

N. ARSLAN KURT

GÖRÜCÜ USUZU

ASK

Vuslat Vakti

5. Baskı
50.000 Adet

GÖRÜCÜ USULU AŞK

Vuslat Vakti

“Oysa Aşktır Yakışan Kalbe Vê Kalptir
Taşıyan Aşk!”

**Geniş, ferah bir odanın ortasına koyulmuş yatağının ucunda
emanet gibi oturuyorum. Üzerimde beyaz bir elbise var.
Başımda duvak... Başım önümde susuyorum. Geçmişin
toz zerrecikleri yüreğimde uçuşmaya başladığında içim
acıyla sızlıyor. Sonra geçiyor... Ben kendimden geçiyorum,
acım benden geçiyor. Bilmediğimiz bir yoldan birlikte geçiyoruz.
Hayat bizden geçiyor, biz yaşamaktan vazgeçemiyoruz.
Biz aşktan geçiyoruz, aşk bizden vazgeçmiyor.
Vakit vuslat vaktidir...**

ISBN:978-605-4309-79-5

GÖRÜCÜ USULÜ AŞK

VUSLAT VAKTİ

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava, PDF'e para vermeyin

Nejla Aralan Kurt

Saat sabahın üçü...

Gecenin ilerleyen saatlerine inat bir dirhem uyku yok gözümde. Hemen yanı başımda yatan Burak'ın sırtı bana dönük halde. Ama o da uyumuyor biliyorum...

On yıllık evliliğimiz boyunca ilk defa bugün bana sırtını dönerek yattı. Oradan geldiğimizden beri de hiç konuşmadı. Gözleri isyan ederken sessizlik bürüdü çehresini inadına. Bana kızgın bunu biliyorum.

Bunun için onu suçlayamam da. Bir anlık duygularıma yenik düştüm ve hiç istemesem de onu gerçekten çok kırdım.

Şimdi aklından ne geçiyordu acaba? Hakkımda ne düşünüyor du? Akıyla yargılıyor muydu beni?

Yüreğiyle infazımı mı veriyordu yoksa? Kızgın mıydı bana? Kırgın mıydı? Ya da hangisi daha ağır basıyordu yüreğinde? Mekânda kendini içten içe hissettiren derin bir sükût, yüre-
ğimde ondan daha derin bir sızı mevcuttu. Duygusal, alıngan, hassas ve ziyadesiyle alınmış bir sükûttu mevcut olan.

Önce bu konu hakkında onunla konuşmayı düşündüm fakat sonra dillendirmek yerine zamana bırakmanın daha doğru olacağı kararına varıp susmayı tercih ettim. Çok zor olsa da sükûtu yudumladım damla damla. Mühürledim dudaklarımı. Tıpkı yüreğim gibi...

Sonra yine aklıma sadece saatler öncesi yaşanan o an ve içime tüm ağırlığıyla oturup canımı acıtan o itiraf geldi. Göz-
lerini kapatıp bir an, o ana geri döndüm.

Mehmet'in buğulu gözleri, samimi sözleri, hüznü çehresi ve titreyen sesiyle hayatım boyunca hafızamdan silinmeyecek o itirafı yapışı geldi gözümün önüne.

"Aslında sevdiğim sendin. Bunu geçde olsa anladım" de-
yişi...

İçim acıdı birden. O anki duygularımı tekrar yaşıyordum şimdi. Yine içimden hıçkıra hıçkıra ağlamak geldi ama yine ağlayamıyordum işte. Her bir damlası lav misali olan gözyaşla-
rımı yine her zamanki gibi içime akıtıyordum sessizce.

Damladığı, akıp gittiği her yeri yakıp eriteceğini bile
bile...

İnsan Aşık olacağı kişiyi seçemiyordu maalesef. Ama sevebileceği kişiyi seçmek kesinlikle insanın kendi elindeydi. Duygularımı analiz ettiğimde Burak'ı sevdiğimi, Mehmet'e ise hala Aşık olduğumu hissettim. Sevgi en az iki kişilikti, aşk ise hep tek kişilik...

O halde benim yerim Burak'ın yanıydı her daim...

Bunu Burak'a hissettirmeliydim. Yanında mecbur hissettiğim için veya sadece vefa borcumu ödemek için kaldığımı düşünmemeliydi. Onu sevdiğimi bilmeliydi. Ve ona ait olduğumu... Kalben, ruhen ve bedenen... Yalnızca ona ait...

Talihsiz bir aşkın geçmişine kurban gitmemeliydi sevgimiz. Şimdi her zamankinden daha sıkı sarılmalıydık birbirimize. Filizlenmekte olan fidanlarımız için daha sıkı tutunmalıydı ellerimiz.

Belki bugün, geçmişin tekrar karşımıza çıkması içimizi sıplatmış, yüreğimizi yıpratmıştı ama bu olayın tekrar yaşanmamasıyla yeniden eski hayatımıza dönüp kaldığımız yerden devam edebilirdik. Ve ben öyle umut ediyordum. Yani Mehmet'i bir daha görmemeyi...

Hayat ne garip...

Bir zamanlar her anımı birlikte geçirebilmek için can attığım, her gün biraz daha fazla görebilmek için Allah'a yalvardığım insanı şimdi bir daha görmemeyi diliyordum.

Seher vaktinin serinliğiyle birlikte, güneşin ilk ışık hüzmeleri odanın içini doldurmaya başlamıştı. Yatak odasının arka bahçeye bakan penceresinin önündeki dut ağacının dallarında yine kuşlar daldan dala konarak o bilinmeyen fakat insanın içine yaşama sevinci aşıl原因an lisanlarıyla bin bir ahenkte ustaca yazılmış bir senfoni misali ötüşüyorlardı.

Burak'la birlikte yine her zamanki gibi o önde ben arkada olmak üzere en sevgilinin huzuruna çıkmıştık. Huşu ile sessiz sedasız kılınan namazın arkasından Burak hemen yatmak yerine biraz Kur'an okumak istemiş ben de dinleyerek ona eşlik etmeyi tercih etmiştim.

Dışarıdaki coşkun ve intizamlı kuş sesleri ile içerdeki lahuti ses birbirine karışıyordu. İlk bakışta birbirinden farklı gelen bu seslerin dikkatli dinlenildiğinde ortak noktalarını bulmak hiçde zor değildi. Zira iki ses de Rabbi zikrediyor, Yaradan ile konuşuyordu sanki.

Teslimiyetin en belirgin örneği olan önümüze eğdiğimiz başımızla hala huzurda bekleşmenin engin saadetini yaşayarak, o Yaratanla konuşuyor, ben ise dinliyordum. Yeni bir günün daha başladığını anlatan ve gittikçe çoğalan dışarıdaki seslere inat odanın duvarlarına bu lahuti ses çarpıyor, yankısı kulaklara erişiyor ve yüreklerde çözünüp, gönül dilinde tatlı bir lezzet bırakıyordu. Bir an da olsa, dünyalıktan arınan ruhlarımız huzura erişip, birbirine akıyor, birbirine karışıyordu sanki.

En son duyulan “sadakallahulazim” sözüyle çıktığımız huzur yolculuğundan gerisin geriye istemesek de dönmüş bulunuyorduk.

Burak Kur'an-ı Kerim'i kapatırken dönüp bana baktı ve aynı anda yüzüne hafif bir tebessüm kondurdu. Hiç beklemediğim anda gelen bu tebessüm geleceğime umut, hüznüme muştı, yüreğimdeki ateşe serpilen serin sular gibi geldi. Yüzüne baktım. Gözlerinin içine... Tebessümüne mukabil gülüm sedim en içtenliğimle ve:

“Diline, yüreğine sağlık ey sevgilimin bana en güzel hediyesi! Allah kabul etsin.” Dedim.

Bu sözlerden sonra dudaklarındaki tebessümü daha da derinleştirerek:

"Ecmain Sultanım. Allah razı olsun" diye cevap verdi "Sultanım" demişti bana.

Her zaman dediği gibi... Üstelik söylerken sesi o kadar sıcak, o kadar samimi, o kadar içten gelmişti ki. Sevinin rengin de ne sitem ne kin ne de olumsuz başka bir duygunun varlığını hissetmemişti yüreğim.

Akşamki o üzgün, durgun halinden şimdi eser yok gibiydi. Yüzünde o kendisine çok yakıştırdığım tebessümüyle gülerek bana bakıyordu şimdi. Oysa sabahlara kadar onu nasıl teselli edeceğimi, onu incitmemek için nasıl davranmam gerektiğini düşünüp durmuştum. Ertesi sabahı, yani bu kadar erken bir zamanda bana gülünseyebilmesine hem çok şaşırmış hem çok mutlu olmuştum.

Kahvaltı için vakit daha çok erkendi. Bu sebeple bir süre daha uzanmaya karar verdik. Usulca sokuldum kucığına. Yasladım başımı göğsüne. Korunmayı bekleyen küçük bir kız çocuğunu andırıyordu halim. Ve bunun için en doğru yerde olduğumu bilmenin huzurunu hissettim yüreğimin en derinlerinde. Kollarıyla sımsıkı sardı beni. Sardıkça daha sıkı sarılsın istedim. Kemiklerimi sızlatıncaya, nefesimi kesinceye kadar... Tenini kokladıkça huzur doldu içime. İkimiz de susuyorduk. Bir süre sonra kalp atışlarını dinlemenin zevkine vardı yüreğim. Benim için atıyordu biliyordum. Ritimleri öyle tanıdık geliyordu ki bir an kendi adımları duyar gibi oldum o atışlarda.

Başımı yukarı doğru uzatıp gözlerine baktım gülümseyerek. Nefesi nefesimle sevişiyordu. Gözleri gözlerimle cilveleşiyordu. Gözlerinin kahvesinde önce kayboldum, sonra kendimi buldum. “İşte!” Dedim kendi kendime, “İşte ben bu adamı seviyorum!”

Gecenin ıstırapıyla kıvranan bedenim şimdi huzura teslim olmuş, mutluluk demliyordu yüreğim. Yüreğimin huzura erdiğini hissetmenin hazzıyla kapadım gözlerimi ve yorgun fakat mesut olarak daldım uykuya...

Gözlerimi tekrar araladığımda güneş çoktan yükselmiş, kuşların şen ötüşlerinin yerini şehrin rutin sesleri almıştı. Burak'ın göğsünde daldığım uykudan ona sırtım dönük olarak uyanmıştım. Yüzüme içten bir tebessüm yerleştirip diğer tarafa döndüm. Fakat onu bıraktığım yerde bulamadım. Yatakta değildi ve daha da önemlisi odada bile değildi. Önce kısa bir şaşkınlık ardından derin bir korku yaşadı yüreğim. Hızlı, çevik bir hareketle fırladım yataktan. Korkularımı dillendirmek yerine bastırmayı tercih ettim. Üzerime geçirdiğim sabahlığımla kapıyı açıp hole çıktım. Bir yandan sabahlığın kuşağını bağ-

lamaya çalışırken bir yandan tedirgin gözlerle etrafı stesleyen
dum. Aşına bir suret aradı gözlerim. İlk bir ses, bir nefes ..

Sonra Zeynep'in mutluktan gelen sesyle irkildim

"Babacığım, annem neden hala uyuyor? Yoksa hasta mı?"

"Hayır, babacığım insanlar bazen çok yorulabilir ve din
lenme ihtiyacı duyabilirler. Annem de çok yorulmuş ve sadece
dinleniyor."

İşte duymayı beklediğim ses. Yüreğime işleyen, vazgeçti
ğim yerde tekrar tekrar yılmadan usanmadan beni kaldırıp,
yeniden hayata tutunduran ses. Birden rahatladığımı hisset-
tim. Hemen mutfığa doğru yürüyüp kapının kenarına kadar
geldim ve bir hırsız edasında başımı uzatıp içeriyi suzdum.

Gördüğüm manzara önce dudağımı titretti, sonra gözleri-
min dolmasına sebep oldu.

Burak, mutfak önlüğünü takmış, tezgâhın üzerindeki do-
mates ve salatalıkları soyup, dilimleyerek muntazam bir şekil-
de tabağa diziyordu. Hamza, kahvaltılıkları dolaptan çıkarıp
masaya yerleştiriyordu. Zeynep'i mutfak masasının bir köşesi-
ne oturtmuşlar, eline bir kabin içinde birkaç kırılmış yumur-
ta verip çırpma işlemi ile görevlendirmişlerdi. Burak, ocakta
ısınmaya başlayan yağa bakıp sonra Zeynep'e dönerek:

"Hadi ama biraz daha hızlı ol babacığım yağ ısınmak üze-
re" diye uyardı.

Bu sırada kapıda buğulu gözlerle kendilerini izlediğimi de
fark etti. Sanırım daha fazla duygusala bağlanmamı adına gö-
zümdeki nemi görmezden gelip gülümseyerek:

“İşte uyuyan güzelimiz de uyandı.” diyerek bir nevi ortama benim geldiğimi haber vermiş oldu.

Artık varlığımın farkındalığından dolayı gülümseyerek kapıdan içeriye doğru süzıldüm ve “Hıyırlı sabahlar” dileğinde bulundum. Zeynep bir an tedirginlikle hızlanarak:

“Hi! Sürpriz bozuldu .”

diye kendi kendine söylendi. Onun bu telaşlı halini Burak e ben gülümseyerek izliyorduk.

Bu sırada Hamza: “Dilin çalışacağına elin çalışsaydı sürp-iz bozulmazdı” diyerek kardeşine takıldı.

Zeynep, abisinin sözüne bozulmuş, o minik kırmızı dudaklarını tavrılı bir şekilde bükmüştü. Burak ve ben bu manzara karşısında dayanamayıp gülmeye başladık. Bir süre sonra Hamza onun arkasından da Zeynep bizimle birlikte gülmeye başlamışlardı.

Muntazam bir şekilde kurulan masada herkes yerini aldığına hala gülüşmeler ara ara devam ediyordu. Çayın şıkırtılarına karışan gülücükler, yüreklerimize huzur olup doluyor ve her bir içten gülücük bizi görünmeyen bir bağla birbirimize biraz daha bağlıyordu. Arada Burak’la göz göze geliyor ve her defasında gözlerimizin içi gülererek birbirimize bakıyorduk.

Kahvaltıdan sonra Burak ve Hamza okula gitmek için hazırlanırken, Zeynep ve ben mutfağı toparlamaya koyulmuştuk. Zeynep yine her zamanki gibi bıcır bıcır bir şeyler anlatırken ben de bir yandan gülümseyerek onu dinliyor bir yandan da

sudan geçirdiğim bulaşıkları makineye diziyordum. Bir o tara
sonra Burak ve Hamza hazır vaziyette tekrar kapıda beklerdiler

Burak:

"Sultanım biz çıkıyoruz. Bir şey istiyor musun?" diye sor-
du.

Dönüp, kapıda gitmek için bekleyen baba-oğula baktım
gülümseyerek. Yanlarına kadar gelip önce Hamza'yı sonra
dönüp Burak'ı öptüm ve ; "Yok hayatım istemiyorum. Hayırlı
dersler" diye cevap vererek kapıya kadar eşlik ettim kendileri-
ne. Burak çıkmadan önce Zeynep'i de öpüp, tekrar bana dö-
nerek; "Allah'a emanet olun" dedi. Bense buna mukabil sadece
gülümseyerek gözlerimi kısa bir süre kapatıp açtım ve kapıyı
kapadım. Yeniden rutin işlerimi tamamlamak için evin içine
yöneldiğimde birden kafama binlerce sorunun ve pek hoşuma
gitmeyecek düşüncelerin hücum ettiğini hissettim. Düşünme-
meye çalıştım. Bu içimi huzursuz eden düşünce ve sorulardan
kaçmak için evin rutin işleriyle meşgul olmaya başladım ama
hayır, başaramıyordum işte. Kafamda cevap bekleyen bin bir
soru dönüp duruyordu. Mehmet neden bu şehirdeydi? Benim
burada olduğumu biliyor muydu yoksa? Eğer biliyorsa dün
gece o davette olacağımı da biliyor olmalıydı. O halde orada
bilerek vardı ve beni bekliyordu. Burak'la evlendiğimi kız kar-
deşi Beyza'dan öğrenmiş. İyi ama bunu bilerek orada bulun-
yorsa ne yapmaya çalışıyordu? Yaptığı şey ne kadar doğrudu?
Beyza büyük ihtimal onu bir zamanlar ne çok sevdiğimi ve
sebarla belki bir gün beni sever umuduyla nasıl beklediğimi

de anlatmıştı. Neden tekrar karşıma çıkıp, kabuk bağlayan yarımı soymuş, neden tekrar kanatmıştı. Neydi niyeti? Allah'ım sana sığındım. Bana dayanma gücü ver. Bana geçmişte ıstıraptan başka bir şey vermeyen aşkın sızısını al artık yüreğimden. Unuttur adını bana. Nedenini, niçinini sordurma artık yüreğime. Dilime yasakladığım adını yüreğim inat eder gibi zikretmekten vazgeçsin artık. Bitsin artık bu imtihan ey Yaradan!" diye dua ettim.

Evin işlerini hızlıca halledip kendime çay demledim. İçmek için de arka bahçeyi seçtim. Çay tepsisini alıp Zeynep’le birlikte arka bahçeye çıktım. Yan komşum Gülay Hanım’ı çaya davet etmiştim. Geldiğini görünce Zeynep’ten arka bahçenin kapısını açmasını istedim. Maksudım havadan sudan biraz sohbet etmek, kafamda tüm benliğimi kemiren düşüncelerden bir nebze de olsa sıyrılabilmektir. Velhasıl öyle de oldu. Bahçenin ortasına kurulu olan kameriyeye oturduk. Vakit öğle sonu

olmasına rağmen meyve ağaçlarının gölgelediği bahçe *gayet* serindi. Kameriyenin hemen yanında dikili olan *acemborusu* bitkisi kameriyenin tavanını komple sarmış ve yine *kenarlarından* saçaklar halinde dökülerek hoş bir görüntü oluşturmuştu. Uzun kırmızı çiçekleri ortama ayrı bir hava, ayrı bir güzellik katıyorlardı. Zeynep bahçenin toprak kısmında *kendince* oyun bulmuş oynuyordu. Gülay Hanım'la bir yandan *doldurcuğum* çaylarımızı yudumlarken bir yandan da sohbet ediyorcu. Gülay Hanım orta yaşlı, görmüş geçirmiş, *kendi* halinde, hoş sohbetli bir hanımdı. Kocasını eskiden şehrin hatırı sayılır, sayılı zenginlerinden biriymiş. Binlerce dönüm arazileri, binlerce kök meyve ağaçları ve bu ürünleri işleyecek tam dört adet fabrikaları varmış. Gülay Hanım'ın demesine göre eşi Nurettin Bey yaklaşık beş altı yıl önce parasına para, gücüne güç katmak amaçlı teklif edilen bir ortaklığı kabul etmiş. Ne olduysa da ondan sonra olmuş zaten. Ortağı birkaç yıl içinde yasal olmayan yollarla Nurettin Bey'in tüm mal varlığını üzerine geçirmiş. Nurettin Bey olayı fark ettiğinde artık her şey için çok geçmiş. Dolandırıcı olduğu anlaşılan ortak çoktan yurtdışına kaçmış ve bir daha da onu gören olmamış. Şimdi ellerinde sadece Gülay Hanım'ın babasından kalma bu ev varmış. Gülay Hanım kocasının açgözlülüğünü, yediği kazığı ve iflasını anlatırken pek üzüldüğü söylenemezdi. Hatta "Para hırsı onu çok değiştirmişti. Artık sevdiğim adamı tanıyamıyordum. Onun iflası belki benim eski lüks hayatımı yaşamama engeldi ama eski kocamı yeniden kazanmıştım ve bu tüm

servete bedeldi.” diyebilecek kadar asil bir kadındı. Onun tek üzüldüğü taraf, emirlerinde çalışan binlerce işçinin mağdur olması, eşinin para, güç, makam hırsı yüzünden elemanlarının işsiz kalmaları ve evde ekmek bekleyen çocuklarının bile bu durumdan olumsuz etkilenmesiydi. Bu durumu anlatırken nasıl sıkıldığını, nasıl üzüldüğünü yüzünden okuyabiliyor ve bu düşüncelerindeki samimiyetini anlamama yetiyor da artırıyordu bile. İşte bu yüzden en samimi olduğum ve sohbet etmekten asla sıkılmadığım tek komşum Gülay Hanımdı. Nurettin Bey yaptığı hata tüm servetine bedel olsa da hatasını anlamış ve ticareti bırakarak emekli olup, ömrünün geri kalanını evinde huzur içinde geçirme kararı almış. Gülay Hanım ve Nurettin Bey etrafı kışkandıracak kadar uyumlu bir çiftti. Çok istemelerine rağmen çocuk sahibi olamamışlar ve onun yerine (bir çocuğun varlığının yerini asla tutmayacağını bilerek) köpek almışlar. Gülay Hanım çocuk olmamasının sebebini başka bir deyişle kusurun kimde olduğunu hiçbir zaman söylemedi. Ben de sormadım. Gülay Hanım, yaşlarının ilerlemesine ve çocuklarının olmamasına rağmen muhabbetlerinin daha ilk günkü gibi olduğunu hep söyler dururdu ve bunu birbirlerine âşık olarak evlenmelerine bağlardı. Sözün aşk kısmında yüreğimin yine inceden sızladığını hissetsem de bunu fark ettirmemeye çalışarak Gülay Hanım’a; “Bir çay daha alır mısınız?” diye sordum. “A yok canım ziyadesiyle içtim valla çok sağ ol” diye cevap vererek kibarca reddetti. Bir süre daha havadan sudan sohbet ederek oturduk. Sonrasında yine kibarca müsaade is-

teyerek kalktı. Bahçe kapısından çıkarken de; “Bir dahaki çay toplantısı da bende olacak, hiç itiraz istemem!” demeyi unutmadı. Sözüne mukabil gülümseyerek; “İnşallah ablacığım ben de çok isterim” diyerek uğurladım kendisini. Vakit öğle sonunu gösteriyordu ve artık akşam yemeği için yavaş yavaş mutfaka girme vaktinin geldiğini düşündüm. Tabi ki yine kafama hücum eden bin bir sorunun eşliğinde...

Akşam yemeği yine şenlikli geçiyordu. Hamza, babasının okula yeni gelen ve Trkęe bilmeyen İngiliz asıllı öğrenciyle anlaşma çabasını anlatıyordu. Bunu da anlatırken; "Anne görme- liydin babamın halini" deyip gülerek daha heyecanlı kılıyordu. Yeni gelen ęrenci Burak'a; "I am a new student. Are you my teacher? Ben yeni ęrenciyim. Siz benim ęretmenim misiniz?" diye sormuş Burak da; "my name is Burak Hoca. Benim adımı Burak Hoca" diye cevap vermiş. Yine şen kakhahalar havada uçuşuyordu. Burak da kendi haline gülmekten geri kalmayıp

aynı zamanda; "Yahu ne gülüyorsunuz? Ben İngilizce öğretmenini miyim sanki? Adı üstünde Türkçe öğretmeniyim işte" diyerek tatlıyla karışık sitem ediyordu. Gülmemek için dudaklarını ısırırken; "Gülmeyin benim kocama, iyi bile idare etmiş" diyerek ondan yana çıkışıyor ama arada dayanamayıp ben de gülüyordum. Şenlikli yenen yemeğin ardından Burak, haber izlemek için televizyonu açmıştı. Hamza ödevlerini yapmak için odasına giderken, Zeynep de kendi odasında bebekleriyle oyuna dalmıştı. Mutfaktaki işlerimi bitirdikten sonra elimde kahve fincanlarıyla salona geçtim ve birini Burak'a verdikten sonra oturdum. Bir yandan kahvemi yudumlarken bir yandan da Burak'la birlikte haber izlemeye koyuldum. Yine haberin gündeminde savaşlar vardı. Ölen mazlumların cesetlerini sansürlenmiş şekilde gösteriyorlardı. Birkaç uzvu eksik, organları dışarıya fırlamış cesetler... Her bir cesedin kamera önünden geçmesi sadece bir saniyeyi alıyordu. Yani koca bir hayatı sadece bir saniyenin içine sığdırıyorlardı. Oysa o insanların ne hayalleri vardı kim bilir... Ne umutları, ne düşleri, ne idealleri, ne sevgileri, ne aşkları, söylenmeyi bekleyen ne itirafları vardı... Şimdi hepsini mahşere dek susturmuşlardı. Evet, yalnızca mahşere dek! O gün mahşeri mizan kurulduğunda herkes zerre kadar yaptığı iyiliğin mükâfatını da zerre kadar yaptığı kötülüğün cezasını da elbet görecekti. O gün zalimler için ne çetin, ne kötü bir gün olacaktı. Bu insanlara çok üzüldüğüm halde elimden, bir miktar para yardımından, her namaz sonrası rabbime dua etmekten ve kalben düşmana buğz etmekten başka

hiçbir şey gelmiyordu maalesef. O anda Bediüzzaman Said Nursi'nin bir sözü geldi aklıma. Söylemekten zevk aldığım ve haksız zulümleri görüp hüznülere gark olduğum anda yüreğime teselli olarak bulduğum bu sözü Burak'a karşı dönerek sesli halde dile getirdim; "Zalimler için yaşasın cehennem!" Ve ilk o anda anladım Burak'ın açtığı haberi izlemeyip derin düşüncelere daldığını. Kumandalı elini yüzüne dayamış televizyona bakarken aslında öylece dalıp gitmişti. Sesimle birden kendine gelip, uykudan uyanmışçasına irkilerek; "Ha!" diye afallamış sonra da daldığını anladığım için biraz mahcup; "Bugün biraz fazla yoruldum galiba" diye açıklama gereği hissetmişti. Hayır, bu yorgunluk değildi. Beni buna inandıramazdı. Şu an inanmış gibi yapıp geçiştirebilirdim de, ama yapmamalıyım. Çünkü o anda neyi düşündüğünü adım gibi biliyordum ve anlamıştım ki konuşmadan, kafalardaki soru işaretleri cevaplarını bulmadan bu konu kapanmayacaktı.

Sakin, ılımlı hatta biraz da şefkat barındıran bir ses tonuyla; "Biraz konuşalım mı?" diye sordum. Önce tavırlarından reddetmeyi düşündüğünü belli etse de yüzümdeki kararlılığı görüp bu kararından vazgeçti ve elindeki kumandadan televizyonu kapatarak; "olur" diye cevap verdi. Yerimden kalkıp yanına oturdum. Ne konuşacağım, nereden başlayıp, nasıl konuşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Oysa öncesinde bu konuşmanın defalarca provasını yapmış, ona olan sevgimi hangi kelimelerle dillendireceğimi tek tek düşünmüştüm. Şimdi ise hepsi aklımdan uçmuş gitmiş nutkum tutulmuş gibi öy-

lece bakakalmıştım. Gözlerinin içine baktım. Ta içine... Onu ne kadar sevdiğimi görsün istedim. "Sevgimi kelimelere dök-meye mecalim yok gözlerime bak anla!" der gibi derin baktım gözlerine. Sonra içimden "Şimdi ne düşünüyor acaba?" diye geçirdim. Aklından ne geçiriyordu? Konuşmak istediğimde dün gece ile ilgili konuşmak istediğimi anladığına emindim. O halde şimdi ne dememi bekliyordu? Sessizliğin fazla uzadığını düşünüp sırf bir şeyler söylemek adına ağzımı açıp konuşacağım sırada o konuştu.

"Bu şehirde yaşıyormuş."

Neyi söylediğini anlamazlıktan gelip yüzüne anlamsız bakarken devam etti;

"Meltem'in arkadaşlarının biri ortak arkadaşları oluyormuş. Davete de o arkadaşının ısrarıyla katılmış. Şehrin batı kısmında bir apartmanın çatı katında yaşıyormuş. Söylendiğine göre sosyal hayatı yok denecek kadar azmış."

Burak anlatmaya devam ediyor, bense pek ilgilenmiyor gibi yapıyor fakat can kulağıyla onu dinliyordum.

"İş haricinde evinden çıkmaz, kimseyle görüşmez, konuşmak istemezmiş. O gün aylar sonra arkadaşının zoruyla ilk defa bir davete katılmış ve..."

Sözünün burasında nedendir bilinmez duraksadı ve sonra yine başı önünde devam etti; "Ve bizimle karşılaştı. Bugün Mert'e işin aslını anlatmadan oradaki yabancı kişileri öylesine soruyor gibi sordum. O da hiç şüphelenmeden her şeyi anlattı."

Sesindeki hüznü hissetmemek imkânsızdı. Elinden tuttum. Önüne düşürdüğü başını çenesinden tutarak kaldırıp yeniden bana bakmasını sağladım. Onu ikna etmek için -kim bilir belkide kendimi- sesimin tonuna samimiyetin en yoğun halini yükleyip; “Umurumda mı sanıyorsun?” dedim. Elimin içindeki elini biraz daha sıkarken; “Rabbim bana hak etmediğim kadar iyi bir eş, güzel bir yuva ve bu güzel yuvamıza iki tane gonca gül bahşetmişken geçmişte yaşanan ve sadece ezadan ibaret olan bir hayatı kim anımsamak ister?!”

Yüzünde beliren hafif bir gülümseme sözlerimin onu tatmin etmeye yettiğini ziyadesiyle anlatıyor gibiydi ama ben emin olmak için ona bir de sarılmayı, sımsıkı sarılmayı istedim. Kollarımı boynuna dolayıp kokusunu içime çektim. Hiçbir aşka değişmeyeceğim o huzur veren kokusunu...

Zaman ilerledikçe, günler geçip gittikçe anladım ki her şey unutulmaya mahkûmdu. Tabi istisna olan “Aşk” hariç tutularak...

Çünkü aşk ne eskiyor, ne de eksiliyordu. Zaman aşımına uğramayan tek duygu... Zamana meydan okuyan, eksilmek yerine çoğalan insana hükmedebilme gücüne sahip yegâne duygu...

Duvardaki saat gecenin yarısını çoktan geçtiğini gösteriyordu. Ortama derin bir sessizlik hâkimdi. Arada açık balkon

kapısından içerte süzülen rüzgârın perdeyle cilveleşmesinin çıkardığı hafif sestten başka hiç bir ses yoktu. Cazibesiyle uykunun kollarına çağırın sessizliğe inat yine uyku yoktu gözümde. Burak derin bir uykuya dalalı çok olmuştu. Buna rağmen yatağın içinde kıpırdamaya çekiniyor, rahatsız etmemek için hareketlerimi kısıtlıyordum. Belki de bu yüzden yataktan kalkma kararı aldım ve salona geçtim. Pervasızca uçuşan perdelerin arasından süzölüp balkona çıktım. Evin içi gibi cadde de ıssız kalmıştı. Ne gelip geçen birileri ne de bir araba vardı. Sessizliğin en derinine bürünmüş uyuyordu şimdi şehir... Birkaç saat sonra güneşin doğuşuyla birlikte yeniden canlanacaktı. Yolları birbiriyle yarışan arabalar, kaldırımları bir yerlere yetismeye çalışan insanlar dolduracaktı. Özgür olduğunu sanan tutsak insanlar... Her yere gidebileceğini düşünüp gitmeyen (!) insanlar. Kendini vakitlerle sınırlayan, saatlerle yaşayan klişe insanlar... Öyle bir şartlanmışlar ki saat onda uykuları, gece onikide çişleri geliyor. Hayat denen koşuşturmacanın seline öyle bir kapılmışlar ki etraflarında olan biten hiçbir şeyi idrak edemiyorlar. Acaba en son ne zaman bir güneşin doğuşunu izleyip, bir yıldızın kayışını gördüler? En son ne zaman her biri ayrı bir mucize sayılan tabiat olaylarına şahit oldular? Bir çiçeğin açma aşamasını, bir gökkuşağının doğuşunu, bir şelalenin coşkun akışını görüp içlerinde yeniden uyanan yaşama sevincini hissedebildiler mi? Ya da hiç gördüler mi? Görüp idrak edebildiler mi? O an içlerinde gerçekten yaşama hissini duyup yaratana şükrettiler mi? Tabiatın kısır döngüsünü, ver-

mek için aldığı, bir insanın ölümünü bir bebeğin doğumuna kıyaslayıp uyandırıldıkları her sabaha "Bugün de uyandırıldım hamdolsun" diyerek şükürlerini, dile getirdiler mi acaba? Fazla düşünmenin ağırlığını hissettim vücudumda. Mutfığa geçip bir bardak su alarak tekrar geldim balkona. Köşede duran sandalyeyi balkonun uç tarafına kadar çekip oturdum. Sandalyeyi çekerken çıkan ve gecenin sessizliğini adeta parçalayarak yırtan tiz sestten huzursuz oldum bir an. Ama etrafın tekrar ölüm sessizliğine bürünmesi uzun sürmemiştii. Tekrar sessizlik... Derin, sancılı, hüznün en derinine boğacak kadar ıssız bir sessizlikti bu... Hal durumumu geçmişe sürükleyen, geçmişte yaşananları acımasızca getirip önüme döken, canımı bir daha, bir daha ve bir daha acımadan, acıtan bir sessizlik... Boğazıma düğümlenen, keşkeleri, niçinleri, nasılları kafama sıralayan, düşünmek istemedikçe ısrarla peşimde koşturup her defasında biraz daha fazla canımı acıtarak yakalayan vicdansız bir sessizlikti bu...

O gecenin üzerinden iki aya yakın bir zaman geçmişti. Onu o geceden sonra bir daha görmemiştii ama bu şehirde olduğunu bilmek, bu kadar çok yakınımda olduğunu bilmek azap veriyordu bana. Kabuk bağlamış, hatta iyileşmeye başlamış yaram şimdi yeniden açılmıştı ve ince ince kan sızıyordu en derinlerinden...

Gün boyunca düşünmemeye çabalıyordum. Başarıyor da sayılırdım. Ama gece olup el ayak çekildiğinde, sessizlik tüm sinsiliğiyle, sessizce şehri sardığında, bütün gün köşe bucak

kaçtığım duygular saklandıkları yerden çıkıp sobeliyordu beni. O günden beri her gün aynı işkencelere maruz kalıyordum. Kendimi bir azılı katil tarafından bıçakla kovalanan kurban gibi hissedip kaçacak yerim kalmamışçasına sessizce her gece katilime teslim olup yine ve yeniden ölüyordum sanki. Sırf uyuyabilmek için ilaç aldığım gecelerde gecenin bir yarısı kabuslarla sıyrılıyordum uykunun kollarından. Bu durum artık benim için çekilmez bir hal almıştı. Yorulmuştum artık... Yorulmuştu bu yürek... Çaresizdim... Ey sol yanımda ince sı-zısı! Ey adını dilime yasakladığım yüreğimin haksız sahibi! Yıllar sonra karşılaşmamızda ne gibi bir hikmet vardır? Rabbim neden seni tekrar karşıma çıkardı? Bu nasıl bir imtihandır? Ya da hangi günahımın bedelisin? Söyle!

Ertesi sabah yine hiçbir şey olmamış gibi bir sabaha açtım gözlerimi. Kimse bilmiyordu tabi geceyi yine uykusuz geçirip sabaha karşı daldığımı. Ve gittikleri zaman arkalarından bir müddet uykuya daldığımı... Velhasıl yine öyle olmuştu. Bir müddet yine gözlerimi dinlendirip kalkmış ve rutin işlerimi yapmaya koyulmuştum. Bu daha ne kadar böyle sürerdi kestiremiyordum. Ama yanlış giden bir şeyler vardı bunu biliyordum. Huzursuzdu yüreğim. Ezikti... Çaresizdi... Yalnız kaldığım zamanlar ve bilhassa geceleri çelişkili duygular istila ediyordu yüreğimi. Aşk gibi, nefret gibi... Vicdan azabı gibi ya

da özlemek gibi... Aralarda kalıyordu yüreğim. Aşkın ve sevginin arasında... Vefanın ve özlemin... Buna bir çare bulmalıydim. Uzaklaşmalıydim buradan. "Gözden ırak olan gönülden de ırak olur" sözünü ne kadar doğrudur bilemem ama uzakta olduğum zaman daha az acı çekiyordum bu kesin. Burak'a "Bu şehirden gidelim" diyebilmeyi çok istiyordum ama sebebini anlayacaktı elbet. Onu önemseydiğimi düşünerek üzülmekten korkuyordum. Ona karşı hala bazı hislerimin olduğunu düşünüp incinmesinden... Belki de öyleydi kim bilir... Belki de hala... Hayır hayır! Bu cümleyi asla tamamlamayacağım! Çünkü bu cümleyi tamamladığım gün mücadeleyi bırakmış olacağım. Savaşı kaybetmiş, zayıf düşmüş olacağım. Yenileceğim... Yeniden duygularıma esir düşüp, kölesi olacağım. Hayır hayır! Buna müsaade edemem! Etmeyeceğim!

Akşam yemeği için yine bütün aile fertleri masa başına toplanmıştık. Sıradan gibi görünen bir günü daha kavuşturduğum akşama ve yine sahte tebessümler taktım yüzüme... Yine aklımdan başka düşünceler geçerken dilimden başka sözcükler döktüm. Yan komşumuz Gülay Hanım'ın köpeğiyle Zeynep'in nasıl oynadığından bahsettim. Bahçede nasıl debelendiklerinden... Arka bahçede açan ortancalardan... Bakkal Rıza Efendinin küçük oğlunun sevdiği kızı kaçırdığından... Birkaç ev ilerde oturan komşumuz Ahsen Hanım'ın bugün beni ziyarete gelmesinden... Anlatırken gülümsedim. Arada ciddileştim. Ama hep gülmeye gayret ettim. Gülmeliydim...

Hafta sonu güzel güneşli bir sabaha uyandık. Sonbahar mevsimine girmemize rağmen şehir, bugün yaz sıcaklarından kalma bir gün yaşıyordu. Kahvaltı sonrası Burak'la bahçedeki kameriyeye oturmuş, âdetimiz gereği yine birer fincan kahve içiyorduk. Bu âdet hayatımızın hiç es geçilmeyen bir parçası olmuştu artık. Nerdeyse evlendiğimiz günden beri her hafta sonu mutlaka içerdik orta şekerli sade kahvelerimizi. O kadar alışılmıştı ki bu duruma Burak hiç istemezdi bile kahveyi ve ben hiç sormazdım kahve içip içmeyeceğini... Kahveyi her zamanki kıvamında yapar getirirdim ve Burak her defasında

hiç tereddütsüz uzanıp alırdı sunulan kahveyi. Yazın çoğu zaman arka bahçenin kameriyesinde bazen evin ön balkonunda ve kışında caddeye bakan odanın penceresinin önünde veya karlı günlerde arka bahçeye bakan pencereden bakarak içmeyi tercih ederdik. Sıcak, samimi sohbetler eşlik ederdi kahvelerimize. Bazen politik takılıp siyaset yapar, bazen gündemde olan bir konu için fikir alışverişinde bulunur bazen de geleceğe dair planlamalar üzerine koyu sohbetlerimiz olurdu. Sohbetin konusu her defasında değişse de birbirimize bakışlarımız ve düşüncelerimize saygı duymamız asla değişmezdi. Yine bir konu üzerine hararetle tartışırken bir yandan da keyif kahvelerimizi yudumluyorduk. Zeynep yanı başımızda açan kasımpatı çiçeklerinin etrafında uçuşan ve büyük ihtimal ömürde son zamanlarını yaşayan birkaç kelebekle oynuyordu. Hamza ise yanımda oturmak yerine yine odasında yalnız kalmayı tercih etmişti. Burak, Hamza'nın son zamanlarda bizden uzaklaşmasını ve arada asi çıkışlar yapmasını "artık büyüdü" diye yorumluyor ve hemen arkasından da "yaşlanıyoruz galiba" diye hayıflanıyordu. Bense onun bu hayıflanmasının sadece latife olduğunu düşünüyor ve aslında çocuklarımızın büyüdüğünü görmekle gururlandığını çok iyi bildiğim için bu çocuksu mızmızlanmaya sadece gülüyordum. Kahveden son yudumunu alan Burak bir anda ani bir hareketle ayağa kalktı. Ben daha ne oluyor şaşkınlığı ile başımı kaldırıp ona bakarken; "hadi biraz parka doğru yürüyelim" deyiverdi. Zeynep park lafını duyar duymaz kovaladığı kelekleri bırakıp sevinç çılgınlıkları atarak babasına

doğru koştı ve babasının bacağına sarıldı. Burak, önce hızla gelip bacağına sarılan kızına gülerek bakıp saçını okşadı. Sonra başını kaldırıp bana bakarak sözüne onay bekledi. Oysaki o anda benim aklımdan geçen tek şey toparlamam gereken mutfagımdı. Kahvaltının hemen arkasına kahve keyfi yapınca mutfagı toplama fırsatım olmamıştı. Hala benden cevap bekleyen Burak'a gülümseyerek baktım ve; "Siz baba kız takılın, ben de siz gelene kadar evin işlerini halledeyim" dedim. Burak da gülümsememe mukabil gülümseyerek; "Peki sultanın sen bilirsin o halde Zeynep'le biz biraz dolaşıp gezelim. Hem gelirken et de alırım akşama bahçede mangal yaparız." diye cevap verdi. "İyi olur" dedim kapıdan yollarken. Biraz ilerledikleri sırada; "Geç kalmayın sakın!" diye uyarma ihtiyacı duydum. Burak arkasına dönmeden elini havaya kaldırarak mesaj alınmıştır tavrı bir hareket yaptı. Diğer eliyle Zeynep'in elinden tutuyordu. Zeynep, bir yandan babasının elini sıkı sıkı tutuyor, bir yandan ise mutluluktan hoplayıp zıplayarak yürüyordu. Bir süre kapıda durup baba kız gidişlerini seyrettim gülümseyerek. Sonra kapıyı kapatıp tekrar içeri geçtim. Önce Hamza'nın odasına uğradım. Kapıyı vurup içeri girdim. Tahmin ettiğim gibi masasının başında oturmuş araba modellerinin tanıtıldığı bir dergiyi karıştırıyordu. Çamaşır atacağını, kirlisi olup olmadığını sordum; "Yok anne" diye cevap verdi. Aslında kirlisi olmadığını biliyordum. Çünkü daha bir gün önce odalarını temizlemiş ve kirlilerini toplayıp sepete bırakmışım. Maksadım arada fark ettirmeden kontrol etmektir. Verdiği cevapla

Hamza'ya gülümseyerek bakarken içimden; "Asayiş berkemal" diye geçirdim ve "tamam" diyerek çıkıp tahmin ettiğim şekilde bulmanın verdiği rahatlıkla mutfağın yolunu tuttum. Mutfaktaki işlerimi hallettikten sonra mutfak balkonundaki çiçeklerime su verirken Burak'la Zeynep'in karşı caddeden eve doğru yürüdüklerini gördüm. Bu kadar erken gelmelerini beklemiyordum. Çünkü gideli daha iki saat bile olmamıştı. Tamam, erken gelin diye uyarmıştım ama bu kadar çabukda beklemiyordum doğrusu. Zeynep'i tanıyordum. Parka gittiğinde bu kadar çabuk dönmeye ikna etmek mümkün değildi. Burak'da Zeynep'i zorla getirecek bir baba değildi. İşin en enteresan yanı ise Zeynep üzgün gibi durmuyor, bilakis giderkenki mutlulugundan daha ziyade mutlu dönüyordu. Üstelik Burak bana gelirken mangal yapmak için et alacağını söylemişti ama elinde hiç poşet yoktu. Sürahideki suyu alelacele saksılara boca edip onları karşılamak için kapıya çıktım. Zeynep giderken yaptığı gibi yine babasının elini tutmuş, bir yandan da hoplayıp zıplarak yürüyordu. Aradaki mesafenin uzunluğundan ne dediği anlaşılmasa da büyük bir heyecanla babasına bir şeyler anlattığı belli oluyordu. Biraz daha yakınlaştıklarında Zeynep'in uçlarda gezinen neşesinin aksine Burak'ın yüzüne hüznün bulutlarının toplandığını fark ettim. Fazlasıyla sakin duruşu, net mimikleri yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu söyler gibiydi. Mesafe artık sesleri duyacak kadar yakındı. Burak kapıda kendilerini beklediğimi yeni fark etmiş ve aynı anda yüzünde zoraki bir tebessüm oluşturmaya çalışmıştı. Zeynep ise hala beni fark

etmemiş, babasına hararetle bir şeyleri anlatmanın derdiyle çırpınıyordu. Burak, Zeynep'in heyecanına yapmaktan ortak oluyor ve arada gülümseyerek kın cevaplar veriyordu. Aramızdaki mesafe bir metreye düştüğünde daha yenice varlığının farkına varmıştı Zeynep. Gözlerinin içi gülerek bakarken bir şeyler söyleyecek olmanın heyecanı ile kıvrandı bir süre ve sonra sevinç çığlıkları atarak; "Annecim bil bakalım bu akşam nereye gidiyoruz?" diye sordu. Bu demde aradaki mesafe kat edilmişti ve şimdi tam karşımda duruyorlardı. Zeynep'e ufak bir gülümseme atarak Burak'a baktım ve Burak'ın yüzündeki o saklamaya çalıştığı memnuniyetsizliğin Zeynep'in sözlerinden sonra daha bir belirgin olduğunu fark ettim. Burak'ın istemediği fakat Zeynep'in gitmek için can attığı bir yer? Doğrusu böyle bir yer olduğunu düşünmüyordum. Çünkü Burak çocuklarıyla fazla ilgili bir babaydı ve onları mutlu eden her şey otomatikman Burak'ı da mutlu ediyordu. Zeynep için parkta, Hamza için basket maçlarında olmaktan bilakis zevk aldığını biliyordum. Zira onların sevdiği şeyi yaparken yüzüne yayılan gülümseme, Burak'ın da yüreğini okşuyor ve baba olmanın hazzını daha bir yoğun yaşıyordu o anlarda. Oysaki şu sahne ile şimdi benim sözlerim çelişiyordu ve Zeynep'in neşesine kıyasla Burak da aynı derecede neşesizlik seziyordum. Buna en büyük kanıt ise Zeynep'in sorusundan sonra Burak'ın yüzüne baktığımda gözlerini benden kaçırmaması olmuştu. Israrla benden kaçırılan gözlerden sonra tekrar Zeynep'e baktım. Ellerimi dizlerime dayayarak hafiften öne doğru eğildim ve dudağımı

bükerek; "Bilemedim bak şimdi. Acaba nereye gideceğiz? Doğrusu çokda merak ettim." deyip gülümsedim.

Zeynep ufak bir kıkırdayıyla ve cevabı fazla beklemenin verdiği sancıyla daha fazla dayanamayarak ve sözcüklere kattığı o kendince heyecanıyla ağzından tükürüklerini saçarak; "Mert amcamlara gidiyoruz. Parkta babamı arayıp bu akşam için davet etti." diye cevap verdi. Zeynep'in cevabıyla bir anda yüzümdeki gülümsemenin yerini dalga dalga bir şaşkınlık sardı. Yüzümdeki şaşkınlığı atmaya çalışarak tekrar gülümse-dim ve sadece "Yaa! Ne güzel" diyebildim. Fakat hala Burak'ın neden bu durumdan rahatsız olduğunu çözememiştim. Mert en yakın arkadaşındı ve zaten sık sık görüşüyorlardı. Hatta geçenlerde yeni evlileri yemeğe çağırma âdeti gereği biz de on-ları yemeğe çağırmıştık. Üstelik piknik, gezi gibi yerlere hep birlikte gidiyor, neredeyse bir hafta görüşmesek diğer hafta mutlaka görüşüyorduk onlarla. Hiçbirinde bu günkü takın-dığı tavrı takınmamış, yüzünü hüznün kaplamamıştı. Hayır, bunda başka bir sebep olmalıydı. Kafamda bu anlam vereme-diğim olayı çözmeye çalışırken, kapıda fazla beklediğimizi ve artık konuşmanın devamına içerde devam etmemiz gerekti-ğini düşünerek içeri geçmeleri için kapıda yan durdum. İkisi de yol verilen kapıdan sessizce içeriye süzüldü ve aynı anda Zeynep; "Hamza ağabeyim de duyunca çok sevinecek" diyerek Hamza'nın odasına doğru koştu. Arkasından koşuşunu izler-ken; "Yavaş düşeceksin!" diye uyararak gülümsedim. Sonra yeniden Burak'a dönüp gözlerimi üzerinde beklettim. Sorgu-

layan gözlerimi görmezden gelerek hemen yanında durduğu kanepeye kendini atarak oturdu. Ben de hemen yanı başına oturdum ve ısrarlı bakışlarla süzmeye devam ederek; “Bir sorun mu var?” diye sordum. Başını iki yana umursamaz bir edayla hızla sallarken aynı anda ufak bir dudak bükükle; “Yoo” diye cevap verdi. Evet, artık emindim. Bir sorun vardı. Çünkü Burak’ın böyle kaçamak cevap verip, gözlerini ısrarla benden kaçırdığında yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu artık anlıyordum. Gözlerine daha keskin ve sitemli baktım. Az önceki cevabını duymazdan gelerek; “Sorun ne?” diye sordum. Sorun olmadığını söyledim der gibi baktı yüzüme. “Artık seni tanıyorum” diye devam ettim. Kolay pes etmeyeceğimi ve işin aslını mutlaka öğrenmek için çabalayacağımı bildiği için olsa gerek sonunda pes etti. Başını hafiften öne eğerek; “Mert bu akşam bizi yemeğe davet ediyor” dedi. “Eee ne var bunda her zaman gidiyoruz” der gibi bir yüz ifadesi takınarak baktım. Usançlı bir hali vardı. İsteksiz bir konuşmayı sürdürür gibiydi. Başını hafifçe kaldırıp yüzüme baktı ve:

“Meltem’in doğum günüymüş. Arkadaşlar arası bir kutlama hazırlamışlar.” Diye devam etti.

Evet, şimdi anlamıştım Burak’ın ruh halini ve yüzüne yansıyan hüznün sebebini. Mehmet’i o günkü davete getiren Meltem’in arkadaşıydı ve yine bu akşam küçük de olsa orada olma ihtimali vardı. Bir an içimde tam olarak anlamını bilmediğim, çözemediğim duyguların yoğunluğunu hissettim. İçimi titretip geçen bir rüzgârın esintisini... Aptalı oynamadım. An-

lamamazlıktan gelmedim. Sadece yüzüme sahte bir tebessüm takınarak; "Sorun ettiğin şeye bak. Biz de gitmeyiz olur biter." diye üstü kapalı bir şekilde cevap verdim. Burak bu sözümle başını kaldırıp yüzüme baktı. Gözleri yüzümde gezindi bir süre. Evet, mesaj yerine ulaşmıştı. Ne demek istediğimi anlamıştı. Gözleri yüzümde gezinirken belki de bu sebepten sözümde ne kadar samimi olduğumu anlamaya çalışıyordu. Dilimden dökülen sözleri yüreğimin doğrulayıp doğrulmadığını... Sonra yine o hüznü geldi oturdu yüzüne. Sinsice sardı çehresinin her yanını. Dalga dalga dağıldı her bir yanına. Gölgeledi yüzünün o masumiyetini. Tekrar eğerken başını öne doğru; "Olmaz!" diye mırıldandı. "Onca zamandır hukukumuz var. Şimdi gitmezsek ayıp olur."

Israr etmedim bu sözünün üzerine. Zira faydası olmayacağını biliyordum. Gitmekte kesin kararlıydı. Bunu mimiklerinden okuyabiliyordum. "Peki, sen bilirsin" diyebildim sadece. Oysa en az onun kadar ben de istemiyordum gitmeyi.

Akşamüzeri davet için hazırlanmaya başladığımızda ikimizden de çıt çıkmıyor, tabiri caizse ağzımızı bıçak açmıyordu. Ortamda duyulan tek ses Zeynep'in şen şakıyışlarıydı. Bir an önce gitmek için sabırsızlanıyor ve yine ne giyeceğine karar veremeyip elbise dolabının önünde bekleyiyordu. Bense yatağının ucuna ilişip oturarak giydirmek için kıyafet beğenmesini bekliyordum. Bir süre dolabındaki kıyafetlere bakındıktan sonra bana dönerek yardım ister gibi baktı ve; "Karar

veremedim" deyip dudak büktü. Gülümseyerek doğruldum yerimden. Yanına kadar gelip elbiselerinin içinden lila rengi bir elbiseyi alıp üzerine tuttum ve: "Bak bu sana çok yakışıyor" dedim. Aynada kısa bir süre kendini süzdükten sonra; "Tamam o halde bu olsun anneciğim" dedi gülümseyerek. Burak ve Hamza salonda bizi bekliyorlardı. Verilen saatin gelip çatmasına rağmen Burak'ın sesi çıkmıyor, geç kaldığımızı telkin ederek çabuk olmamızı istemiyordu. Oysa o bu tür davetlerde dakik olmayı sever, bir yerlere kolay kolay asla geç kalmazdı. Gitmeyi hiç ama hiç istemiyordu biliyordum. Sırf hatır gönül için buna katlanmayacağını da biliyordum aslında. Çözmiyordum onu bazen. Aklından ne geçirdiğini anlayamıyordum. Sadece sessizce söylenenlere uyuyordum çaresiz. Zeynep'in üzerindeki kıyafeti hızlı bir hamleyle çıkarıp beğendiği elbiseyi üzerine giydirmeye başladım. Başından geçirmiş kollarını giydiriyordum ki bana; "Anne, sence Mehmet amca da orada olur mu?" diye sordu. Hiç beklemediğim bu sorunun karşısında bir an ne cevap vereceğimi bilememenin şaşkınlığını yaşadım. Bir iki gevelemenin ardından "Bilmem" diye cevap verebilmişim sonunda. Bu sözümün arkasına; "İnşallah olur. Ben çok sevdim Mehmet Amca'yı" deyip gülümsedi. Kızımın ağzından onun adını duymak... Giydirirken daha bir hızlandım. Aynı zamanda söylediklerini duymazdan gelerek lafı değiştirmeye çalıştım; "Üzerini kirletmek yok bak tamam mı? Artık kocaman bir kız oldun dikkat etmelisin!" dedim. "Kocaman kız" sözcüğünün verdiği gururla gülümserken; "Peki" diye cevap

verdi. Hemen arkasından ise benlin kapatmak için uğraştığım konuyu inadına açar gibi; "Biliyor musun? Mehmet Amca'nın da çocuğu varmış" diye devam etti. Mehmet'in bir çocuğu mu varmış? Bir anda ellerimin titremeye başladığını hissettim. Mehmet ile ilgili duymayı beklediğim belki de en son sözlerdi bunlar. Burak yalnız yaşadığını söylemişti. Mehmet, Arzu'dan ayrıldığını anlatmış fakat bir çocuğun varlığından bahsetmemişti. O halde bu çocuk kimdendi? Ve şimdi neredeydi? Acaba sadece Zeynep'in dikkatini çekmek için böyle bir şey uydurmuş olabilir miydi? Kafam bir anda karmakarışık olmuş, binlerce yeni soru aynı anda kafamın içine düşman askeri misali hücum edip tüm benliğimi esir almıştı. Düşünmemeye çalışarak Zeynep'in üzerini alele acele giydirmeye devam ettim. Acele ettikçe elim ayağıma dolaştı. Elim ayağıma dolaştıkça giydirmeyi beceremedim bir türlü. Merakımı bastırmaya çalıştım fakat başaramadım ve sonunda dayanamayarak sordum; "Peki şimdi nerdeymiş bu Mehmet Amcanın çocuğu?" Yıllardan sonra ilk kez adını zikretmiştim. İlk kez onun adı olarak söylemiştim bu ismi. Oysa adını bir daha anmama kararı almıştım. Küçük bir kıza yenilmişti kararım. Tutamamıştım sözümü. Adını telaffuz ederken sesimin titrediğini hissettim. Tıpkı yüreğimin çırpındığı gibi...

Zeynep ayağını, çorabını giydirmem için bana uzatırken çocukluğun verdiği masumiyetle zerre kadar şüphelenmeden cevap verdi;

"Cennette gitmiş"

Duyduğum cevapla yeni bir şaşkınlık yaşıyordum. Şimdi neyi kastettiğini kesin anlamıştım. Yıllar önce ondan olan ve daha birkaç aylıkken düşürdüğüm bebeğimizden bahsediyordu. Emindim buna. Bizi birbirimize bağlayan tek varlıktan... Şimdi merakım daha da derinleşmişti. Bahsedilen bebeğin ortak bebeğimiz olduğunu anlamıştım ama kendimi alamayarak yeni bir soru sordum;

"Nasıl gitmiş peki cennete? Yani ne olmuş o bebeğe?"

"Bilmiyorum anneciğim ama gittiği için çok üzülüyormuş"

Bu cevap üzerine yeni bir soru sormak yerine merakımı kamçılama kararı verdim. Zaten anlayacağımı anlamıştım ve daha ilerisinin beni yaralayacağını düşündüm.

Zaten üzerini de giyindirmiştim ve şimdi gitmek için her şey hazır. Hazırdık...

Daire kapısının önüne geldiğimizde hafif bir kalp krizi yaşadığımı söyleyebilirdim. Zile basmış kapının önünde beklerken kalbimin nefesimi kesecek kadar hızlı attığını hissediyordum. Onun burada olmamasını dileyen bin bir duayı birden ediyordu yüreğim. Zira ilk karşılaşmada hafif sıyrıklarla kurtulan sevgimizin ikincisinde ağır yaralar alacağını düşünüyordum. Hepimiz kapı önünde farklı düşüncelerle sessizce beklerken Zeynep kapıda fazla beklemenin sabırsızlı-

ğıyla yerinde duramıyordu. İkinci kez zile bastıktan sonra kapı açılmış ve arkasında Mert'in eşi Meltem bizi gülümseyen bir yüzle karşılaşmıştı. Zeynep açılan kapıyla ve Meltem'i kapıda görüşüyle birlikte "Meltem Teyze!" diyerek Meltem'e sarıldı. Meltem bacağına sarılan bu sevimli kızın varlığıyla bir anda bizi unutmuştu. Bacağından sıkı sıkıya sarılan Zeynep'i kucağına alırken onun sözüne mukabil "Fıstığım" diye cevap verdi. Onlar sanki yıllardır birbirlerini görmüyormuş gibi öpüp koklaşırken biz de aralık duran kapıdan içeri davet beklemeden süzülüp vestiyerin önünde durarak ceketlerimizi çıkarmaya başladık. Birkaç dakika süren hasret gidermenin ardından daha yenice hatıra düşmüştük. Meltem, Zeynep hala kucağında olduğu halde yanıma yaklaşarak; "Nazlıcığım hoş geldin" diyerek beni öptü. Sonra da Burak'a "hoş geldin" diyerek bizi salona buyur etti. Salona doğru yürürken de Hamza'nın sırtını sıvazlayarak; "Benim yakışıklım görmeyeli biraz daha mı uzamış ne?" diyerek Hamza'ya takılmayı unutmadı. Aynı anda salon kapısında Mert göründü ve meraklı gözlerle süzerken; "Ben de şimdi seni arıyordum. Hayırdır Burak neden bu kadar geç kaldın?" diye sordu. Burak'ın en yakın arkadaşı olduğu için dolayısıyla ne kadar dakik biri olduğunu ve randevularına geç kalmamak için elinden geleni yaptığını biliyordu. Doğal olarak yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu düşünerek merak etmeye başlamıştı anlaşılan. Burak yüzünde sahte bir tebessümle "Bir sorun yok kardeşim. Şu bizim cadının kıyafet kararsızlığı yüzünden geç kaldık" diye cevap verdi. Burak'ın

cümlesinin içinde geçen cadı kelimesine Zeynep'in bızulduğu belliydi. Hala Meltem'in kucagındaydı. Alındığını fazlasıyla belli eden bir surat ifadesiyle; "Evde prensesim bir yere çıkınca cadı oluyoruz. Öyle olsun bakalım babacım" deyip başını öbür yana çevirdi. Babasına attığı bu trip Meltem'in fazlasıyla hoşuna gitmiş olacak ki ufak bir kakhaha atmaktan kendini alamadı. Aynı zamanda kucagında tuttuğu Zeynep'i bir yandan da mıncıklıyor ve "Sen bu boyundan büyük lafları nerden öğreniyorsun söyle bakalım" diyerek gülmeye devam ediyordu. Mert, karısı Meltem'in, Zeynep'le oynayışını birkaç saniye gülerek izledikten sonra tekrar Burak'a dönerek; "Tek öyle olsun kardeşim. Ben de sizi merak etmeye başlamıştım." diye cevap verdi ve kapının kenarında durup salona girmemiz için eliyle buyur ederken de "Hoş geldiniz" demeyi ihmal etmedi. "Hoş buldum" sözüyle girdik buyur edilen kapıdan. İşte o anda yine içimde bir kıpırdanma hissetmeye başladım. İçerisi kalabalık değildi fakat tanıdık simaların yanı sıra yine tanımadık insanlar da vardı. Odanın tam ortasına gelince gülümseyerek salonda olan herkese "Hayırlı akşamlar" dileklerinde bulundum. Üzerine alınanlar cümlemi tekrarladılar. Gösterilen yere otururken kaçamak bakışlarla süzdüm etrafı. Ara ara odadaki tüm yüzleri tek tek süzdüm. Arada baktığım yüzlerle göz göze gelip yapmacık gülümseler bıraktım dudaklarıma. Birkaç dakika sonra orada olmadığını anlamanın ferahlığını yaşadım içimde. Ama aynı zamanda bir eziklik hissettim yüreğimin derinlerinde. Çelişiyordu duygularım. Savaşıyordu sanki.

Biri diğerine üstün gelmek için hamle üzerine hamle yapıyor, duygular savaştıkça ben manen çöküyor, yıpranıyordum. Biraz ilerde oturan Burak'a takıldı gözlerim. Yüzünde belirgin bir memnuniyetle gülümseyerek arkadaşlarıyla sohbete dalmıştı. Anlaşılan o da benim gibi odaya girer girmez tedirgin halde odayı taramıştı ve şimdi aradığını bulamamanın hazzıyla gülümsüyordu. Bu arada bir şey daha fark etmiştim. O gecedен sonra bu eve ilk defa geliyordum. Meltem ve Mert ile sık sık görüşüyorduk fakat bütün görüşmelerimiz hep dışarıda olmuştu. Birbirimizi sürekli yemeğe, tatlı yemeye veya bir şeyler içmeye davet etmiştik fakat her defasında dışarıya gitmiştik. Yine aynı odadaydık. Mehmet ile karşılaştığımız odada. O geceyi hiç hatırlamak istemesem de hala en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordum. Üzerinde açık mavi bir gömlek ve kahve tonlarında bir pantolon vardı. O gün şu ilerdeki tekli koltukta oturuyordu. Şimdi yerinde bir başkası vardı. Bense şu karşısına düşen koltuğun sağ ucunda oturuyordum. Arada göz göze geliyorduk ve aynı anda birbirimizden kaçırıyorduk gözlerimizi. Gecenin sonunda yapılan o bol itirafı ve bir o kadar da taşımakta zorlandığım konuşma ise bu odanın balkonunda gerçekleşmişti. Yani şimdi tam karşımda duran kapının öbür tarafında... Yıllardan sonra nasırlaşan kalbimin kabukları orada soyulmuştu ve yeniden ince ince kanamaya başlamıştı. Yıllar boyu gizli gizli içime akıttığım gözyaşlarım ilk defa o gece gün yüzüne çıkmıştı ve görmesi gereken en son kişinin gözleri önünde sessizce yanaklarıma doğru süzülürken aciziyetimi, öz-

lemimi, aşkımı ilan etmişti. Diliğüncelelerini bundan sonra içkenceye döndürmüştü. Bu yüzden diliğünmemeye çalıştım

Odaya en son Meltem ve Zeynep girmişti. Zeynep bu defa Meltem'in elinden tutuyordu ve diğer elinde bir çanta vardı. Meltem Teyzesinin elinden tutmuş yürürken tek odak noktası elindeki çantaydı. Arada elindeki çantaya bakıyor ve miltama diyen ağzı kulaklarında gıllımlıyordu. Anlaşılan Meltem yine çarşıya çıkmıştı ve gördüğü kız çocuğu kıyafetlerinden daya namayıp Zeynep'e bir tanesini almıştı. Salonda yürürken yanından geçtiği insanlar yanağını sıkıyor, poposuna şaplak atıp, hatta hafiften saçını çekerek dikkatini çekmeye çalışıyorlar fakat Zeynep hiçbirine yüz vermiyor, adıyla kendisini çağıranları duymazdan gelerek yürümeye devam ediyordu. Sonunda yanıma kadar geldiklerinde Zeynep elindeki çantayı bana doğru uzatarak sevinç dolu bir ses tonuyla; "Anneciğim bak Meltem Teyzem bana ne almış!" dedi. Elindeki çantayı almadan arasından bakarak; "Bakalım ne almış?" diye sordum gülümseyerek. Tahmin ettiğim gibi içinde pembe beyaz karışımı bir elbise vardı. Başımı kaldırıp hala Zeynep'in yanında onun nasıl sevindiğini ondan daha çok sevinerek izleyen Meltem'e mahcup şekilde bakarak; "Neden zahmet ettin Meltemciğim. Zaten daha önceden bir sürü almıştın. Hatta daha içinde giymedikleri bile var" dedim. Meltem gözlerini Zeynep'ten çekip bana baktı gülerek. "Ne zahmeti Allah aşkına Nazlıcığım. Benim fıstığının bir tek sevinç çılgılığına bütün maaşım feda olsun" diyerek Zeynep'i ne kadar çok sevdiğini ve aldıklarının

aslında yapmak istediklerinin yanında devede kulak gibi kaldığını böylece ifade etmiş oldu. Yine de mahcup gülümsedim ve "Allah razı olsun" diye cevap verdim. Hemen yanımdaki boş yere ilişirken; "Rica ederim" diye cevap verdi. Zeynep elindeki poşetle ilgilenirken biz de havadan sudan sohbeta dalmıştık. Meltem çiçeği burnunda yeni gelindi ama yaş olarak pek genç sayılmadığı için hemen çocuk sahibi olmak istiyordu. Geçenlerde bunun için doktora gitmişti. Doktor gebe kalmasına engel olacak bir bulguya rastlamamış fakat doğal yollardan gebe kalmasının zaman alabileceğini söylemişti. Meltem, doktor ile arasında geçen diyalogu bana biraz üzgün biraz umutlu şekilde aktarırken, Zeynep bir şeyler söylemek için "Meltem Teyze" diyerek elinden çekiştiriyordu. Sonunda Meltem, Zeynep'in çağrılarına kayıtsız kalamadı ve konuşmasını yarıda keserek; "Efendim fıstığım, söyle bakalım ne istiyorsun?" diye sordu. Zeynep çocukluğun verdiği masumiyetle elindeki çantayı biri gelir alır korkusuyla sıkı sıkıya tutarken belki de hiç beklenmeyen ya da söylenmesi istenmeyen bir soru sordu; "Mehmet Amca nerde? Yoksa onu davet etmedin mi?" Meltem kimden bahsettiğini dahi anlamamıştı. İpucu almak ister gibi göz ucuyla bana baktı. Rahatsız olduğumu belli etmemeye çalışarak dudaklarıma zoraki ve sahte bir tebessüm yerleştirdim. "Zeynepçğim Meltem Teyze'nin aldığı kıyafeti denemek ister misin?" diye sorarak az önceki sorunun hükmünü yitirmesini, unutulmasını sağlamaya çalıştım ama Zeynep'in unutmaya niyeti yok gibiydi. Huysuz bir dudak büküşle sorusunu tekrarla-

di; "Meltem 'beyze, Mehmet Amca doğum gününe davetli değil mi?" Meltem bu ikinci soruya kayıtsız kalamadı

"Mehmet Amca kim fıştığım?"

"Hani daha önce geldiğinizle burada tanışmıştık ya! Sizin misafirlinizdi hanlı"

Meltem bir türlü kimden bahsettiğini anlayamamıştı fakat Zeynep hatırlatmakta ısrarlıydı.

"Gözleri yeşildi hanlı"

Yeşil gözlü adam! Belki de onu tarif için en uygun sözcük buydu evet. O koca gövdede ilk kendini belli edecek, başını kaldırıp o gür kırpıkların arasından attığı tek bakışla anında etkileyecek ve büyüünün en belirgin halini gözler önüne serecek kadar güzel, derin yeşil gözler... Tüm benliğim o yeşil gözlerin esaretindeydi bir zamanlar. Gözlerinin yeşil koylarına her baktığımda içimi eritirdi sanki. Şimdi burada sıradan bir yeşil gözden bahsedilir gibi bahsedilen o gözlerin bir zamanlar benim yaşama sebebim olduğunu hiç kimse bilmiyordu, bilmeyecekti... Meltem kısa bir düşünmeden sonra daha yeni hatırlamış bir tavırla "Ha tamam şimdi hatırladım! Sen şu bizim Yiğit'in getirdiği adamdan bahsediyorsun." dedi. Zeynep zorla da olsa sonunda hatırlatmanın verdiği mutlulukla gülümseyerek; "Hani nerde Mehmet Amcam?" diye sordu. Meltem Zeynep'i hayal kırıklığına uğratacak olmanın verdiği üzgün bir çehreyle; "Bilmiyorum fıştığım. Yiğit'i de davet etmiştim aslında ama o da gelmedi." diye cevap verdi. Bu cevapla Zeynep'in asılan yüzünü görünce onu tekrar neçelendirmek için; "Belki

birazdan Yiğit ile Mehmet Amcan birlikte gelirler ha ne dersin?” diye devam edip gülümseyerek göz kırptı. Zeynep bu teselli edici sözden pek tatmin olmuş gibi durmuyordu ama ısrar etmek yerine bir yetişkin olgunluğunda susmayı ve kabullenip sadece baş sallamayı tercih etmişti. Meltem mutfakta küçük bir işi olduğunu söyleyerek kalkıp mutfağa gitti. Bense Meltem’in sözü ile tehlikenin hala sürdüğünü anlamış olmanın huzursuzluğuyla kıvrandım. Tekrar göz ucuyla Burak’a baktım. Arkadaşlarıyla sohbet ederken Mehmet’i burada bulmamanın verdiği huzuru gülümseyen dudaklarından okuyabiliyordum ve Mehmet geldiğinde –ki eğer gelirse- aniden de huzursuz olup şımarık bir çocuk misali suratının düşeceğini biliyordum. Onun üzülmesini istemiyordum. Çünkü o üzülmeyi hiç hak etmiyordu. Burak’a bakarken bu derin düşüncelere dalmış ve şimdi Mehmet’in gelme endişesini tekrar yüreğimde yaşamaya başlamıştım. Daldığım derin düşünceden “Merhaba Nazlı Hanım” sesiyle sıyrıldım. Tam karşımda ayakta duran bayana baktım. Bana gülümseyerek bakıyor ve merhabasına karşılık bir şeyler söylememi bekliyordu. Yüzü pek de yabancı gelmeyen bayanı çıkarmak için gözlerimi kısarak daha keskin baktım. Evet! Şimdi hatırlamıştım! Bu Mehmet ile evli olduğum dönemde tanıştığım Esra öğretmendi. Tanıdığım anda gülümseyerek ayağa kalkıp “Merhaba Esra Hanım” diye cevap vererek sarıldım. Yıllar sonra Esra Öğretmen ile karşılaştığımızda hala mütevazılığından hiçbir şey kaybetmemiş olduğunu gördüm. Bunun verdiği samimiyetle daha

bir anı anıldım belki de. Karşılaşmanın verdiği ilk şaşkınlığı atar atmaz oturması için yanıma davet ettim. Tabii ki tahmin ettiğim gibi memnuniyetle kabul etti davetimi. Onu görünce geçmişimi gördüm sanki. Mehmet ile evli olduğum yılları... Bu seheple midir bilmem ama Esra'yı özlediğimi hissettim bir anda. Gülümseyerek baktık birbirimize. Bir süre ne konuşacağımızı bilememenin hocalamasıyla suskun kaldık. Sonra Esra eliyle ilerde bir grubu göstererek; "Biz de arkadaş grubuyla geldik. Meltem ve ben aynı okulda görev yapıyoruz." deyip orada olma sebebini açıklama gereği hissetti. Sonra tekrar o samimi gülümsemelerinden birini dudaklarının arasına yerleştirerek; "Dünya küçük dedikleri bu olsa gerek. Seni burada göreceğimi önceden söyleseler hayatta inanmazdım" diye devam etti. Gülümsemesine mukabil gülümserken; "Gerçekten öyle" dedim. "Yıllar sonra ve kilometrelerce uzakta tekrar karşılaşmak... Zaman yüzümüzü eskitip, ruhumuzu olgunlaştırırken bizi birbirimize unutturamamış." Sadece gülümsedi. Sonra daha yeni hatırlamış gibi etrafa bakınırken; "Sahi Mehmet nerede? Onu da yıllardır görmüyorum ve inan çok özledim meslektaşımı." diyerek bana Mehmet'i sordu. Bir an nasıl cevap vereceğimi bilememenin sancısıyla kıvrandım. Tedirgin bir şekilde etrafıma bakınıp bu soruyu birinin duyup duymadığından emin olmak istedim. Herkes kendi arasında sohbete dalmış gibi görünüyordu. Hayır, kimse duymamıştı bundan emin olmuştum. Esra etrafa tedirgin bakışlarını garipsemiş ve o da benimle birlikte etrafa bakınarak ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyordu.

Sonra biraz daha bana doğru eğilip, sesini bir ton kısarak; "Bir sorun mu var?" diye sordu. Şimdi ben ona bu kadar kısa bir sürede yaşadığım onca şeyi nasıl anlatacaktım? Ya da gerçekten anlatmayı istiyor muydum? Fakat başka çarem yok gibi görünüyordu. Bilmest gerekti. Bilineliydi ki başkalarının yanında aynı gaf bir daha tekrarlanmamalıydı. Emin olmalıydım bundan. Nereden başlayacağımı bilmeksizin bir yerden başlayabilmeyi umut ederek tam anlatmaya başlayacaktım ki ortalıkta koşuşturan Zeynep "Anne" diyerek kucağıma geldi. Esra kucağıma kıvrılan küçük kız çocuğuna gülümseyerek bakarken; "Sizin mi bu güzel kız Nazlı Hanım?" diye sordu. "Evet" diye cevap verdim. Zeynep, Esra'nın sözlerini duymazdan gelip, yüzüne bile bakmadı. Ellerini eteğimin ceplerinin üzerinde gezdirerek: "Hani sana gelirken balonumu da al demiştim. Nerde balonum?" diye sordu. "Ben de değil kuzucum gelirken cebine koyması için babana vermiştim" diye cevap verdim. Cevabı duyar duymaz arkasını dönüp koşarak Burak'ın yanına gitti. Esra ve ben arkasından bakıyorduk tabi. Zeynep, Burak'ın yanına gidip hiçbir şey söylemeden ceplerini kontrol etmeye başladı. Burak karışmadı. Sadece kızının zorlanarak elini cebine sokuşunu ve balonunu bulmaya çalışışını gülerek izliyordu. Esra'nın birden yüzü değişti. Şaşkın bir ifadeyle bir bana bir Burak'a baktı ve; "Burak Bey değil mi o?" diye sordu. "Evet" diye cevap verdim net bir ses tonuyla. "Ve aynı zamanda oğlum Hamza ve kızım Zeynep'in babası benim de kocam oluyor." diye devam ettim yine aynı net ses tonunda. Esra bir an ne

cevap vereceğini bilememiş, öylece kalakalmıştı şaşkınlıktan. Onu daha fazla meraklandırmamak ve konunun daha fazla uzamasını istemediğim için kısık bir ses tonuyla olan biteni en kısa yoldan açıklamaya çalıştım; “Biz Mehmet ile ayrıldık Esra Hanım. Yaklaşık on yıldır Burak ile evliyim. Uygun bir zamanda size daha geniş bir şekilde anlatabilirim ama şimdi ne yeri ne de zamanı maalesef” Hala şaşkınlığı üzerinden atamadığı her halinden belli olsa da hiçbir şey söylemeyip sadece “anladım” babında kısa bir baş sallayışla konuyu kapatmış oldu. İkimiz de dudaklarımıza yapmacık tebessümler yerleştirdik. Zira birimiz açık vermekten diğeri konuyu tam anlamıyla kavrayamamaktan biraz tedirgin olmuştuk. Hem konuyu hem de havayı değiştirmek için gülümseyerek sordum: “Görüşmeyi siz neler yaptınız bakalım? Ne gibi değişiklikler oldu hayatınızda?”

“Aslında bende fazla bir değişiklik yok” diye cevap verip gülümsedi. “Kaderin bizi karşılaştırdığı ve tanıştırdığı şehirden sonra daha birçok şehir ve insan tanıdım. Fakat hayatımda işte bu dönüm noktasıdır dediğim olağan bir şey yaşamadım.” Bu sözleri sarf ederken bir bıkkınlık sezdim sesinde. Sanki yaşadığı hayattan memnun değil gibiydi. Ya da düşlediği bir hayalin gerçek olmayışını şikâyet eder gibiydi. Gözlerini yere indirdi. Çehresini hafiften bir hüznün gelip yokladı gitti sanki. Gözlerini belli bir noktaya dikip: “Yani sizin anlayacağınız hayatımda anlatılacak kadar önemli, kayda değer bir şey olmadı.” diye bitirdi. İçindekileri anlatacak birini arıyordu besbelli. Her

ne kadar hüznünü gizlemeye çalışarak ve çoğu şeyi üstü kapalı, geçiştirerek anlatsa da benimle dertleşmek istediği her halinden belliydi. Bunu için neden beni seçmişti ya da bana bile anlatmayı isteyecek kadar yalnız mıydı anlamamıştım ama gözlerinde bana olan samimiyeti ve güveni görebiliyordum. Kendisini yakın görüyordu bana. Bu sebeple midir bilmem ama aynı yakınlığı ben de ona karşı hissediyordum. Başını kaldırıp bana baktığı anda yüzüme ince bir tebessüm yerleştirdim. Bu defa gülümsemem yapmacık veya zoraki değildi.

“Yalnız mı yaşıyorsunuz?”

Böyle bir soru sormamı beklemiyordu sanki. Şaşkın fakat gülümsememe mukabil gülümsemeyi unutmuyarak, “Evet” diye cevap verdi. Sonra yine o hüznün bulutlarının arasına girip kayboldu çehresi. Bu defa başını eğmeden, gözlerimin içine bakarak anlattı sormaya çekindiğim fakat merak ettiğim hikayesini.

“Babam, ben daha çok küçükken geçirdiği bir trafik kazası sonucu vefat etmiş. Tek çocuğum ben. Annem babamı çok sevdiği için tekrar evlenmeyi hiç düşünmemiş. Babam devlet dairelerinde memurdu. Vefat edince devlet anneme maaş bağladı. Devletin verdiği maaşla kıt kanaat geçiniyorduk. Hatta annem eve katkı olsun diye sipariş alıp elbise dikiyordu. Hiçbir şeyden mahrum etmedi beni. Kimseye gıpta ile baktırmadı. Bunun için gece gündüz çalışmak pahasına üzmedi beni. Kimseye üzdürmedi. Annemin sayesinde okudum ve yine onun sayesinde öğretmen oldum. Hayatta en büyük desteği ondan gör-

düm. Düştüğüm yerden onun sayesinde kalktım hep. Benim için düşmeyip ayakta kaldı. Ben pes ettim ama o etmedi. Ettirmedi. İnandı bana. İnandırdı beni. Çoğu olumsuz şeyi bana duyurmadan halletmeye çalıştı. Bana kol kanat gerdi. Hayatta tutunabileceğim tek dalımdı.” Son cümleleri sarf ederken sesi titremeye başlamıştı. Arada nefesi kesiliyor, konuşurken acı acı yutkunuyordu. Sanki yılların birikmişliğini bir anda dışına atıp rahatlamak ister gibi bir hali vardı. Dalımdı demişti. Demek ki annesi artık hayatta değildi. Ya da ben öyle anlamıştım ama sormaya çekindiğimden susup dinlemeye devam ettim. Bundan sonrasını gözlerini yere çevirerek devam etti: “Sonra ölüm habersizce gelip onu benden kopardı. ‘Nereye gidiyorsun? Gitme! Sana ihtiyacım var.’ bile diyemeden. Onu çok sevdiğimi söyleyemeden. Gitti... Beyin tümörü dediler hastalığına. Zaten sürekli baş ağrılardan şikâyet edip dururdu. Kaç kere ‘doktora git’ diye uyardım ama ‘Gideceğim kızım gideceğim. Şu işleri bir halledeyim gideceğim. Hem o kadar çok ağrıyorum üzülme’ diye gülerek geçiştirip durdu beni. Sonra bir gün... Mesleğimin ilk yıllarıydı. İlk tayin yerimdeydim o zamanlar. Sizinle tanıştığımız şehirden bir önceki yerimde... Gecenin bir yarısıydı. Komşular aradı beni. Annemin telefonundan. ‘Esra Hanım kızım hemen gel!’ diyordu bir ses. Oysa ben telefonu her açtığımda ‘Çiçeğim’ kelimesini duymaya alışıkтым. ‘Annem nerede?’ diye sordum. Söylemediler... Son zamanlarda baş ağrıları çok şiddetlenmiş. Çoğu şeyi olduğu gibi bunu da sırf üzülüp sıkıntı etmemem için benden gizlemiş. Doktora

gittim fakat doktor şikâyet üzerine ilk gelişi olduğu için pek ilgilenmemiş. Birkaç ilaç yazıp yollamış. Bir gece dayanılmaz acularla kıvrınarak yan komşumuz Nurten Teyzelerin kapısına dayanmış. Hemen doktora götürmüşler tabi. Ölürlen sos sözleri 'Esral Esraml' olmuş... Gidişi çok zor oldu. Birden hayatta yapayalnız kaldım. Korumasız ve çaresiz... Sanki evin dönüş yolunu karıştırıp ıssız yerde kaybolmuş bir çocuk gibi. Sanki hiçbir hazırlığı olmadan kışa yakalanmış bir fakir köylü gibi... Hayatın tam ortasında öylece kalakaldım. Ve ben o gün anladım ki hayatın dikenli yollarında annemle birlikte yürüdüğümü sanırken aslında hep bir adım arkasında yürümüşüm. Annem hep bir adım önden gidip ellerinin parçalanması pahasına ayağıma batacak dikenleri temizlemiş. Şimdi dikenli yollarda yürümeyi öğreniyorum. Ve inan çok zormuş. Zorlandıkça onu daha çok özleyorum. Çünkü o yollarda yürürken canının ne kadar çok acıdığını anlıyorum. Evlenmedim. Bir aile kurmayı beceremedim. Bana yaklaşımlarına izin vermedim. Çünkü anne olmaktan korkuyordum. Çünkü anne olduğumda aynı şeyleri kendi evladına yaşatmaktan korkuyordum. Çünkü o kadar çok canım yanıyordu. Şimdi koca bir apartman dairesinde amaçsızca yaşıyorum. Ailemden geriye kalan tek varlığımı annem. O gitti ve ben şimdi yalnız kaldım."

Yüzünde biriken hüznün bulutlarının yağmaya hazırlandığını hissettim. Fakat o buna müsaade etmemek için direniyordu adeta. Anladım ki her insanın anlatacağı mutlaka bir hikâyesi, gizlemek zorunda kaldığı bir hüznü vardı. Gözbebeklerinden

okunan "İmdat!" çağrısına kayıtsız kalamadım, kalmazdım! Hiçbir şey söylemeden hemen yanı başımda duran çantamı alıp kucığıma koydum. Ne yaptığımı anlamayan Esra'nın şaşkın ve meraklı bakışları arasında bir kâğıda evin adresini ve telefon numaramı yazıp önüne uzattım. Eğilip uzattığım kâğıdı alarak meraklı gözlerle incelediği sırada da: "Artık yalnız değilsin! Bir kız kardeşin var artık. Tabi kabul edersen..." dedim.

Bir elindeki kâğıda bir de bana baktı. O bulutlar yine çehresinde toplandı. Yağdı yağacak. Ama bunun için zaman ve mekân uygun değildi maalesef. O da biliyordu. Ortamdaki duygusal gerilim havasını dağıtmak için: "Mutlaka gel! Sana kısır yaparım. Sever misin?" diye sordum gülümseyerek. Gözlerindeki buğulanmaya inat eder gibi gülümsedi dudakları. Yüzünde vakur fakat şefkat bekleyen bir ifadeyle: "Sen yaparsan severim." diye cevap verdi. Bu cevap ileride doğacak sıkı bir dostluğun habercisi gibiydi. Titreyen sesi yeniden rengini bulmuştu. Az önceki hüznə inat tekrar keyiflendik. Birlikte gü-lüştük tüm hüznölere inat...

O anda Burak'ın bize doğru baktığını fark ettim. Gözleri ısrarla Esra'nın üzerinde bekleşiyordu. Sanırım onu tanımişti ya da tanımaya çalışıyordu şu an. İsrarla üzerinde bekleşen bir çift gözü Esra da fark etmişti şimdi. Burak'ın ciddi mimikleriyle endişeli yüz renginin aksine Esra ufak bir gülümseme atıp kısa bir baş sallayışla onu selamlamıştı. Burak da Esra'nın selamına küçük bir baş sallayışla cevap verdi fakat mimikleri hala biraz sert ve endişeliydi. Demek ki onu tanımişti. Odadaki hiç

kimse¹nin fark etmediği bu ufak gerilim Meltem ve eşi Mert'in salon kapısından ellerinde üzeri yanan mumlarla süslenmiş pasta ile girmeleriyle nihayet bulmuş oldu. Bir anda sohbet eden tüm topluluk "ooo" sözleriyle beğenilerini ifade ederek bir araya toplandı. Pasta tam ortadaki uzun sehpanın üzerine koyuldu. Aynı anda etrafını koyu bir kalabalık sardı. Ben bu sahnenin biraz daha dışında kalmayı ve kenardan seyretmeyi uygun bulmuştum. Zira hala böyle kadın ve erkek karışık ortamlarda bulunmaktan ziyadesiyle rahatsız olurken bir de birbirine değecek kadar gereksiz yakınlığa tahammül edemedim. Etrafımda benimle aynı düşünceleri taşıyan bir kişinin daha olmaması beni böyle sahnelere sıkça mecbur kılıyordu maalesef. Topluluğun "İyi ki doğdun Meltem" şarkısını söyleşini, Meltem'in bu şarkı eşliğinde mumları üfle²yişini ve ardından kopan çılgın alkışı ben bir adım geride durarak ve biraz da yabancı kalarak izledim. İzlerken bir anda omzuma atılan eli ile irkildim. Dönüp baktığımda elin sahibinin Burak olduğunu anlayıp gülümsedim ve omzumdaki elini tuttum. Anlaşılan o da benim gibi bu birbirine fazlaca sokulmuş kalabalığın dışında kalmayı tercih etmişti. Alkış tufanından sonra sıra Meltem'i yeni yaşı için tebrik etmeye ve hediyesini sunmaya gelmişti. Bu sahneye geçişte homurtular biraz daha yükselip odadaki ses kalabalığını bir cümbüşe çevirdiği sırada Burak kulağına eğilerek; "Yanında oturan kişi Esra idi değil mi?" diye sordu. Kulagına eğilerek; "Evet ama ben kısa bir açıklama ile durumu anlattım. Yani Mehmet'ten ayrıldığımı ve seninle evli olduğum

mu biliyor merak etme" diyerek onun bir sorun teşkil etmediğini söylemeye çalıştım. Burak bu cevabıma tatmin olmuş gibi sadece baş salladı. Bu arada bugün ikinci defa onun adını anmıştım ve yine adını zikrederken elimde olmayarak yine sesim titremişti. Tebrikler sunuldu, hediyeler açıldı ve sonunda sıra pasta ikramına geldiğinde, herkes masanın üzerinde sunulan ikramlardan istediklerini tabaklarına alarak yerlerine oturdular. Ortalık yeniden sakinleşti. Şimdi herkes yerine oturmuş tabaklarına aldıkları pasta türlerinin tadını tahlil etmekle meşguldü. Bazıları yanındakiyle kendi aralarında tabaklarındaki birkaç çeşit ikramın tatları hakkında konuşuyorlar ve beğenip beğenmediklerini söyleyerek diğerinin de tatmasını tavsiye ediyorlardı. Burak ve ben bu defa yan yana oturmuştuk. Hamza biraz ilerimizde kendisinden yaşça büyük olmalarına rağmen kafa dengi birkaç kişi bulmuş onlarla birlikte oturuyor, sohbetlerine pek katılmasa da konuşmaları dikkatini çektiği dinlerkenki ciddi ve hafif gülümsemeli yüz hatlarından belli oluyordu. Meltem; "Siz keyfinize bakın ben Zeynep ile ilgilenirim" diyerek Zeynep'i yanına almış pastasını kendi eliyle Zeynep'e yediriyordu. Esra çaprazımıza düşen arkadaş grubunun yanına oturmuştu tekrar. Ortamda hafif fısıltılı sohbetlere, tabağa sürtülen çatal sesleri eşlik ediyordu. Bu sırada kapı zili çaldı. Meltem kucığına oturttuğu Zeynep'i kaldırıp koltuğa oturttu ve "Şimdi geliyorum fıstığım" diyerek kapıya bakmak için salondan çıktı. Fakat Zeynep Meltem Teyzesinin dönüşünü beklemek yerine koltuktan inip peşi sıra salondan çıktı. Aynı anda

Burak ile birbirimize baktık. Gözbebeklerindeki huzursuzluğu okuyordum. Rahatlatmak için gülümsemeye çalıştım. Bu sırada dışarıdan Zeynep'in sesi duyuldu;

"Mehmet Amca! Mehmet Amca!"

Zeynep'in salonda çınlayan sesi bir anda tüm vücudumda soğuk düş etkisi yarattı. Tepeden tırnağa titrediğimi hissettim. Elimde tuttuğum çatalı birden hükmedemeyerek tabağın içine düşürdüm ve aynı anda odada dalga dalga yayılan tiz bir sesin çıkmasına sebep oldum. Tüm vücudumdan kanım çekilip gitmişti sanki. Sakin görünmeye çalıştım ama nafile! Ellerim titriyordu. Kızardığımı hissettim. Sanki o anda herkes bana bakıyordu. Sanki herkes biliyordu da şimdi ne yapacağımı merakla bekliyordu. Öylesine bir rahatsızlık hissi ürperti içimi. Başımı kaldırmaya çekiniyordum. Etrafıma bakmaya korkuyordum. Holden sesler gelmeye devam etti. Bu defa duyulan Meltem'in sesiydi; "Bu cimcime geldiğinden beri sizi sorup duruyor Mehmet Amcası" ve ardından gelen ses ona aitti evet.

"Ben de zaten bu cimcimeyi tekrar görmeyi umut ederek geldim ikinci kez bu davet edilmediğim yere"

"Estağfurullah ne demek... Davete ne hacet var hem Yiğit'in arkadaşı bizim de arkadaşımızdır. Sonuçta meslektaşız." diye cevap veren yine Meltem idi.

Bu defa konuşmaya yabancı bir ses karıştı. "Ben de öyle diye diye zorla getirdim Meltem. Zira ziyadesiyle bitkisel hayata sahiptir kendileri."

Bu da Meltem ve Mehmet'in ortak arkadaşı olan Yiğit'in sesi olmalıydı. Ardından küçük bir gülüşme yaşandı ve nihayet hepsi aynı anda salon kapısında göründüler. Gerginliğimden yere eğdiğim başımı kaldırıp kapıya doğru baktım. Yaptıklarımı kendi iradem dışında yapıyordum sanki. Sanki o anlarda görünmez birileri tarafından yönetiliyordum. Zeynep, Mehmet'in kucagındaydı ve kulaklarına kadar uzanan gülümsemesinden halinden memnun olduğu anlaşılıyordu. Mehmet'in odayı tarayan gözleri birkaç saniye içinde gözlerimle buluştu. Bir garip oldum o an. Ölmek istedim sanki. Aynı anda Burak'ı da görerek çekti gözlerini üzerimden. Meltem çaprazıma ve yakınıma düşen bir yer gösterdi oturması için. Hiç tereddütsüz gösterilen yere gidip oturdu. O anda Esra ile göz göze geldik. Bakışlarından olayı çözemesi de ortamdaki gerginliği hissettiği belli oluyordu. Sonra Burak'a baktım. Onun da benden farkı yok gibiydi. Sinirden yüzü kızarmıştı. Kendini zorlayarak sükûneti yudumlar gibi bir hali vardı. Sessizce tekrar eğdim başımı önüme ve tabağın içine düşen çatalımı tekrar elime alıp hiçbir şey olmamış gibi yemeye çalıştım. Meltem misafirlerini oturtturduktan sonra tabak getirmek için tekrar çıktı odadan. Aynı anda etraftan yeni gelen misafirlere tek tek "Hoş geldiniz" sözleri duyulmaya başladı. Ellerim titriyordu... Yiyemiyordum...

Hala başım önümde bekliyor, görünürde sadece önümdeki tabakla ilgileniyordum. Fakat içimde bin bir tarifsiz duygunun muhakemesi kurulmuştu şu an. Aklım, mantığım, duy-

gularım... Her biri bir yandan savunmaya geçerek beni sandalyesinde yargılıyorlardı şu dakikalarda. Asıyorlar, kesiyorlar, defalarca kalemimi kırıp ağırlaştırılmış müebbetle idama mahkûm ediyorlardı. İçimde gemisi tufana yakalanmış bir kaptan misali mücadelenin en çetinini sürdürmeye çalışıyor fakat arada dümenin kontrolünü kaybedip alabora olmaya en yakın çizgilerden zoraki dönüşler yapıyordum. Bocalıyordum kısacası. Tunus'un labirente benzeyen sokak aralarında yolunu kaybetmiş bir berduşu andırıyordu halim. Çaresiz, korkak sinmiş... Boşalan tabaklar tek tek masanın üzerine bırakılmaya başlanmıştı. Bense hala tabağımdakilerin kenarını tırtıklayarak yer gibi bir görüntü vermeye çalışıyordum.

Oysa tabağıma aldığım her şey kenarındaki tırtıklamaları sayacak olmazsak hala öylece duruyordu. Zeynep hâlâ Mehmet'in yanında oturuyordu. Konuşmuyorlardı. Sadece arada birbirilerine bakıp gülümsüyorlardı. Tabağı daha fazla elimde tutmanın bir anlamı olmadığı kararına varıp masaya bırakmak için ayağa kalktım. Kalktığımı fark eden Mehmet'in gözünün yanıyla hareketlerimi takip ettiğini hissettim bir an fakat umursamadım. Tabağı masaya bırakarak oturmak için tekrar yerime yöneldiğimde Burak ile göz göze geldim. Yüzünden tam olarak çözemediğim bir ruh haliyle derinlere dalmış gibiydi. Sinirli gibi durmuyordu. Ya da mutsuz... Düşünüyordu. Sadece düşünüyordu... Onun bu hali daha çok kahrolmaya sebep oluyordu. Şimdi yerinden kalkıp "Gidiyoruz!" demesini ne çok isterdim. Demiyordu ama işte. O kahrolası gururu

söyletmiyordu bir türlü. Acı çekmek pahasına kalmaya devam ediyordu. Oysa bu mekânı arkasına dahi bakmadan koşar adımlarla terk etmeyi benden çok istediğini biliyordum. Çünkü Burak'ın düştüğü aynı duruma ben de bir zamanlar Mehmet ile evliyken düşmüştüm. Sevdiği kız Arzu ile karşılaştığı o gece Mehmet'in tedirgin hallerine ve arada onunla göz göze geldiklerindeki karmaşık duygularla başını önüne eğmesine şahit olmuştum. Kendimi o anlarda dışarıdan gelmiş, gereksiz üçüncü şahıs gibi hissedip daha bir ezilmiştim. Şimdi aynı duyguları hiç istemesem de Burak'a hissettiriyordum. Belki de bu sebepten daha çok üzülüyordum. Mecbur bırakıldığım şu sahnede kaprisli bir aktris misali rol yapmayı bırakıp "Beğenmedim oynamıyorum" diyebilmeyi ve önüme koyulan başka senaryolardan sadece figüranı oynayarak bitirmek istiyordum bu geceyi. Ben hayatın bir köşesinden sadece figüranı oynayarak geçip gitmeyi isterken kendimi başrolü oynarken buluyordum her defasında. İşte bu yüzden yorgundu artık bu yürek. Ve bir o kadar da tahammülsüz...

Yerime tekrar oturduğum sırada Mehmet ile yine göz göze geldik. Bu defa ne o ne de ben gözümüzü kaçırmıştık. Duygularımın aksine nefret yükledim gözbebeklerime. Nefret kusan, bir o kadar da sert baktım gözlerine. "Neden geldin?" diye hesap sorarcasına manalı... Hemen eğdi başını önüne. Görmezden geldi hesap soruşlarımı. Susturdu tüm isyanlarımı.

Esra göz ucuyla bizi takip ediyor, ortamdaki gizli gerginliğin pek kavrayamasa da tek şahidi olarak Mehmet'in yanına

gıdıp konuşmaya çekiniyordu. Mehmet ise bizimle fazla ilglennmekten odadaki diğer insanların yüzüne dahi bakamıyor, bu sebeple meslektaşı, aynı zamanda eski arkadaşı Esra ile aynı ortamı paylaştığımızı fark edemiyordu. Yaklaşık bir saate yakın bir zaman sürüp gitti böyle. Kaçamak bakışlar, göz kaçırmlar. Biratla ilgilenir gibi yapmalar fakat menzilde tek kişinin varlığı... Bulunduğum konumdan ziyadesiyle rahatsızdım. Fakat böyle oturmaktan başka alternatifim de yoktu maalesef. Kalkıp başka bir yere geçsem hem dikkat çekecek hem de pek muhatap olmadığımı, çoğunu yüzeysel tanıdığım kalabalığın içinde kalıp yabancılaşacaktım. Odayı terk etmeyi ve 'başım ağrıyor' bahanesiyle başka bir odaya geçmeyi düşündüm fakat bu defa da Mehmet'in yalnız kalışımı fırsat bilerek daha önce de yaptığı gibi yanıma gelme ve konuşma cesaretini göstermesinden korktum. Zira bu defa cesaretinin kendisini sunduğu avantaj dezavantaja dönüşüp kendisi için gecenin sonu bir önceki nazaran çok farklı bitebilirdi. Bütün ihtimalleri düşündüğümde hiçbirinin oturduğum yerden kalkmamaktan daha iyi bir fikir olmadığına karar verdim. Kıpırdayamıyordum yerimden. Kalkamıyordum. Tıkılıp kalmıştım resmen. Tıpkı vahşi bir hayvanın zorla kafese hapsedilmesi gibi... Sığamıyordum kabıma. Tahammül edemiyordum hükmedilmeye. İçim fokurduyordu. Korkuyordum kaynayıp taşmaktan. Devrilip dökülmekten. Geri toplayamamaktan. Korkuyordum... Mehmet'in cesaretinden, Burak'ın hayra yormadığım, ziyadesiyle sessiz duruşundan... Korkuyordum gecenin sonundan... İçimden bin

bir duayı birden ediyordum. Sıkıştığımı hissettığım her anı dua kapısına sığınıyordum. İşte şimdi yine dua kapısının önünde diz çökmüş açmasını umut ederek Rabbime yakarıyordum. Bu bin bir çelişkili düşüncenin arasında cebelleşirken Mehmet'in ayağa kalktığını fark ettim. Direkt bakmaya çekindiğim için gözümün ucuyla ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalıştım. Acaba Esra'yı mı fark etmişti? Evet yanılmamıştım. Esra'nın olduğu tarafa doğru yöneldi. Sağa sola bakınırken gözümün ucuyla bakınmaya devam ettim. Anladığım kadarıyla konuşuyorlardı şimdi. Mehmet bu defa oraya oturmuştu. Sohbet ediyor olmalıydılar. Burak da arada fark ettirmeden aynı yöne bakmaya çalışıyordu. Anlaşılan Burak Mehmet'i göz hapsine almış durumdaydı. Artık tanıyordum onu. Hoşuna gitmeyen bir tavrını yakaladığında hiç düşünmeden üstüne atlayacağını biliyordum. Belki de bu yüzden gecenin sonu gözümde büyüdü. Zaman geçmiyordu sanki. Saliseler dakikaya, dakikalar saate dönüşmüştü sanki. Konuşmalar kulak tırmalamasına, gülüşmeler işkenceye...

Bu işkenceye sadece birkaç saattir maruz kalıyordum ama bana asırlar gibi gelmişti. Şimdi yanımda Meltem ve Mert çifti oturmuş, ortamdaki gerginlikten bir haber gülerek bir şeyler anlatıyorlardı. Biz de sanki dinlermiş gibi yaparak gülümsemelerine yapmacık tebessümlerle ortak oluyorduk. İstemesem de arada gözüm Mehmet'in olduğu tarafa kayıyordu. Hala Esra'nın yanında oturuyordu. Bu defa bana sırtı dönük şekildeydi. Esra'nın yüzü çaprazından görünüyordu. Onun da

gözleri arada bana kayıyor ve ciddi mimikleriyle mütemadiyen Mehmet'le bir şeyler konuşuyordu. Acaba şimdi ne konuşuyorlardı? Mehmet evliliğimizin nasıl bittiğinin izahını mı yapıyordu? Eğer öyleyse nasıl anlatıyordu? Suçluyor muydu beni? Ya da kendisini... Yoksa suçu kadere atarak kurtulmaya mı çalışıyordu? 'Talihsiz bir evliliğinin nihayetinin böyle olmasını kimse istemezdi,' diyerek kendince vicdanını rahatlatmaya ya da kendini aklamaya mı çalışıyordu? Eğer öyle düşünüyorsa kesinlikle yanılıyordu. Zira Allahüteâlâ bir ayetinde "Biz her insanın kaderini; kendi çabasına bağlı kıldık."* diyordu. İstese bana sahip çıkabilirdi. İstese beni üzmeyebilirdi. Elinden alınan hayallerinin hıncını benim masum düşlerimi hoyratça savurarak almayabilirdi. İstese hayatı bana zehir etmeyebilirdi...

* İsra Suresi 13

"Öyle değil mi Nazlıcığım?" Adımı duyunca bir anda "Hı?" diyerek kendime geldim. Sözün sahibi Meltem... Gülümseyerek bana bakıp, cevap bekliyordu. Ne öyle değil miydi? Hay Allah! Konuştuklarının hiç birini duymamıştım. Ne cevap verecektim şimdi?

Yüzümde zoraki bir gülümseme: "Hı hı tabi öyle Meltemciğim" diye geçiştirmeye çalıştım. Burak daldığımı ve ortamın sohbetini dinlemediğimi anlamıştı. Ve daha da kötüsü onları

dinlemek yerine ilerde oturan Mehmet'i ve Esra'yı izlediği mi...

Sohbet benim sendelemem ile kısa bir kesintiye uğrasa da kaldığı yerden devam ediyordu şimdi. Burak yüzünde durgun bir ifadeyle bana baktı. Ben de mahcup bir eda ile ona... Yalvaran gözlerle baktım gözlerine. Ve ufak dudak kıpırdanışlarıyla "Gidelim lütfen!" dedim. Yüzünde geliştirdiği tebessümle hüznünü kamufle etmeye çalışarak: "Peki" diye cevap verdi. Bu olumlu verdiği tek sözcük bir an bütün yangınlarıma serpiLEN serin sular gibi geldi. Hiç beklemediğim bir cevap olduğu için aynı zamanda şaşırmıştım. Yine daha önceki gibi inatla beklemesini, gecenin ilerleyen saatlerinde Mehmet'i alt etmek için fırsat kollamasını bekliyordum oysa. Şimdi duyduğum bu olumlu yanıtla canıma minnet doğruldum yerimden. Aynı anda Burak da "Artık bize müsaade" diyerek ayaklandı. Kalkışımızı önce Esra fark etmişti. Onun uzun ve şaşkın bakışlarıyla sonra da Mehmet... Dönüp baktı bizim tarafa. Gözleri ısrarla benim üzerimde bekleşti. İnadına bakmadım yüzüne. Gözlerine... Gururunu okşayacak bu fırsatı kahrolmak pahasına sunmadım ona. Mert ve Meltem böyle bir anda ve biraz da erken gidişimiz şaşırmışlardı. Mert: "Vakit daha çok erken... Hayırdır ne oldu da böyle hemen ayaklandınız?" diye sordu. Burak hiç istifini bozmadan: "Bu seferlik böyle oldu kusura bakma kardeşim" diye cevap verdi. Sonra Mert'in "ama olmadı bak şimdi böyle" diye söylenişlerini duymazdan gelerek gözleri çocukları aradı. Hamza hala oturduğu yerdeydi. Zey-

nep ise Meltem'in verdiği et bebekle evciliğe dalmıştı. Burak bana dönerek: "Sen git hazırlan ben çocukları alıp geliyorum" dedi. Böyle davranmasının sebebini biliyordum. Küçük bir baş sallayışla sözünü yanıtladım. Sonra orda bulunan konuklara "Hayırlı geceler" diyerek hızlı adımlarla salon kapısına doğru yürüdüm.

Peşim sıra yürüyen Meltem'in: "A! Ama daha çok erkendi." diye hayıflanışını duymazdan geldim. Dönüp arkama hiç bakmadan ara hole çıktım. Pardösümü giyinmek için vestiyerin askısından alırken salondan hole çıkan Meltem görüldü. Yüzüne yerleştirdiği küskün ifadeyle: "Aşk olsun Nazlı! Dostlarıyla birlikte olmak istediğim şu özel gecemde bu evden ilk giden sen mi olmalıydın?" diye sitem etti.

Ne kapisini çekmeye ne de kendimi ifade edecek uzun uzun cümleler kurarak gönlünü almaya mecalim yoktu. Cümlelerimi olduğunca kısa tutmaya çalıştım. Aynı zamanda da onu kırmadan vedalaşmaya... "Bu gece için beni mazur gör lütfen Meltemciğim. Başka zaman bunu en iyi şekilde telafi edeceğimden şüphelenmesin."

Yüzündeki o küskün ifade devam etse de sözlerimden gitmem gerektiğini anlamıştı. Bu yüzden üstelemedi. Nedenini sormadı. Sadece kırıldığını belli eden ufak bir dudak büküşle "anladım" diyerek baş salladı.

Bu sırada Burak ve çocuklar kapıda göründüler. Burak bana bakarak: "Hazır mısınız?" diye sordu "Evet" diye cevap verdim. Tam çıkmak için hazırlanırken Zeynep: A! Durun bir

dakika ben Mehmet Amcamla vedalaşmayı unuttum” diyerek tekrar içeriye koştu. Burak arkasından biraz sert bir üslupla: “Zeynep! Gel buraya!” diye bağırdı ama Zeynep çoktan tekrar salona girmişti bile. Gözümün ucuyla Burak’ın yüzünü inceledim. Sinirden kızarmış , yumruklarını sıkıyordu. Mert ve Meltem çifti tam olarak ne olduğunu anlamasa da ortamdaki gerginliği fark etmişlerdi. Burak bu bir anlık fazla yüksek çıkışıyla ziyadesiyle dikkat çektiğinin yeni yeni farkına varmaya başlamıştı. Yine arkasına gizlendiği o sahte tebessümlerinden biriyle: “Fazla şımarmasın diye diktatör babayı oynamaya çalışıyorum ama beceremiyorum galiba” dedi. Burak’ın bu ani çıkışlı öfkesine uydurduğu kılıfa ev sahipleri inanmış, onunla birlikte gülüyorlardı. Hatta Meltem: “Kıyamam yaa. Disipline edeceğiz diye çok üstüne gitmeyin fıstığımın.” diyerek gülme-ye devam etti. Zeynep tekrar hole çıkınca Mert ve Meltem’in biraz şaşkın biraz da kırgın bakışları arasında apar topar vedalaşarak oradan ayrıldık.

Arabanın içinde eve doğru yol alırken dönüp Burak’a baktım. Yine derin düşüncelere dalmış gibi bir hali vardı. Ortam gereğinden fazla sessiz kalmıştı. Bu huzursuz edici sessizliği yırtmak, Burak’ı bu düşünceli halinden kurtarmak ve biraz da gergin havayı yumuşatmak amaçlı: “Mert ve Meltem’e de çok ayıp oldu ya neyse. Kimsenin hatırı için bir dakika daha çekemezdim doğrusu” dedim.

Burak sonraki söylediklerimi duymazdan gelerek: “Onlar anlayışlı insanlar. Kırılısalar da bizi anlayacaklardır.” diye cevap verdi.

Bu cevaba sadece “Hı hı” diyerek baş salladım. Ve yeniden en derinine gömülen sessizliğe bu defa teslim olup sustum...

Eve vardığımızda hala sükûnun en derin hali tüm sinsiliğiyle sürmeye devam ediyordu. Hamza’yı anlından öperek “Hayırlı geceler” dileğinde bulundum ve yatağına yolladım. Burak üzerindeki montu çıkarırken Zeynep’i kucağıma alarak: “Zeynep’i uyutup geliyorum” dedim Burak’a. Hiçbir şey söylemeden sadece baş salladı. Zeynep, kendisini kucağıma alınca hemen ayaklarını belime doladı. Bunu hep yapardı. Bunu kendini güvende hissetmek için mi yoksa bana olan sevgisini fiziksel olarak göstermek amaçlı mı yapıyordu bilmiyordum doğrusu. Yatak odasına kadar öylece götürdüm. Yatağının yanına yaklaşıncı bacaklarını çözüp kendini yatağa bırakmama müsaade etti. Birlikte yatak örtüsünü açtık. Yatağın içine uymak için girerken pek bir kıpır kıpırdı. Yerinde duramıyordu. Üzerini yazlık ince yorganıyla yarıya kadar örtüp ben de yanına uzandım. O kıpır kıpır hali devam ederken elini boynuma attı. Minik, yumuk yumuk elleri saçlarımın arasında dolaştı.

Birbirimize bakışıp gülümsedik. Sonra yüzünde ciddiyetin en belirgin hali oluşurken sordu:

-Anne.

-Efendim kuzum.

-Daha benim büyümeme çok var mı?

- Beklemediğim bu soru beni gülümsetti.
- Çok yemek yersen çabuk büyürsün elbet.
- Ufak bir göz kırpışla devam ettim:
- Nerden çıktı bu soru şimdi gece gece?

Sorumla birlikte önce utandı sonra ufak bir kıkırdamayla cevap verdi:

Ben hemen büyümek istiyorum çünkü evlenmek istiyorum anneciğim. Evlenmek istediğim biri var.

Bu cevapla yüzümdeki gülümseme kahkahaya dönüştü. Hafif hafif karnını gıdıklarken:

Bak sen! Bizim minik kızımız evlenmeyi isteyecek kadar ne ara büyümüş! Kimmiş bakalım bu evlenmek istediğin kişi? Kimmiş ha? Deyip gülmeye devam ettim.

Kıkırdamaları odanın içini dolduruyordu. Gıdıklamamın etkisiyle kesik kesik cevap verdi:

-Mehmet Amca!

Duyduğum bu cevapla birden gıdıklamayı bıraktım. Yüzümde az önceki pervasız kahkahaların yerini şimdi endişe almıştı. Zeynep mimiklerimdeki ani değişimi ve tedirginliğimi anlamayacak kadar küçüktü henüz. Bu yüzden hala gülümseyerek yüzüme bakıyor, vereceğim cevabı bekliyordu. Önce ona bunun imkânsızlığını anlatmak istedim fakat sonra vazgeçtim. Zira ona ne türlü anlatırsam anlatayım daha anlayabilecek yaşta değildi.

Bu yüzden konuyu kapatmanın daha mantıklı olacağı kararına vardım. Yeniden gülümsemeye çalışarak:

-“Çok konuştun! Bir de büyümek istiyorsun. Bunun için önce uyuman lazım” diye cevap verdim.

Hiç itiraz etmeden sokuldu kucağıma. Uzun uzun içine çekti kokumu. Elleri hala saçlarımın arasında dolaşıyordu.

Önce ufak bir esneme belirdi yüzünde. Sonrasında gözleri küçüldü, küçüldü ve küçüldü. Gözleri kapanırken parmakları hala ara ara saçlarımın arasında cansız hareketlerle dolaşmaya devam etti. Birkaç dakika sonra eli yavaşça düştü saçlarımın arasından. Sonunda uykuya teslim kapandı gözleri. Bin bir hülyanın tebessümüyle uykuya daldı. Bilseydi hayatının en gamsız, en güzel yıllarını yaşıyor, eminim ki büyümeyi hiç istemeyecekti...

Zeynep'i uyuttuktan sonra aşağıya indiğimde Burak'ı bahçede, kameriyeye oturmuş düşünürken buldum. Sessizce oturdum yanına. O anda varlığımı hissedip o derin düşüncelerden uykunun en derininden uyanmış gibi dönüp bana baktı.

Hiçbir şey söylemedi. Ben de... Başımı hafifçe göğsüne yasladım. Uzun bir süre öyle kalıp boşluğa baktık ikimiz de. İliklerimize kadar işleyen ve her bir saniyesinde biraz daha yaralayan sessizliği ben bozdum:

“Gidelim buralardan Burak.”

Sesimde hüznün vardı. Biraz da teslim olmuşluk... Artık savaşmaktan bıkmış bir asker kadar yorgun hissediyordum kendimi. Burak'ın sessiz kalışına rağmen:

“Çok uzaklara götür bizi. Sen, ben ve çocuklarımız...” diye devam ettim.

Beklediğim şefkat geldi nihayet. Elini yüzümde dolaştırdı. Gecenin serinliğine inat sıcacıktı elleri. Yüzümde ufak dokunuşlarla gezinen elini tutup öptüm avucunun içini. Aynı anda o da saçlarımın arsına ufak bir buse kondurdu ve:

“Burada kurulmuş bir düzenimiz var sultanım. Çocukların okulu, tanıdığımız bir sürü insan ve dostlarımız var. Bu çevreyi edinmek yıllarımızı aldı. Şimdi yeniden yeni bir şehir, yeni bir ev, yeni bir çevre... Kolay değil. Hem bizim için hem çocuklar için. Yoksa düşünmediğimi mi sanıyorsun?”

Bu son cümlede takılı kaldım. Demek ki gitmeyi istemişti. Düşünmüştü. O da benim gibi savaşımdan yorulmuş, kadere teslim olup çareyi kaçmakta bulmuştu ama gitmemek için sebepleri daha çoktu. Demek ki uzun zamandır bunun muhasebesini yapıyordu. O da benim gibi gitmeyi çok istiyordu. Fakat gidemiyorduk işte. Geçerli sebepler ayağımızı bağlıyordu. Yeni bir yere alışmak, yeni insanlara güvenmek zaman istiyordu. Üstelik bu çocuklar için daha zor olurdu. Burak haklıydı. Yüreğim uzaklaşmak için çırpınırken bedenim bu şehirde tutsak kalmıştı. Bu yüzden Burak'ın cevabına “anladım” babında sadece baş sallayıp sessiz kaldım...

Güneş ne kadar yakıcı olup kandırmaya çalışırsa çalışsın rüzgâr; “Artık kışa hazırlanın!” der gibi daha bir sert, daha bir serin esiyordu. Hazan mevsimi adını yaşatıyordu. Yaprakların rengi yavaş yavaş yeşilden sarıya dönmeye başlamıştı. Daha birkaç ay öncesinde bin bir ümitle açtığı dallarda şimdi sararmış düşmeyi, toprakla buluşacağı o ezeli tarihi beklemeye başlamıştı. Tıpkı insanoğlu gibi... Biz de yaşlandığımızda tıpkı bir yaprağın rüzgârda titreşerek toprağa düşmesini bekler gibi

ölümü beklemiyor muyduk? Yeşilin en koyu halinde dalına sımsıkı tutunup o en hoyrat rüzgârlara bile kafa tutan yaprak, sonbahar aylarında hafif esen meltemde dahi titreşmeye ve düşme korkusu yaşamaya başlıyordu. Tıpkı insanoğlunun o gençliğinde en ağır hastalıklara meydan okuyan dinç bedeni nin aksine yaşlılığında en küçük hastalığa dahi hiç direnmeden beyaz bayrak çekip teslim olması gibi... Görmesini bilene ne çok şey anlatıyordu tabiat... Bağrına bastığı her canlı ile daha da güçlenerek yine canlılara daha faydalı oluşunu "Vermem için almam gerek!" diye anlatmaya çalışmıyor muydu?

Yani 'karşılıksız sevgi' teorisini acımasızca çürütmüyor muydu? Hayatta hiçbir şeyin karşılıksız olmayacağını, vermek için almak gerektiğini, maddi manevi bu tabiatın en katı ve eski kuralı olarak hayatın her karesinde yüzlerce kanıtla gözlerimiz önüne sermiyor muydu? Peki, hayat bir yaprağın doğup büyümesi, gelişmesi, sararması ve düşmesi kadar basit miydi? İşte burası tam bir muamma... Lakin çevremizde sıradan gibi oluşan, gelişen ve çözümlenen olayların bizler için bir uyarı (!) bir ibret, bir ders niteliği taşıdığı kesindi. Bizi yaratan ve dünyada bazı imtihanlara sokarak en sonki sınava hazırlayan Yaratanın bizler için koyduğu küçük mesajları taşıyordu her biri. Etrafımızda gelişen birçok şey görmeyi bildiğimizde ne çok şey anlatıyordu bize. Eğer Zelil bir su damlası kadar önce-sine gitmeden biraz sonrasında başlamak gerekirse, hepimiz birer masum bebek olarak gelmiştik bu imtihan dünyasına. Doğru yola götürmesini umduğumuz hayat çizgisini çizirken

etrafımıza bakındığımızda görmeyi başardığımız küçük mesajlar yol gösteriyordu bize. Tıpkı doğru yol üzerine bırakılan küçük ekmek kırıntıları misali... İş ki biz görmeyi bilelim. Beden gözüyle değil gönül gözüyle görelim... Eminim etrafımızda görmeyi umduğumuzdan daha çoğu bir yerlere gizlenmiş fark edilmeyi bekliyordu.

Hayatın değişmez ve en gerçek parçası olan ölümü bilerek yaşıyorduk elbet. Fakat ne kadar bilerek? Madem ölmek için gelmiştik bu dünyaya. Neydi dünyaya gelmemizdeki sebep? Hangi ateist, kaç tür kanıt sunarak açıklayabilirdi bu durumu? Ya da açıklayabilir miydi? Ne yani? Sadece hayvanlar gibi yiyip içmek, çiftleşmek, çoğalmak ve zamanı geldiğinde ölmek için mi yaratılmıştık? Hangi düz mantık alabilirdi bu durumu? Bir sebep olmalıydı mutlaka! Hayatta her varlığın var olmasındaki sebep misali. Bir görevimiz olmalıydı. Görmesini bilene ne çok şey anlatıyordu hayat...

Biz bu yaşadığımız hayatı ne kadar doldurabiliyorduk orası meçhul ama mantığını kullanan her insanın yaratıcısını bulması o kadar da zor değildi aslında. Görmesini bilen tam karşısında duruyordu. Ne sağında ne solunda... Tam karşısında...

O geceden birkaç hafta sonra Esra, beni ziyarete geldi. Tavrılarında biraz tedirginlik seziyordum. Zira Mehmet ve Burak'ın arkadaşı olmanın ağırlığı ile içinde bir ezilme hissi yaşıyordu. Fakat konuşacak güvenilir bir insanın sıcaklığına hasret olarak kendini kapıma gelmekten alıkoyamamıştı. Tamamen yalnız olduğunu o gün öğrendim. Yakın akraba denecek hiç kimsesi yoktu hayatta. Annesinden kalanlar ve kendisinin 'kötü gün' için biriktirdiği bir miktar parayla bir apartman dairesi satın almıştı ve şimdi o evde yalnız yaşıyordu. Başı önünde hayat

hikâyesini anlatırken çehresi yine hüzne boğulmuştu. Sonra aştı. Ar önceki hüzne hâl dudagında cılız bir tebessüm vardı. "Sizi ilk Sinem'in evindeki partide tanıdım. O günün konuşmalarınız ve değerlerinizi savunduğunuz karakterinizin sağlam olduğunu gösteriyordu. Çarpık bir şekilde size yakınlık duymuştum. Sonra piknikte karşılaştık. Sizinle konuşmayı, sohbet etmeyi, dostluk kurmayı çok istliyordum fakat bir türlü cesaretimi toplayıp yanınıza gelemedim."

Başını kaldırıp yüzüne baktı. Gülümsemeye devam ederek: "Yani o gece size olan yakınlığım, geçmişe dayalı muhabbetinden kaynaklanıyordu," diye devam etti.

Gururu okşuyordu sözleri. Bir yalnızlık türküsü tutmuşmuş söyleyip duruyordu gözleri. Kısa hazırlıksız yakalanmış bir serçeyle andırıyordu hali. Ürkek, korkak, sıcak bir kucak hasret umutsuz çırpınan bir serçeyle...

Samimiyetle tuttum elinden. Muhabbetle gülümseedim yüzüne. Hislerinin bende karşılığı olduğunu anlatmak istedim hiç konuşmadan. Anladı... Yetimhanenin soğuk koridorlarından sıcak bir yuvaya verilen yetimin mutluluğu belirdi yüzünde. Bu sevincine iki damla gözyaşı eşlik etti birlikte...

Sonrasında ziyaretler karşılıklı olarak sürmeye devam etti. Burak, Esra'nın tedirginliğinin aksine varlığından hiç şikâyetçi olmadı. Esra, bizi kaybettiği ailesinin yerine koymuştu, ben ise onu hiç olmayan kız kardeşimin yerine...

Gökyüzünde koyu bulutlar toplanmaya başlamıştı. Öğle üzeri hafif esen rüzgâr akşamüzeri şiddetini artırarak gelecek yağmuru haber veriyordu sanki. Rüzgârla “Geleceğim!” haberini salan yağmur caddedeki insanların telâşe kapılmasına sebep olmuştu. Haber gönderen yağmurun her an hışımla üzerlerine inme ihtimaliyle insanlar ıslanmamak adına adımlarını daha geniş ve sık atmaya başlamışlardı.

Akşamüstü beklenen yağmur bir anda indi şehre. Kaldırımında koşuşturan insanlar, caddede oluk oluk inen seller vardı

şimdi. Tutundukları dallarda sararmış düşmeyi bekleyen yapraklar, yağmurun hışımıyla mücadeleyi bırakıp bütün özvenleriyle tutundukları dallarını bırakarak atıyorlardı kendilerini toprağın bağına.

Yağmurun toprağa inmesiyle birden etraf buram buram toprak kokmaya başladı. Beş on dakika sonra kaldırımlar boşaldı. Şimdi sadece arada yağmura rağmen caddede bir yerlere gitmeye çalışan arabalar gelip geçiyordu. Günün bu saatinde ıssız kalmıştı kaldırımlar. Sessiz kalmıştı yollar.

Yağmurun toprakla o ilk buluşmasının heyecanıyla etraf daha da bir serinlemişti. Arada bir gelip yoklayan rüzgâr üşütüyordu teni. Bu sebeple kapılar pencereler sürgülenmiş, o yaz boyunca hiç kapanmayan pencereler şimdi hiç açılmayacak gibi sıkı sıkıya kapatılmıştı. Ortalık derin bir sessizliğe bürünmüştü. Duyulan tek ses yağmurun hışırtısıydı. Öyle güzel yağıyordu ki... Biraz hırslı, biraz hasret,dolu biraz da ağlamaklı... Ama en çok aşkla...

Ve yağmur toprakla buluştu. Kavuştu sevdasına.

Yıllardır beklenen vuslatı andırıyordu hali. Gökyüzünden toprağa inerken nazlı bir gelin gibi süzülüyordu yağmurun her bir damlası. Gurbetteki kocasına kavuşan taze gelin misali yere düşen her bir damla hasretle sarılıyordu toprağına. Toprak aynı hasretle basıyordu yağmurunu bağına. Sonra yağmur akıp gidiyordu içine doğru toprağının. Karışıyordu her bir zerresine. Bir bütünlük kuruyordu adeta. Biri olmadan diğeri hiçti ya... Bir oluyordu ikisi. İki yarım, bir bütün misali...

Arada gök gürültüsü duyuluyordu. Sanki yağmur ve toprağın vuslatını kutluyordu gökyüzü. Onlar için bir düğün kurulmuştu da bu neşeyle arada tebrik naraları atıyordu, onları kendi lisanından tebrik ediyordu sanki.

Yağmurun bu ihtişamlı düğününe konuk olup, bir köşeye oturup sessizce saatlerce izlemek isterdim. Lakin vakit akşamüzeriydi ve ben mutfakta hummalı bir şekilde akşam yemeği hazırlıyordum. Mevsime uygun olarak yemeğin yanına sıcak bir çorba yapmayı uygun buldum.

Burak eve az önce gelmişti ve yolda yağmura yakalandığı için sırlıslıklamdı. Kurulanmak ve üzerini değiştirmek için üst kata çıktı. Bir yandan çorbayı karıştırırken diğer yandan fırında pişmekte olan yemeği arada kontrol ediyordum. Bir süre sonra yukarıdan Burak'ın sesini duydum:

-Nazlı telefonun çalıyor.

-Arayan kim?

-Esra, bu üçüncü arayışymış.

-Ya! Bugün öğleden sonra üst katta biraz temizlik yapmıştım. O sırada telefonu yukarıda unuttum sanırım. Israrla aradığına göre önemli, bir şey söyleyecek galiba.

Telaşla elimi yıkayıp kuruladım ve bu sırada mutfak kapısına kadar gelip telefonu vermek için bekleyen Burak'tan telefonu aldım kapanmak üzereyken açtım. Burak tekrar üst kata doğru yol alırken ben de yeniden ocağın başına gelip çorbayı yavaş yavaş karıştırarak konuşmaya başladım:

- Efendim Esracığım.

- Hayırlı akşamlar Nazlı.

- Hayırlı akşamlar canım, bu arada telefonum üst katta kalmış birkaç defa aramışsın ama inan duymadım.

- Önemli değil.

Esra'nın sesi bir tuhaf geliyordu. Her zamanki cana yakınlığı yoktu sanki. Sanki mecburi bir konuşmayı sürdürüyordu. Alışkın olmadığım bu tavrı endişelenmeme yol açmıştı. Kafamda biriken sorulara cevap bulabilmeyi ümit ederek sordum:

-İyi misin?

-Hı hı evet... Yani iyi sayılırım. Aslında kötüyüm. Cümlelerini tereddütle sıraladıktan sonra ölmek üzere olan bir insanın son bir çarpınışıyla son cümleyi kurması gibi cılız olarak "Hastayım" diyerek bitirdi cümlesini.

"Neyin var hayırdır?" diye sordum telaşla. Telaşlandığımı anlayıp aynı hızla:

"Dur hemen telaş yapma! Sadece soğuk algınlığı." diye cevap verdi.

Sesi gerçekten titriyordu. Zor konuşur gibi bir hali vardı.

- Tamam, yorma kendini. Ben şimdi Burak'ı seni alıp bize getirmesi için yolluyorum. Her ihtimale karşı geceyi bizde geçirirsin. Yarın da seni bir doktora götürürüm. Ateşin var mı? Varsa şimdi gidelim.

- Bir dur bir nefes al! Evet, biraz var ama acile gidecek kadar değil. Fakat bir yandan da ya gece ateşim yükselirse diye korkuyorum. Bu yüzden geceyi yalnız geçirmek istemiyorum

evet. Aslında ben de aynı şeyi isteyecektim senden. Yani geceyi birlikte geçirmeyi ama bizim evde. Şimdi ben sizin evde rahat edemem. Biliyorsun işte Burak'tan çekiniyorum.

Hemen itiraz ettim:

-Yahu saçmalama! Burak'ın sana bir şey dediği yok.

-Fakat Esra ikna olacağı pek benzemiyordu.

-Olsun ben yine rahat edemem. Lütfen sen gel.

Daha fazla ısrarcı olup yanlış anlaşılmaya -gelmek istemediğimi düşünüp üzülmesinden korkarak- mahal vermek istediğim için kabul ettim.

-Tamam, sen şimdi yat dinlen. Ben birazdan orada olurum merak etme!

Salona çıktığım anda merdivenlerden yenice alt kata inen Burak ile karşılaştım. Bir yandan boynuna attığı havluyla saçını kurulamaya devam ederken bir yandan da bana bakarak sordu:

-Ne diyormuş Esra?

-Hastaymış.

-Neyi varmış?

-Üşütmüş sanırım.

-Hay Allah. Peki, bize gelmesini söylemedin mi? Gidip getireyim.

-Ben de öyle söyledim ama kabul etmiyor. Rahat edemem, sıkılırım falan deyip durdu.

-Saçmalamasın! Ne varmış sıkılacak. E ne yapacak peki?

-Bunu gel de sen ona anlat. İlla sen gel diye tutturdu. Aslında bir yandan böylesi daha mantıklı sanki... Sonuçta hastalığı bulaşıcı ve buraya geldiğinde çocuklara bulaşma riski yüksek

-Hım haklısın galiba. Peki, o halde git bu gece orada kal. Hadi yemeğimizi yiyelim de götürüyüm seni.

-Aç değilim ben. Akşamüstü acıkıp biraz atıştırmıştım. Siz yiyin. Yemeğinizi mutfak masasına hazırladım.

-Peki, o halde hazırlan hadi.

-Beş on dakika sonra hazırlanıp aşağıya indim. Altını yeni kapadığım çorbadan bir kap alıp sıcak sıcak iyi gelir diye içmesi için Esra'ya koydum. Çocuklara: "Babanız birazdan gelecek. Babanız gelmeden kim olursa olsun kapıyı açmayın!" diye tembihleyip öptükten sonra bindim arabaya. Zeynep, onu götürmediğim için küs, kollarını bağlayıp dudak bükerek geçti içeri. Hemen arkasından da gülerek Hamza...

20 dakika kadar sonra Esra'nın oturduğu apartmanın önündeydik. Arabadan inerken Burak'a dönüp: "Tamam sen çıkma hemen geri dön! Biliyorsun çocuklar evde yalnız kaldı. Ben senin 'geçmiş olsun' dileklerini iletirim hayatım" dedim.

Burak hiç itiraz etmeden: "Tamam o halde hayırlı geceler Sultanım. Dikkat et çok yaklaşma sana da bulaşmasın." diye uyarak arabayı sürüp gitti.

Burak arabayla geldiği istikamete doğru dönüp aynı hızla gözden kaybolurken ben de yağmurda daha fazla ıslanmamak için aynı hızla apartmanın içine attım kendimi. Esra'nın olduğu kata çıkıp kapının önüne kadar gelince zile basmak için

tam elimi uzattığım anda kapı açıldı ve kapının önünde *Era* belirdi.

Gülümseyerek selam verdim ve açılan kapıdan içerye geçtim. Vestiyerin önünde pardösümü çıkarırken bir yandan da dışarıdaki yoğun yağan yağmuru anlatıyordum.

“Bu yıl kış çabuk geleceğe benziyor *Esa*. Görsen nasıl yağıyor. Sanki gökyüzü yarılmış, öylesine yoğun, öylesine hırslı...”

Esa konuşmalarımı yüzünde zoraki bir gülümsemeyle –ki bu fazlasıyla belli oluyordu- sadece dinliyordu. Bu halini fark edince hemen elimi alınına bastırıp ateşi olup olmadığını kontrol ettim. Ateşi normaldi. Hatta biraz da soğuk... Şaşkın bir ifadeyle:

“E hani ateşin yok senin!” dedim. *Esa* bu durumdan biraz tedirgin kendini geriye doğru çekti. Gözlerini benden ısrarla kaçıırken:

“Şey...” diye geveledi. Sonra el kol hareketi yaparak: “Az önce yüzümü yıkadım ondan öyle” diye devam etti.

Tuhaf... *Hasta* gibi durmuyordu. Ne gözü ne de burnu akıyordu. Hapşurmuyordu ve soğuk algınlığının en önemli belirtisi olan ses değişikliği dahi yoktu. Oysaki ben şimdi sesi soluğu kalmamıştır diye sıcacık çorbayı soğumadan yetiştirmeye çalışmışım.

Kapı önünde sadece birkaç saniye içinde kafam bu düşüncelerle haşır neşir olurken düşündüğüm son şey ile birden irkilerek:

"Hi!" diye bir ses çıkardım. Esra; "Ne oldu?" der gibi meraklı gözlerle bana bakarken:

"Çorba! Sana getirdiğim çorbayı arabada unuttum. Hay Allah!" diye hayıflandım.

Elimde tuttuğum çantayı telaşlı bir şekilde hızla açarak telefonunu aldım ve: "Dur Burak'ı arayayım da getirsin. Daha eve varmamıştır" diye devam ettim. Telefonun tuş kilidini açtığı esnada Esra elimi tuttu. Ne yapmaya çalışıyorsun gibi şaşkın bir bakışla yüzüne baktığım anda: "Hiç zahmet verme. Burada yaparız sorun değil" dedi.

Daha ben "Ama" diye gevelerken de kolumdan tutup salona doğru yürütmeye başladı beni. "İyi sen bilirsin diyerek" telefonunu yeniden çantaya attım. Bu sırada salon kapısından içeri geçmiştik. Başımı kaldırdım. Gülüşüm dudağımda yavan bir tatta asılı kaldı. Sonra o tebessümün yerini yavaş yavaş şaşkınlık aldı. Bir an zaman durdu sanki. Öylesine kapının girişinde mihlanıp kaldım. Nefes bile alamadım bir an... Öylece... Dondum sanki... Etrafımdaki her şey zamana uygun ilerliyordu da sanki bir ben zamanın gerisinde kalmıştım. Zaman hızla geçip giderken sanki ben peşinden yetişmeye çalışıyordum. Öylesine yavaş kalmıştı belleğim.

Evet, birkaç dakika sonra zamana yetişebilmişim. Şimdi düşünabiliyordum evet. Aynı anda gözlerimde nefret şimşekleri çaktı. Mehmet salonun bir köşesinde ayakta durmuş, bize bakıyordu. Esra'ya çevirdim nefret kusan gözlerimi. Esra ezildi de ezildi bu bakışlarımın altında. Yüzünde mahcup bir ifadey-

le kaçırmaya çalıştı gözlerini. O gözlerini kaçırmaya çalışırken
 hedete kilitlenmiş ahlak mısali gözlerimle kurşuna dizdim onu.
 Çehresinde mahcup bir edayla sürekli kaçırmaya çalıştığı göz-
 lerine keskin bakarak sordum:

"O burada ne arıyor Esra?"

Odanın köşesinden aynı anda Mehmet'in sesi duyuldu.

"Lütfen ona kızma Nazlı! Onun suçu yok bunu yapmaya
 ben zorladım onu."

Sert bir ses tonuyla:

"Size sormadım!" diye cevap verdim Mehmet'e. Bunu
 söylerken yüzüne dahi bakmamıştım. Hala gözlerim Esra'nın
 üzerinde dolaşıyordu ısrarla. Bu ihaneti bana nasıl yapar diye
 soruyordum kendi kendime. O sert görünüşümün altında yer-
 le bir olmuş biri vardı aslında şimdi. Dokunsalar "Anne" diye
 zırlayacak küçücük bir kız çocuğu... Fakat her şeye rağmen
 yüzümdeki ve sesimdeki otoriteden taviz vermiyordum.

Sonra sorumu yeniledim Esra'ya:

"O burada ne arıyor diye sordum Esra!"

Esra'nın yüzü kıpkırmızıydı... Gözleri yerlerde geziniyor,
 cevap verememenin ıstırapıyla adeta kıvranıyordu karşımda.
 Esra'nın sessiz kalışıyla yüzüme acı bir tebessüm kondurdum
 ve aynı anda:

"Yazıklar olsun" diyerek kapıya doğru yöneldim. Salondan
 çıktım, alal acele pardösümü vestiyerden alıp kolumun üzerine
 attım. O sırada arkadan Esra'nın: "Nazlı ne olur böyle gitme!
 Önce bir dinle ne olur!" sözlerini duymazdan gelerek dış kapıyı

aytım. Kapı aynı hızla bir kuvvet tarafından yeniden kapatıldı. Dönüp yan tarafıma baktım. Bu Mehmet'ti. Aynı hızla önüme geçip durdu. Birbirimize temas ettiğimiz için bir adım geri gitmek zorunda kaldım. Başımı önüme eğdim. Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak sert bir ses tonuyla:

"Çekil volümdan!" diye uyardım. Benim sesim ne kadar sert ise onun sesi de o kadar kararlı çıktı:

"Hayır! Önce konuşacağız!"

Esra geldi. Hemen yanımda durdu. İçini çeke çeke ağlıyordu. "Çok özür dilerim Nazlı ama önce ne olur bir sakinleş, buradan böyle gitme. Otur dinle önce ne olur! Sonra istersen ikimizi de silersin. Bir daha benimle hiç konuşma istersen ama önce ne olur bir dinle! İzin ver anlatsın. Buradan böylece çıkıp gidersen hem seni kaybetmiş hem de tamamen iyi niyetimle vappmaya kalkıştığım bu iş yarım kalmış olacak."

Konuşurken ağladığı için cümleler kesik kesik çıkıyordu ağzından. Hala başım önümde sert mimiklerle kapının önünde bekliyordum. Esra'nın sözlerini duymazdan geliyordum. Esra uzanıp kolumu tuttu. O an başımı kaldırıp yüzüne baktım. Gözlerinden sel gibi yaşlar akıyordu. Gözyaşları yanaklarından yuvarlanıp çenesinde birikiyor ve sonra çenesinden üzerine damlıyordu. Yaptığına çoktan pişman olmuş gibi bir hali vardı ama artık çok geç düşüncesiyle hala konuşmamı istiyordu. Mahcup bir edayla baktı yüzüme. Sanki suç işleyip de annesinden af dileyen küçük bir kız çocuğunun masumiyeti mevcuttu çehresinde. Ağlamanın verdiği rahatsızlıkla yutku-

nup uzun bir nefes çekti ciğerlerine. Yalvaran gözlerle çehremi süzerken:

“Lütfen” diye bitirdi sözünü. Ses kısıp çıkmıştı. Bir o kadar aciz. Arkadaşına uyup bir fenalık yapınca karşısında ilk defa polis görmenin şokunu ve korkusunu yaşayan masum (!) bir çocuğun bakışlarını barındırıyordu gözleri. Ben bir şey yapmadım diyemeyen fakat yaptığı fenalığı bilinçli yapmadığını anlatmaya çalışan azmettirilmiş bir çocuğun... Bir an ne yapacağımı bilememenin tedirginliğini yaşadım yüreğimin derinliklerinde. Nasıl davranmam gerektiğini bir türlü kestiremiyordum. Veya şimdi ne yapmam gerektiğini...

Kalmakla gitmek arası sendeliyordu adımlarım. Bir yanım kal diyordu, itiraz ediyordu diğer yanım. Karmaşık duyguların arasında bocalıyordu yüreğim. Bir süre düşünceli sessiz kalışmla bu defa Mehmet konuşmaya başladı:

“Onun bir suçu yok. Kızacaksan bana kız ama önce konuşacağız! Gitmek istiyorsan önce beni öldürmen gerekecek. Zira bugün buradan başka türlü çıkmama izin vermeyeceğim!”

Başımı kaldırıp yüzüne bakmadım. Sadece sözlerini tepkisiz bir yüz ifadesiyle dinledim. Gidip gitmemek arasında kararsız olduğum için bulunduğum yere çakılı kaldım. Esra hala kolumdan tutmuş halde içini çeke çeke ağlamaya devam ediyordu. Mehmet hala kapının önünde kararlı şekilde bekliyordu. Çaresiz hissettim kendimi. Ben bulunduğum yerde inatla durdukça onlar da aynı inatla beni beklemeye devam etti. Anlaşıldı, geri adım atmaya niyeti yoktu Mehmet’in. Hiçbir şey

söylemeden tekrar vestiyere doğru döndüm ve ağır hareketlerle elimdeki pardösümü bıraktım. Aynı ağır hareketlerle sonra da salona doğru yürüdüm. Mehmet ve Esra da peşimden geliyorlardı.

Salona girince en yakındaki koltuğa kendimi atarcasına oturdum. Başım hala önümdeydi. İkisinin de yüzüne bakmıyordum. Bu bir nevi onlara karşı tavır alışı. Mecbur bırakıldığım bu olayı protesto edişimdi.

Mehmet hemen karşıdaki koltuğa ilişirken Esra gelip yanıma oturmuştu. Şimdi odada derin bir sessizlik mevcuttu. Aynı zamanda tüpün açık unutulduğu bir odadan her an çıkacak bir kıvılcımın geri dönüşü olmayan patlamalara sebep olmasından doğan korku misali yüksek bir gerilim...

Esra'nın ağlamaları deminki kadar şiddetli olmasa da için için devam ediyordu. Çıt çıkmayan odada şimdi duyulan tek ses Esra'nın içli ağlamasının ve arada boğulmamak için yutkunmasının sesleriydi.

İçerdeki sessizlik derinleştikçe dışarıdaki sesler daha iyi duyulmaya başlanmıştı. Hışımınla yağın yağmurun hışırtısı, davetsiz misafir misali pencereye vuruşu ve rüzgârın arada esip geçerken çıkardığı o aşına sesi...

Arada duyulan gök gürültüsü ile ardından geceyi gündüze çeviren bir şimşek çakıyordu ve odanın hâkimi olan sükût mütemadiyen sürmeye devam ediyordu.

İçeride sessizliğin en derinine bürünmüş üç insan... Herkes başı önünde susup bekleyiyordu. Her birimizin aklından

geçen elbette farklıydı ama ana konusu kesinlikle aynıydı... Her birimiz farklı bir susuş yaşıyorduk. Birimiz konuşmak için cesaretini toplarken diğeri ne konuşulacağını merakıyla susuyordu. Bir de tarafsız bir susuş vardı tabi. Yaptığı hatanın altında ezilen, içli bir susuş...

Zaman ilerledikçe sessizlik sinir bozucu bir hal almaya başlamıştı. Kimse ilk hamleyi yapıp konuşmayı başlatmaya cesaret edemiyor, sessizlik odanın içinde büyüdüğü büyüyor, derinleştikçe derinleşiyordu.

Zaman geçip, sessizlik büyüüp, derinleştikçe huzursuzluğum aynı nebze de çoğaldı. Bulunduğum ortamdan duyduğum rahatsızlığı, sık sık ellerimi ovuşturarak, başörtümü düzelterek ve mütemadiyen susarak vücut dilimle anlatmaya çalışıyordum.

“Bu konuşmayı yapıp yapmamayı çok düşündüm.”

Konuşan Mehmet’ti. Konuşmaya ilk başlamasıyla birlikte boş bulunup irkilsem de kendimi aynı hızla toparlayıp başımı kaldırıp yüzüne hiç bakmadan dinlemeye koyuldum.

Şimdi odada dışarıdan gelen yağmurun sesine Mehmet’in sesi karışıyordu. O da benim gibi başı mütemadiyen önünde beklerken konuşmaya devam etti.

“Sonuçta sen artık evli bir kadındın ve ne olursa olsun seninle konuşmam yakışık almazdı.”

Konuşmasının burasında durdu. Uzun bir nefes aldı. Başını önüne eğdi ve avuçlarını birbirine sürterek bir süre ovuşturdu. Sanki bir ilkokul müsameresinde konuşmacı olarak seçilen

ve heyecanlanıp ezberini unutan bir piyes öğrencisini andırıyordu hali. Bu konuşmayı daha önce defalarca içinden tekrar ettiğine emindim. Fakat gel gör ki iş tekrarları bana dökmeye geldiğinde cümleler tökezlemeye ve kelimeler çekinmeye başlamış gibi görünüyordu. Bir süre sessiz kalıp konuşacaklarını içinde yeniden topladı ve sonra aynı pozisyonda konuşmasına devam etti:

“Fakat gel gör ki kendimi alıkoyamadım. Kendi kendime ne söylersem söyleyeyim, ne kadar telkin edersem edeyim yereğime söz geçiremedim. Senden uzak durmam gerektiğini biliyorum. Bunun ne kadar zor olursa olsun doğru olduğunu biliyorum.”

“O halde neden şu anda buradasınız? Neden şimdi karşımda oturuyorsunuz? Ne yapmaya çalışıyorsunuz?”

Sesim sert çıkmıştı. Konuşmamla birlikte kısa bir şaşkınlık geçirerek başını kaldırıp bana baktı. Benim gözlerim hala sabit bir şekilde yerdeydi. Kendisine bakmadığımı görünce tekrar başını yere eğdi ve:

“Yalvarırım sadece dinle! Düşündüğün gibi bir şey değil niyetim ve lütfen bana siz diye hitap ederek yabancılaştırmaktan vazgeç! Zira gözlerinde artık bir yabancı olduğumu ziyadesiyle görebiliyorum zaten.” diye cevap verdi.

Sözlerini duymazdan geldim. Konuşmaya başladı. Sanki zaman tüneline girmiş gibi sesi durgun ve o anı yaşıyormuş gibi canlı çıkıyordu. Şimdi Esra'nın ağlayışları avunmuştu ve yağmurun sesi umursanmaz olmuştu. Mehmet'in konuşması-

nı pür dikkat dinleyip, ağzından çıkan her bir sözü sahrederek yerek cimbızla çekip sonra tam kapsamlı laboratuvarda geniş analizler yapar gibi dinliyordum adeta.

“Geçmişte yaptığım hatalar yakama yapıştı ve şimdi kurtulamıyorum. Zamanında sana çok çekttirdim ve şimdi bunun azabını yaşamak inan bana çok zor. Cehennemde ömür boyu yanmaya mahkûm edilmiş biri gibiyim. Yediğim yemekten içtiğim sudan tat alamıyorum. İçimden gezmek, eğlenmek gelmiyor. Sana zamanında hiç hak etmediğin acılar yaşattım ve bu yüzden ruhum azap çekiyor.”

İyi de bunları şimdi bana neden anlatıyordu? Ne yapmamı bekliyordu? Zamanında geri dönüşü olmayan hatalar yapmıştı ve şimdi o zamanın pişmanlığını yaşayarak vicdanının sadakasını ödüyordu.

Kafama bin bir sorunun vahameti çöküşse de susup dinlemeye devam ettim.

Mehmet konuşurken arada susuyor, sustuğu vakitler kaçamak gözlerle beni süzüyor ve mimiklerimden ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordu.

Bana geçmişte yaptığı hatalarını anladığından, bunlar için büyük bir pişmanlık duyduğundan, bu yüzden geceleri sürekli uykusuzluk problemi yaşadığından ve hayatından hiç tat almadığından uzun uzun bahsederek vicdanını rahatlatmaya, bir nevi günah çıkarmaya çalışıyordu sanki.

Başı mütemadiyen önünde, boynu hafif bükülmüş halde konuşmasını sürdürdü. Şefkat bekleyen bir kedi yavrusu kadar

masumdu duruşu. Konuşmasının sonlarında uzun bir nefes çekti ciğerlerine. Sanki hayatının en büyük itirafını yapacak gibi... Sanki tüm gururunu ayaklar altına almaya hazırlanmış gibi uzun bir nefes...

Sonra başını kaldırdı. Hüzünlü bir simanın aurasında gözleri çehremde gezindi ve:

"Çok mutsuzum Nazlı! Senden (Hiç hakkım olmasa da, beni affetmeni diliyorum." diye bitirdi ve sustu.

Bu son cümle yüzümün memnuniyetsiz bir şekilde geri mesine sebep oldu. Affını, bana geçmişte yaşattığı ve unutmaya çabaladığım tüm kötü hatıralarımı yeniden hatırlatarak dilemekle büyük bir hata yapmıştı.

Yine yüreğimde çelişkili duygular kıpraştı. Aşk ve nefret İnsan, bir insanı aynı anda hem sevip hem nefret edebilir miydi? Evet, edebiliyormuş. Ben bu adamı hala sevebilirken aynı zamanda ölümüne nefret ediyordum. İki de güçlü duygular Barındığı bünyeyi hem güçlü kılıp hem zayıf düşürecek kadar...

Her ne kadar yüreğimde iki duyguyu birden taşısam da şu anda ağır basan duygu şüphesiz nefretti. Sevginin verdiği şefkat ve hoşgörünün aksine nefretin verdiği güç ve cesaretle başımı kaldırıp yüzüne baktım.

"Bu kadar kolay mı?" diye sordum.

Gözlerim nefret kusarken sesim de o denli kindar çıkmıştı. Bakışlarım o kadar ağırdı ki altında ezildiğini fark ettim. Cam ne kadar yanarsa yansın gözleri gözlerimde bekleşti. Soruma

cevabı sessizlik oldu. Gözleri suçlu olduğunu bilen ve bunun için kendini savunmaktan aciz fakat heraatını idareyecek kadar da arsız bir müebbet mahkûmu gibi bakıyordu.

“Bu kadar kolay mı affetmek?” diye sorumu yineledim.

“Siz benden hayatımı çaldınız. Şaşıma bir aşk uğruna bütün gururumu ayaklar altına alacak kadar haat gördünüz beni. Ben dünyayı sadece odamın küçük penceresinden görüp toz pembe hayaller kurarken, siz bana kapkara bir hayat sundunuz. Üstelik karartılan hayatımda yine beni suçlu bulup her defasında cezalandıracak kadar zalim davrandınız. Zaten hayatın bir öksüz kız için ne kadar zor olabileceğini göremediğiniz gibi bir de siz benim için büyük zorluklar hazırladınız.”

Cümlelerime başladığımda sesim gayet otoriter, sert ve taviz vermeyen bir tonda çıkıyordu. Fakat konuşmanın sonlarına doğru gözlerimde hafif yağmur bulutları toplanmaya ve aynı anda sesim de titremeye başlamıştı.

Hayır hayır! Ağlamamalıydım. Küçük bir öksürüşle sesi- me yeniden ayar çekip girdiğim duygu selinden çıkmaya ve soğukkanlı görünmeye çalıştım. Fakat aklım geçmişte yolculuk yaptıkça o eski, hakkını savunmaktan aciz Nazlı olmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

“Ben o zorlukları atlatmak ve başımda sürekli çakışan kara bulutları dağıtmak için çok mücadele verdim.”

Sözün burasında hücumla geçecek bir kobra gibi dikilen başımı yeniden önüme düşürdüm. Sesim bir ton düştü. Aynı derecede omuzlarım çöktü. Hayattan hiç beklentisi kalmamış,

öylesine yaşayan bıkkın bir insan gibi çökmüş bir vaziyette kısık bir sesle:

"Ama başaramadım..." diye bitirdim.

Konuşmalarımda yine siz diyerek hitap edip, araya resmiyet koymuştum. Bunun onun canını yaktığını fark edip, bile rek ve hatta vurgulayarak söyleyip acı çekmesinden bir sadist misali zevk almaya çalıştım. Mehmet cümlelerimin arasında eriyip kayboldu sanki. Ben konuştukça oturduğu koltukta küçüldükçe küçüldü. Halinden konuşmalarımın ziyadesiyle canını yaktığı belli oluyordu. Zihninden defalarca geçirdiği geçmişini benim tarafımdan canlandırmak ağır gelmişti ona. Ne yaşadığını elbette bilemezdi. Herkesin acısı kendineydi ve bunu eğerkörse en yakınındakinin dahi görmesi mümkün değildi. İşte Mehmet ben anlattıkça ne kadar kör olduğunu şimdi anlamış ve bunun vicdani ağırlığının altında kalarak ezilmişti. Bugün burada olma sebebinin vicdanını rahatlatmak isteği olmasından şüphem kalmamıştı. Fakat vicdanını rahatlatmak için yaptığı bu konuşmada şimdi vicdan azabının en çetinine uğramış gibi kıvranıyordu. Eğer zamanında biraz empati kurabilmiş ve hayatı benim gözümünden görmeyi başarabilmiş olsaydı elbet bugün burada birbirimize karşı böylesine yabancı gibi oturup bunları konuşuyor olmayacaktık. O fırtınanın içinde nasıl hayatta kalma mücadelesi verdiğimi görüp kandanı üzerime germiş olsaydı yine bugün ayrı olsak dahi bu nefreti yüreğimde taşıyor olmayacaktım. Ama artık her şey için çok geçti. Ben onu mazimle birlikte geçmişe gömmüştüm ve

yeniden gömdüğüm yerden çıkarıp tozlarını silkeleyerek yığıştırmada yer sahibi yapmaya hiç ama hiç niyetim yoktu.

Sözlerimden ziyadestyle etkilendiği belli olan Mehmet bir süre sessiz kaldı. Birkaç defa halinden konuşmaya, bir şeyler söylemeye yeltendiği belli olsa da nedendir bilinmez son anda kendini frenleyip yeniden açılmamış sükûnun kollarına attı kendini. Odada bir süre derin bir sessizlik hâkimiyetli kol gezdi. Öyle ki neredeyse belli bir ritimde alınan ve verilen nefesler duyulacaktı. Dışarıda yağmur tüm hışımıyla yağmaya devam ediyordu. Odada ise o denli derin bir sessizlik... Sükûnun en derininde Mehmet'ten, adeta sessizliğin kollarından hırçın bir hamleyle çekip alan bir ses tonuyla soruma cevap duyuldu nihayet:

"Haklısın... Kolay olmamalı! Ama emin ol ben son on yıldır bunun bedelini fazlasıyla ödedim. Hiç düşünmeyerek vicdanımı rahatlatmaya çalışsam da her gece gördüğüm kâbuslar ilahi adalet olarak ıstırap vermeyi başardı."

Şüphesiz ajitasyonu iyi başarıyordu. Lakin kendi yaşadıklarıyla benim yaşadıklarımı denk tutacak kadar ya da bana yaşattıklarına kendi yaşadıklarını bedel olarak görececek kadar kör olamazdı. Zira bana yaşatılan hiç suçum yokken, hiç hak etmemişken yaşatılmıştı. Onun yaşadıkları ise bana haksız yere verilen ezaya bedel bir vicdan azabıydı sadece. Hiç denk tutulabilir miydi? Hiç denk olabilir miydi?

Hayatta hiç kimsesi olmayan yaralı bir kuş gibiydim o zamanlar. Sıcak bir yuvanın hasretini çeken bir öksüz... Büyük

sevgimin karşılığında tek beklediğim saygıydı... Gözlerine baktığımda bakışlarımla bunu anlatmaya çalıştım hep. Ama her defasında görülmezden geldim. Ne zaman ona bir adım atıp yaklaşmaya çalışsam aramıza ördüğü kalın duvarlar, sesi duyuramadığım zalim duvarlar vardı aramızda. Aynı zamanda gözyaşlarımla ıslatıp yumuşatmaya çalıştığım nasırlanmış yüreği... Koca bir tabura karşı savaşıyor yalnız bir asker gibi çaresizdim fakat en çetin savaşlara maruz kalıp, ölümcül, derin yaralar almama rağmen mücadeleyi sürdürmeye çalışmıştım. Şüphesiz bu mücadeledeki en büyük silahım umuttu. Umur ettiğim sürece savaştım. Ve bir gün cephanemin kalmadığını fark ettim. Bizimki bir evlilik değil menzillere yerleşmiş, düşmanını haklamak için bekleyen iki hasmın savaşıydı sadece ve ben bu savaşta cephanesiz kalınca beyaz bayrağı çekip teslim olmaya mecbur kalmıştım. Savaşı bitirdiğim gün hayatım da bitmişti bana göre. Ta ki Burak'la yeniden karşılaşınca kadar...

Daldığım düşüncelerden yine Mehmet'in sesiyle kendime geldim.

"Affet beni ne olur. Senden tek isteğim bu. Beni affettiğini duymak... Zaten başka bir şey istemeye hakkım yok."

Son cümleyi kısa bir aranın ardından getirdi. Söyleyip söylememek arasında tereddüt yaşıyor gibi... Sanki istediği affedilmekten fazlaydı da imkânsızlığını bildiği için dile getiremiyor gibi...

Afletmek... Dillim affettim dese bile yüreğim taadikler miydi hiç? Mazinin temizlenmesi mümkün olmayan tüm kirli çamaşırlarını getirip önüme yığıldıktan sonra çarpıp geri çekilmek zorunda kalmıştım. Her geçen gün leke izlerini tekrar tekrar gördükten sonra bu kadar kolay affedebilir miydim onu? Çektiğim onca haksız ezanın karşılığı bu kadar basit bir af mı olmalıydı? Döktüğüm onca gözyaşının bedeli kuru bir af mı olmalıydı?

Bu kadar değersiz miydi benim gözyaşlarım? Yüreğim hala tamamen huzura erişememişken nasıl onu affedip attığım nefret kuyusundan kendi elimle çıkarabilirdim?

Onu affedebilir miydim?

"O gece..."

Konuşan Mehmet'ti. Sözün devamını getirmedi. Ta ki başımı kaldırıp ne yapmaya çalıştığını anlayana kadar... Başımı kaldırıp yüzüne sert bir bakış atıncaya kadar...

"O gece de bana böyle bakmıştın. O bakışların her biri kimsenin görmediği birer kurşundu ve her biri hiç sektirmeden hedefini bulup paramparça etti yüreğimi..."

Beklemediğim bu sözlerle ufak bir şaşkınlık yaşadım. Gözleri gözlerime mühürlendi sanki. Birden gözlerinin yeşilinde ağa takılmış balık gibi sağa sola bakınarak çırpınıp kurtulmaya çalıştım. Bu yalpalamada önce Esra ile göz göze geldik sonra kendimi sonunda toparlamayı başarıp tekrar başımı öne eğdim.

Şimdi susmuş benden cevap bekliyordu. Belki de tamam affettim diyebilmemi. Peki, bu kadar kolay mıydı?

Hayır, beni yine ele geçirmesine izin vermeyecektim. Yeniden o bir çift gözün yeşil koylarına esir olmayacaktım. Hayır, buna müsaade etmeyecektim.

“Yaşanan onca ezanın karşılığı kuru bir af dilemek olamaz! Affetmek Allah’a mahsustur. Hayır, size hakkımı helal etmiyorum. Mahşer günü emin olunki davacı olarak karşınızda olacağım!”

Bir anda çehresi hüznün en derinine boğuldu. Belli ki bu kadar sert bir tepki beklemiyordu. Belki de affedilmeyi beklerken hiç beklemediği bu cevap bütün umutlarına kurşun sıkılmıştı da şimdi görünmeyen başka bir boyutta tüm umutları can çekişiyordu. Öyle bir acıyla gerildi çehresi. Kristalden yapılmış tüm olumlu duyguları elimin tersine denk gelip yerlere savrulmuş, paramparça olmuştu sanki.

Savaşı, aynı zamanda tüm askerlerini kaybetmiş komutan gibi çaresiz baktı ve son bir umut kırıntısıyla affedilmeyi umarak elindeki son koza oynadı.

“Giderim...”

Bu defa başımı kaldırıp yüzüne bakmadım. Zaten o da bakmamı beklemiyordu. Uzun bir nefes, kısa bir sessizlikten sonra:

“Eğer hakkını helal eder, beni affettiğini söylersen bu şehri terk ederim. Bir daha karşılaşmamak için elimden geleni yap-

rım. Mesleğimi bırakırım. Yurt dışına çıkarım hatta eski arkadaşlarımla hiçbiriyle bir daha hiç görüşmem. Ama...”

Ama? Bunca sözün arkasına gelen ‘ama’ hiç de masum durmuyordu doğrusu. Yine uzun bir nefes ve kısa bir sessizlikten sonra:

“Ama beni affetmezsen gidemem. Seni bulmuşken, bu kadar yaklaşmışken yeniden yenilgiyi kabul edip çekilemem. Yeniden o her gecesi ayrı işkence olan kâbuslu gecelere dönemem. Hele de yaşattığım acıları bir de senin ağzından dinlemişken... Hayır, hayır bu kadar güçlü değilim. Bu defa kaldıramam.”

Her ne kadar sözleri masum gibi görünse de niyeti beni kôşeye sıkıştırmaktı ve başarmıştı da evet. Zira affetmiyorum dediğimde bu şehirde kalmasını istediğimi düşünecekti veya helalligini alıp yüreğini huzura salacaktı. Durdum, düşündüm. Onu neden affetmediğimi... Nefretimi besleyen şeyin ne olduğunu... Ondan nefret ediyordum ve nefret aşk kadar güçlü bir duyguydu. Bir insan umursamadığı birine karşı nefret duymaz. Nefret etmek aynı zamanda aynı oranda sevmek demektir. Affetmek aynı zamanda vazgeçmektir. Belki de bu sebepten onu affedemiyordum. Çünkü affettiğimde aynı zamanda ondan vazgeçmiş olacaktım. Bir nevi yüreğimden azat etmiş olacaktım. Birden kafamda şimşekler çakıştı. Aynı anda vücudumdaki tüm tüyler ürperdi. Hayır, Mehmet’in niyeti benden helallik falan almak değildi. Onun tek niyeti onu hala sevip sevmeydiğimi anlamaya çalışmaktı.

Biliyordu... En az benim kadar iyi biliyordu ki *affetmek* aynı zamanda *vazgeçmek*ti. Affetmediğimi, zira ondan *vazgeç*mediğimi düşünüyordu. Belki de "Hayır sizi affetmiyorum ve kesinlikle ahrette sizden davacı olacağım!" sözüne içten içe sevinip o çehresinde hüznün en derinini barındırırken *gizli* gülümsemiştir. O anda Leyla ile Mecnun'un o dillere *destan* aşklarından bir kıssa aklıma geldi.

Mecnuna sormuşlar: "Leyla'ya hakkını helal ediyor musun?" diye.

"Hayır!" demiş "Etmiorum!"

Tabii ki şaşırmış soranlar ve eklemişler: "Neden? Neden helal etmiyorsun de hele?"

Mecnun boynu bükük cevap vermiş:

"Ahrette helalleşme bahanesiyle de olsa bir kez daha *görebilmek* için..."

Hatırladığım bu kıssa bütün düşüncelerimi alt üst etti. İçim ürperdi birden... Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. İçim kaynayıp geldikçe yutkundum. Düşündüm... Rabbim bana bahsettiğin aşk bu kadar mı büyüktü? Her fırsatta kılıcımı kınından sıyrıp içimde savaşıarak öldürmeye çalıştığım aşk bu kadar mı güçlüydü? Yıllara meydan okumasının ve hala canımı yakabilmesinin sebebi bu muydu yoksa?

Bütün insanoğullarını tek bir noktada toplayan yegâne duygudur aşk. Ne sevgi, ne şefkat, ne nefret ne de hüznün... Dünya aşk üzerine yaratıldı. Makam, mevki, rütbe, yetenek sahibi olmayan sıradan insanların tarihe geçebildiği tek katego-

ridir aşk. İnsanlar bu istisna aşkları efsaneleştirir ve dilden dile öyküleştirerek dökerler. Her anlatan içine mutlaka yaşamak istediği fakat mümkün görmediği hayallerini katarak anlatır. O aşklar gözlerde büyür büyür büyür ve sonunda efsaneye dönüşür. Herkes öyle bir aşkı yaşamak ister fakat öyle bir aşkı yaşamamanın mümkün olmadığını düşünür. Dünyanın en varlıklı insanı dahi olsanız o kutsal duyguyu tatmadığınızda kendinizi büyük bir boşlukta hissedeceksiniz. Ve yine dünyanın en fakir insanı dahi olsanız o kutsal duyguyu tattığınızda hayattaki her şeyin gözünüzde önemini yitirdiğini fark edip gerçek ve ebedi saadete ermiş olacaksınız. Buradaki aşk geniş anlamda kullanılıyor tabii ki. Aşkı sadece insanoğullarının iki cinsi arasında yaşananlarla sınırlayamayız. İnsan yaşama âşık olabilir, mesleğine âşık olabilir, doğaya, hayallerine ve yaratana...

Aşkın çeşidi bol olsa da “Aşk” denildiğinde akla ilk gelen karşı cinse duyulan his oluyor tabii ki. Ve tüm insanlar hayatını anlamlı kılmak için aşk arayışı içindeyken bazılarımız bu bulduğu aşkı hiç bulmamış, yaşamamış olmayı dileyip o tüm zerrelerine hükmeden kudretli duyguyu alt etmeye çalışabiliyor.

Tıpkı şu an benim yaptığım gibi...

Başımı önüme haddinden fazla düşürdüm. Ellerim titriyordu. İçim kaynayıp geldikçe gözyaşlarım akıp gitmek için gözbebeklerimi zorluyordu. Buna karşı gelmek için zorlu bir mücadeleye girmiştım adeta. Boğazımda hissettiğim düğümün acısını küçük küçük yutkunarak rahatlamaya çalışıyordum. Arada uzun nefesler alıp veriyordum. Her bir nefes ciğerlerimi

yakarak getiriyor ve aynı anda dudaklarımın arasından duyulmayan, usançlı bir ıslık gibi çıkıp gidiyordu.

"Git..."

Hiç beklenmeyen bir anda hiç beklenmeyen bir zamanda ve hiç düşünmeden dudaklarımın arasından öylece çıkıp gitmişti bu tek kelime. Aynı anda Mehmet'in merakla bekleyen çehresini hüznün en koyu hali dalga dalga sarmaya başlamıştı.

Hala başım önümde yüzüne bakmaya bile cesaret edemeyerek:

"Hakkım varsa helali hoş olsun." diye devam ettim.

Mehmet zemherinin ayazında kalmış kanadı kırık kuş gibi titredi. O titredikçe yüreğimde açılan yaranın üzerinde debelendi de yaramı daha da derinleştirdi sanki.

Yüzünde feryadın en acısı, isyanın en asisi okunurken dilinden dökülen tek kelime: "Peki..." oldu.

Aynı anda yerinden doğrulup salon kapısına doğru bir ruhu andıran görünümüyle kalkıp yürümeye başladı.

Salon kapısından çıkıp gitti. Hiç arkasına dahi bakmadan... Aynı anda Esra oturduğu yerden fırlayarak kalkıp arkasından çıktı. Etrafımda olan olaylardan çok uzaktım. Kendi dünyamda kendi acıma boğulmuştum şu anlarda. Hala başım önümde ve hareketsiz oturmaya devam ediyordum. Bir süre sonra açılan dış kapının yeniden kapanmasıyla içime yeni serpiLEN acı tohumlarının varlığını hissettim. O tohumlar filizlenecek, yeşerecek, içimde büyüyecek büyüyecekti. Hiç kimse-

nin bilmediği, hissetmediği acı tohumları... Her gece istinasız gözyaşlarımla sulayıp büyüttüğüm acı tohumlarım...

Yutkundum... Sanki boğazımda koca bir yumru vardı da ne yutkunmama ne de nefes almama izin veriyordu. Öylesine çok acı çekiyordum. Nefes almaya çabaladım. Göğsümü genişletip acımı bir nebze olsun dağıtmaya... Ağlasam, ah bir ağlasam o yumru küçülecek küçülecek, yok olacak ve yeniden nefes alabilecektim biliyordum. Yılların birikmişliği vardı içimde. Ağlamaya başladığım anda bir daha kendimi tutamayabilir ve yine en küçük ezada o masum Nazlı'ya dönüp gözyaşlarıma boğulabilirdim. İşte bu yüzden ne kadar canım yanarsa yansın ağlamamalıydım. Bu düşüncelerin içinde boğuşurken omzuma dokunan elin varlığıyla irkildim birden.

Başımı kaldırıp baktım. Esra'ydı. Feri sönmüş gözlerle öylece süzdüm onu bir süre. O ise mahcup bir edayla çehremde gözlerini gezdiriyordu. Çektiğim acıyı anlayamıyor suskunluğunu kendisine olan kızgınlığıma yoruyordu. Bu sebeple de daha bir ezik ve cesaretsiz öylece susuyor ve af dileyen gözlerle sadece bakıyordu. Oysa benim içimde şimdi o korkunç fırtınalardan alabora olmuş gemilerimin parçaları kıyıya vurmuş, hayatta kalan tayfalarım yas tutuyordu. Şu an içimde gemiyi karaya yanaştıramamış bir kaptan mahcubiyeti, aynı zamanda en derin ezası mevcuttu yüreğimde. Reva mıydı bu? Karaya bu kadar yakınken... Tam başarmışken... Tüm ganimetim batıp, denizin kara diplerine doğru yol almıştı. Oysa ne fırtınalardan kurtulmuştu bu yürek. Bu fırtınayı da alt ederdi elbet.

Lakin bir çift yeşil göz pusulamı bozmuştu. Gideceğim yeri bilmeden yalpalayıp durdum denizde. Fırtınaya yakalanmak kaçınılmazdı ve ben mücadele ederken tek bir söz devirdi tüm gemilerimi...

"Peki..." dedi ve gitti. Arkasında nasıl bir viran bıraktığını hiç bilmeden ve hiç bilmeyecek olarak...

"Nazlı, yemin ederim mecbur kaldım bu oyuna."

Sonunda Esra konuşmaya karar vermişti. Dönüp yüzüne baktım. Sözlerini dinliyordum fakat aklımdan geçenler farklı yüreğimin hissiyatı farklı...

"Tam bir hafta boyunca Allah'ın her günü kapıma gelip yalvardı. Bazen dinlemek istemeyip kapıyı yüzüne kapattığım zamanlar bile oldu ama o inatla kapımda bekleyip beni ikna etmeyi başardı." O halini bir görsen bana hak verirdin Nazlı. Sadece seninle bir kere konuşabilmek için nasıl çırpındığını, nasıl ağladığını görseydin inan bana hak verirdin."

Duyduğum son cümle ile iliklerime kadar bir ürperme hissettim içimde. Sanki yüreğimin üstüne gelip bir boğa oturmuş altında son çırpınışlarımı vererek nefes almaya çabalıyordum.

"Ağladı mı?" dedim kısık ve bir o kadar da çekingen bir ses tonuyla.

Esra kendini aklama derdindeydi. Onu dinlediğimi ve hak verdiğimi düşünerek iştaha gelip anlatmaya devam etti:

"Evet ağladı. Ben 'hayır' dedikçe görsen nasıl dökülüyordu gözlerinden. Apartmandaki insanlar yanlışı anlar diye korkmaya başlamıştım artık..."

Esra konuşmaya devam ediyordu fakat ben artık duymuyordum. Kendi iç dünyamda kendi duygularımla baş başa idim şu an. Mehmet'in o halini gözümün önüne getirdim. Esra'ya yalvaran halini... Yalvarırken nasıl ağladığını... Benim için ağlamıştı. Benim için almıştı gururunu ayaklar altına. O bakmaya kıyamadığını yeşil koylardan benim için yağmıyordu yağmurlar.

Gözlerimin önüne biriken yağmur bulutlarının bu defa geriye dönmeye niyeti yok gibiydi. Gök gürültüsü olmadan şimşek çakmadan, usul usul yağdı sonunda yanaklarıma doğru. Canım yanıyordu. Hem de öyle bir yanıyordu ki her nefes alışımında göğsüm sızlıyordu. Ellerim titriyor, gözlerim kararıyordu. Kendimden geçmeye yakın Esra'nın sesini tekrar işitmeye başladım:

"Nazlı neyin var? Lütfen kendine gel Nazlı ne oldu?"

Esra'nın telaşlı sesi bende duş etkisi yaratmıştı ve aynı anda kendimi salmaya yakın yeniden toparlamaya çalışarak:

"Tansiyonum, sanırım tansiyonum düştü." dedim.

Esra birden telaşla fırlayıp gitti yanımdan ve bir süre sonra yine aynı telaşla elinde kolonyayla geri döndü. Bir yandan eline döktüğü kolonyayı burnuma tutup, bileklerimi ovarken bir yandan da kendi kendine söyleniyordu:

"Eh be Mehmet... Görüyor musun şu yaptığını! Senin yüzünden ne işlere kalkıştım. Nazlı'ya bir şey olursa hem seni hem de kendimi hiç affetmem. Artık evli bir kadından ne istiyorsun ki? O her şeyden önce bir anne üstelik. Sorumlulu-

ğunda olan iki yavrusu var ve bu yaptığımız şeyin saçmalığını şimdi daha iyi görebiliyorum.”

Gözlerim kapalı Esra'nın sözlerini dinledim dikkatle. Her bir cümlesini... Ve işte o anda kendimi toparlamama vesile kıldım o cümleleri. Evet, ben evliydim ve üstelik iki çocuk annesi bir kadındım. Eteklerinde kurduğu bin bir hayalin pembeliği uçuşan bir liseli kız değildim artık...

İçerden ne kadar hazin bir sona uğramış, eski bir aşka tutulan yas olsa da dışarıdan bu kadar masum görünmediğini ve insanların beni o önyargılarıyla infaz ederken hiç de zorlanmayacaklarını biliyordum. İşte bu yüzden gömülmeliydi bu aşk. Ölmese de diri diri gömülmeliydi. Bu bir cinayet sayılır mı bilmem ama bu yüzden sanık sandalyesinden hiç kalkamadığım doğrudur.

“Yok, bir şeyim” diyerek doğruldum yerimde. Esra'nın hala ısrarla ovaladığı bileklerimi kendime doğru çekip artık ovmasına müsaade vermedim. Aynı anda Esra biraz kırgın, biraz mahcup çekti ellerini. Onun bu halini görmezden gelerek:

“Eve gitmek istiyorum” deyip doğruldum yerimden. Evet, gerçekten tansiyonum düşmüştü ve ilk kalktığımda yaşadığım sersemlikle yalpalayarak yürüdüm. Esra hemen arkamdan doğrulup telaşlı bir ses tonuyla:

“Nazlı dur lütfen!” dedi. Bu defa sözlerini umursadım. Durdum, dönüp yüzüne baktım. Çehrem hiçbir ifadeyi saklamayı başaramayacak kadar saydam, fakat aynı zamanda ne

düşündüğümü belli etmeyecek kadar karmaşıktı. Yalvarmalı baktı gözlerime:

"Şimdi geri eve dönersen Burak şüphelenecektir. Lütfen bu görevi burada geçir." Diye devam etti.

Haklıydı... Eve şimdi dönersem Burak beni soru yağmuru tutacaktı ve benim açıklama yapmaya mecalim yoktu. Üstelik yalan söylemeyi de beceremiyordum ve bunu o da çok iyi bildiği için hemen anlayacaktı. Ortam zaten yeterince gerginken işi daha da zorlaştırmamanın âlemi yoktu...

Benim için hazırlanan yatağa sessizce kıvrıldım. Esra sessizliğini, ona olan kırgınlığıma bağlıyordu ve sükûnetime sessiz kalışı bazı konuşmaları zamana bırakmak isteyişini anlatıyordu. Yine de ışığı kapatıp kapıdan çıkarken "İyi geceler" dileğinde bulunmayı ihmal etmedi. Dileğinin karşılıksız kalacağını bilse de...

Işık söndü, kapı kapatıldı. Birden odanın içini derin bir sessizlik kapladı. Sanki hesaplaşmaya gelmiş bir azılı düşman gibi... Ben düşünmek istemedikçe o kolumdan çekiştirip durdu. Ben görmek istemedikçe döktü gözlerimin önüne daha saatler öncesi yaşanan olayın her bir karesini. Yüreğim en derinden sızladı, kalbim acıdı ve o geceyi sabaha karmaşık, ezalı düşünceler, uykusuz gözler bağladı...

Ertesi sabah eve vardığımda Burak'ın ilk sorduğu soru Esra'nın nasıl olduğuydu. Gözlerine bakmaya cesaret edemeyerek, başım önümde: "İyi. Daha iyi şimdi" diye cevap vererek geçiştirdim sorusunu. Fakat Burak konuşmaya devam etti:

"Den gece Fara için koyduğun çarbhayı arabada unutmuşsun. Arabada benimle geri gelmiş"

Gökümsemeye çalışırken: "Ya vorma öyle çıldırmış" dedim Burak. "Peki ne yaptınız?" diye sordu ben: "Hallettik merak etme" diye yine geçiştirme bir cevap verdim. Ve umrunda Allah'tan Burak başka bir soru daha sorup kımuyu uzatmayarak beni söylemek istemediğim yeni yalanlardan farkında olmadan kurtardı.

Olayın üstünden tam iki hafta geçmişti. Esra ile aramızdaki sorunu fazla uzatmadan eski samimiyetime geri döndüm. Zira Mehmet'i artık tanıyordum ve Esra'nın bunu yapmaya mecbur kaldığını az çok tahmin edebiliyordum. Yine eski samimiyetimize dönünce ziyaretler de yine aynı sıklıkta devam etti tabii ki. Fakat o da ben de o geceden hiç söz açmadık. Belleğimiz o gecenin tatsız sahnelerini gözümüzün önüne serdiği anlarda yüzümüzdeki ifadeyi saklamak için gözlerimizi birbirimizden kaçırmaya çalıştığımız anlar hariç her şey eskiye dönmüştü. Ta

ki bir gün Esra sabahın erken saatinde kapıma dikilinceye kadar...

Artık havaların iyice soğuduğu sonbaharın son ayındaydık. Mevsime uygun olarak taze meyve karışımından sıcacık çay hazırladım. İçmek için caddeye bakan salonun geniş camının önündeki sırf dışarıyı izlemek için konulmuş iki koltuğu seçtik.

Bir yandan etrafı izlerken bir yandan da havadan sudan sohbetler ediyorduk. Esra bir ara durgunlaştı. Gözleri, bir şeyler söylemek istediğini fakat cesaret edemediğini bağıra bağıra itiraf ediyordu sanki. Buna rağmen sormadım. Cesaretini toplayıp kendisinin söylemesini ya da hiç söyleyememesini yeğledim. Zira söylemeye cesaret edemediği şeyin ne ile ilgili olduğunu tahmin edebiliyordum. Bir iki rahatsız kıpırdandı yerinde. Sanki boğazında gıcık varmış gibi yalandan öksürüp boğazını temizledi. Her ne söyleyecekse buna kendini mecbur hissediyordu belli. Fakat aynı zamanda söylemek zorunda hissettiği şeyi söyleyememenin verdiği sancıyla kıvranıyordu. Bense bu fazla belirgin olan tedirgin halini görmezden geliyordum. Dışarıya baktım. Caddeden gelip geçen insanları izlerken arada elimde tuttuğum fincandan küçük yudumlar alıyordum.

“Gitmiş...”

Sonunda sancısını çektiği kelimeyi doğurmuştu. Ve her ne kadar doğurduğu kelimeye memnun olmasa da doğumun verdiği rahatlık yüzünden okunuyordu. Söylediği söze hiç tepki

vermedim. Dönüp yüzüne dahi bakmadım. Yine elimdeki fincandan küçük bir yudum alıp dışarıyı izlemeye devam ettim. Esra bu umursamazlığımı rağmen devam etti:

"Yıgırcın sabahına... Evden hiçbir eşya almadan... Sadece küçük bir vaktile... Nereye gittiğini de hiç kimseye söylemeden.."

Cümlelerin hiç birini bitirmedi. Her başladığı cümleyi yarım bırakıp bir diğerine geçti ve sonunda tek bir kelimeyle aynı anda tüm cümlelerin sonunu bağladı:

"Gittimiş..." Kısa bir sessizlik ve ardından: "Dün akşam gördüğüm ortak bir arkadaşımın öğrendim." deyip bitirdi.

İçimdeki ince sızının aksine yüzümde soğuk ve bir o kadar da umursamaz bir ifade mevcuttu. Elimdeki fincanı ağır hareketlerle dudaklarımın arsından çekerken sadece:

"İsabet olmuş" diye cevap verdim.

Esra bu cevabın üzerine daha bir şey söylemedi. Elindeki fincandan yeni bir yudum alırken gözlerini benden çekip dışarıya çevirdi. İkimiz de sustuk. Artık tamamen hayatımdan çıktığını düşünüyordum ve bu içimde huzur, yüreğimde aynı oranda ezilme hissi yaşıtıyordu bana.

Evet, aksayan hayatım böylece kaldığı yerden devam ediyordu. Mehmet'in gidişinden bir süre sonra her şey tekrar eskiye döndü. Burak öğrendiğinde mimiklerinde pek sevinç kırıntısına rastlamasam da içinden sevindiğini düşünüyor ve böylece iç huzurun en derinini yaşıyordum. Hayatım her ne kadar tek düze devam etse de eskiye dönmek ve yeniden Burak'ın huzura erdiğini düşünmek kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu.

Yeniden toparladım kendimi. Yeniden adapte oldum hayata. Sanki düşmüştüm de üzerim tozlanmış, ben kalkıp üzerimi silkelemişim ve yoluma devam etmişim. Öyle işte... En basiti ile böyle...

Tabii düştüğümde nasıl canımın acıdığından bahsetmiyorum. Ya da kanayan dizlerimden...

Zaman her insan için farklı işler ve benim zamanım belli bir süre için donmuştu. Şimdi kaldığım yerden yeniden başladım hayatı yaşamaya.

Bir yıl sonra...

Geçmiş geçmişte kaldı. Geçti gitti ve hiç yaşanmamış sayıldı. Sanki dün gece görülen bir kâbusun bazı sahneleri aklı gelse de gerçek olur korkusuyla dillendirilmemesi gibi... O geceden sonra Mehmet'i bir daha ne gören oldu ne de konuşan. Çoğu kişi böyle bir anda kimseye haber vermeden sırıka-dem basışını esrarengiz bulsa da üzerinde durmadı ve bir süre sonra en yakın arkadaşının dahi arada hatırına düşen bir anı olarak kaldı. Mehmet sözünü tutmuştu evet. Kim bilir şimdi

neredeydi? Bunu merak etsek de arada soru işaretine yol açan düşüncelerden ileriye gitmedi cylemlerimiz. Kimse kimseye nerde olduğunu sormadı, bu konuda fikir yürütmedi ve hiçbir konuşma esnasında onun adı geçmedi. Herkes ne yaşıyorsa içinde yaşıyordu. Hem de en sessizinden... Belleklerden silin-mese de bazı şeyler, hiçbir zaman kelimelere dökülüp, cümlelere bürünmedi.

Her şey güzel gidiyordu. Güzel bir yuva, sağlıklı iki çocuk ve seven bir eş... Bir insan başka ne isteyebilirdi?

Yaz ayındaydık. Güneşin cömert olduğu en sıcak aylarda...

Okullar tatil olalı birkaç hafta olmuştu. Bir sabah ısrarla çalan telefonun diğer ucunda babamın sesini duydum. Zaten telefon aracılığıyla sürekli görüşüyorduk. Genelde ben arardım ve hal hatır sorardım. Babam da her defasında "İyiyiz işte kızım ne olsun" diye cevap verirdi. Ben yine hal hatır sordum babam yine aynı cevabı verdi. Bu defa sesi farklı çıkıyordu ama...

Cevabının ardından titrek bir sesle devam etti: "Bu yaz da mı gelemeyeceksiniz kızım?"

Niyeti sonunda anlaşıldı. Özlemişti... Sesinin tonu özlemin rengini belli ediyordu. Her yaz gelme sözü veriyordum fakat hep bir sebep çıkıyordu ve ben gidemiyordum. Böylece son birkaç yıldır memleketime hiç gidememiştim. Babamın titrek, özlem kokulu sesi kulaklarıma erişince memleketimi ne çok özlediğimi fark ettim. Fakat bu yıl da gidebileceğimizi sanmıyordum. Zira son dönemlerde Burak'ın midesi fazla hassaslaş-

miştı ve yediği yemekleri ya geri çıkarıyordu ya da hazmedene kadar sancıyla kıvranıyordu. Doktor rahatsızlığının yoğun çalışmaya bağlı stresten kaynaklanıyor olabileceğini söylemişti. Bunun yanı sıra bazı tetkikleri yapmayı da uygun görmüştü. Yapılan tetkiklerin sonucunu daha almamıştık. Midesinin neden bu kadar hassaslaştığı bu tetkiklerden sonra belli olacaktı ve doktor da ona göre ilaç yazacaktı. Sonuçlar belli olana kadar kesinlikle yolculuk yapması ve çalışması yasaktı. Stres yapıcı eylemlerden uzak kalıp evde bol bol dinlenmesi tavsiye edilmişti. Şimdi ben ne Burak'ı bu yolculuğa zorlayabilir ne de bu halde yalnız bırakabilirdim. Bu sebeple bu yaz ailecek evde kalmayı planlamıştık.

Telefonun diğer ucunda bir umutla bekleyen babama üzülerek: "Maalesef babacığım bu yaz da gelemiyoruz." diye cevap verdim.

Babam sebebini sormadı bile. Sadece: "Peki kızım canın sağ olsun." dedi hafif sitemli.

Yanlış anlamasına mahal vermemek için Burak'ın rahatsızlığını anlattım uzun uzun. Sonra onu ne kadar çok sevdiğimi ve özlediğimi ekledim sonuna.

En son ziyarete gittiğimizde Hamza okula başlamamıştı bile ve Zeynep daha iki yaşlarında kucağımda bebektir. Babam torunlarını özlemişti aslında biliyordum. Artık yaşlanmıştı. Ununu eleyip eleğini duvara asanlardandı ve o da artık ahretlikleri gibi oturup Azrail'in takvimindeki günlerini bilmeden sayarken torunlarını sevmek istiyordu haliyle. Çevresinde

torunlarıyla birlikte haşır neşir olan dedeleri gördükçe iç geçiriyor ve her yazı ile çekip gelmemizi bekliyordu mutlaka. Gelmeyeceğimizi duyduğunda bunu Burak'ın hastalığının önüne bile koyabilip, gelemediğimiz için üzebiliyordu kendini. Kendisi de artık yaşlandığı için ve dizlerindeki rahatsızlığından dolayı yolculuklar iyi gelmiyordu ona. Uçağa binmeye korkuyor, otobüs yolculuğuna dayanamıyordu. En son geldiğinde dizlerinden aşağısı şişmiş vaziyetteydi ve kaldığı süreçte bacaklarının ağrısından sızlandığına, yürürken bile zorluk çektiğine şahit olmuştum. Bu yüzden davet de edemiyordum babamı. Biz de birkaç yıldır hep gelme sözü vermemize rağmen bir türlü tutamadık. Velhasıl birkaç yıldır o uzak olan yollar daha da uzayıp gözümüzde imkânsızlaşmaya yüreğimizde hasret ateşine dönmeye başlamıştı artık. Ne kadar teselli etmeye çalışırsam çalışayım sesindeki hüznü umuda ya da sevince çevirememiştim bir türlü. Nedendir sonra “Telefonu Zeynep’e vereyim mi?” diye sormak geldi aklıma ve anında sesinde bir mutluluk hissettim “Ver” derken.

Telefonla birlikte üst kata çıktım. Zeynep, odasında oyuncaklarıyla oynuyordu. Zeynep’e, telefondakinin dedesi olduğunu ve kendisiyle konuşmak istediğini söyleyince yerinden sevinçle sıçrayarak aldı telefonu elimden.

Telefonu alıp, yatağın kenarına ilişerek: “Dedeciğim” diye konuşmaya başladığı sırada odadan çıkıp yeniden alt kata indim ve salonda yalnız oturmuş televizyon izleyen Burak’ın yanına oturdum. Televizyonun ekranında anlamsız bekleşti göz-

lerim. Kafam babamın tavrına takılmıştı ve aklım sadece şu an bu düşüncelerle meşguldü.

Burak yüzüne bakıp çehremdeki hüznü okumak istiyordum ki: "Sitem ediyor değil mi?" diye sordu.

Hala gözüm televizyonun ekranında beklerken üzgün ve bir o kadar da sitemli: "Yaşlandıkça çocuk gitmiştirmeye başladı. Ben durumumu anlattıkça o çocuk gitmiştirmizmiştirmiyor istiyor ki her yaz gidip, tatil boyunca orada kalalım. Ben de isterim gitmeyi ama evdeki hesap çarşıya uymuyor işte sen de görüyorsun" dedim.

Burak daha makul düşündü: "Ona da hak ver. Sonuçta yaşlandı ve ilgi bekleme çok normal. Ailenin tek çocuğusun ve bu da seni daha kıymetli kılıyor haliyle. Hem seni çok özlemiştir, ondandır bu çocuksu halleri."

Aslında babama hak veriyordum fakat elimden gelen bir şey yoktu. Üstelik ben de babamı, memleketimi ve o çocukluğumun geçtiği baba evini çok özlemiştim. Bu defa gözlerimi pencereye çevirdim ve uzaklara dalarak:

"Ben de çok özledim inan ama biliyorsun işte kaç yıldır hep bir şeyler bahane oldu bir türlü gidemedik"

Burak elini dizime koydu. Aynı anda dönüp yüzüne baktım. Yüzünde gayet ciddi bir ifadeyle:

"Bu yıl gideceksiniz" dedi.

Ben daha "Hayır sen hastasın ve yolculuk da yasak, gide-meyiz. Hem daha tetkik sonuçlarını almadık" tarzından sözler sarf ederek itiraz etmeye hazırlanırken:

"Ben başımın çaresine bakarım siz gıdın biraz kalın. Hem hasret giderin hem de babanın gönlünü edin."

Yine itiraz etmeye hazırlandığım sırada daha konuşmadan yine susturup - ki çünkü itiraz edeceğimi biliyordu - "Ölümlü dünyada yaşıyoruz Nazlı. Hangimizin ne kadar zamanı kaldığını kim bilebilir? Git ve babanı sevindir Sultanım." diye bıraktı.

İşte bu sözün üzerine verecek cevap, itiraz edecek güç bulmadım kendimde. Bir an babamın öldüğünü düşündüm Bana bu kadar hasret iken... Ben babamı bu kadar özlemişken. Ortak mazimizden geriye tek kalan ve belleğime kazınan tek şey, babamın bana olan hasret dolu sitemleri olacaktı. Zira ölen insanların ardından en canlı tutulan hatıralar genelde son anlarında yapılanlardır. İşte bu düşünce tüm itirazlarımı söndürdü bir anda.

Bu konuda beni uyardığı için şükranla baktım gözlerinin içine ve: "Sadece bir hafta..." dedim.

Hemen o günün akşamına hazırlanıp ertesi sabahın uçağına binerek çıktık yola. Uçağına binmeden önce Burak'ı tetkiklerin sonucu çıkar çıkmaz beni haberdar etmesi konusunda sık sık sıkıya tembihledim. Babamlara geleceğimizi söylememiştim. Burak'ın arayıp haber vermek istemesine rağmen sürpriz yapmak istediğini söyleyip bu isteğini geri çevirdim. Ve işte sonunda gidiyordum memleketime...

Çocukluğumun geçtiği sokaklar... Hiç mi değişmes? Değişmemiştii. Yine sokağın her bir köşesi çocukların neşeli çığlıkları ile yankıyordu. Ev kadınları grup halinde kapı önlerine oturmuş elisi yapıp laf kaynatıyorlardı. Yine o dar sokakların aralarında, her evden farklı gelen yemek kokuları bütün mahalleyi sarmıştı. Sokaklar aynı sokak, oyunlar aynı oyundu... Sadece etrafta kendilerince bir oyun bulmuş koşuşturan çocuklar değişmiş görünüyordu. Ben giderken sokakta top sekerip seksek oynayan çocuklar şimdi büyümüşler. Genç kızlar kurdıkları bin bir havalin pembeliği ile perdeler arkasına girip çeyiz dizmeye başlamış, erkekler ise omuzlarına attıkları

cekter ile racon kesmeye... Til perdelerin ardından kendilerini hayranlıkla izleyen ve her gece başlarını yastıklarına vurduklarında duşedikleri delikanlının hayaliyle uykuya dalar genç kızların perdeler ardındaki varlığını hissederek dalar. lılar, başlarını kaldırıp pencerelere bakarak dudaklarında bir sevda türküsü mırıldanır olmuşlar. Bir zamanlar evkakta yanyana oyun oynayan iki karşı cins, şimdi farklılıklarının farkına varmışlar da birbirlerine kur yapar olmuşlar. Velhasıl uzun bir fin kisası onlar büyümüşler.

Hamza ve Zeynep yolda yürürken etraflarını yadırgayarak süzüyorlardı. Onlar zengin ve kültürlü insanların içinde, ne/ah semtlerde büyümüşlerdi ve şimdi böyle çarpık kentin düzensiz evlerine, üstü başı perişan – fakat pek aldırmayan – çocuklara sanki uzaydan gelmiş gibi meraklı ve şaşkın bakıyorlardı. Daha önce de gelmişlerdi fakat o zaman ikisi de hatırlamayacak kadar küçüktü.

Sonunda baba evinin kapısına kadar gelip önünde durdum. Bir zamanlar tüm çocuksu masumiyetlerimi ve genç kızlık hayallerimi saklayan eve baktım. Sanki heybetli bir kale gibi görünüyordu gözümde bu küçük, düzensiz ve yer yer avası kalkmış olan baba evim... İçimde sürpriz yapmanın heyecanıyla küçük kıpırdanmalar hissederek vurdum kapıya. Bir süre sonra babamın sesi erişti kulaklarıma. Üvey anam Cemile Hanım'a sesleniyordu:

“Cemile kapı çalıyor”

Aradan biraz zaman geçiyor. Biz hala kapıda beklemeyiz. Dayanamayıp yeniden tıklıyorum kapıya. Bir süre sonra yine babamın sesi erişiyor kulaklarıma. Lakin bu defa daha yakından...

"Kapı çalıyor dedik be kadın! Duymaz mısın hiç?" ve kapı açılırken son bir cümle dökülüyor dudaklarından:

"Bıktım senin bu pembe dizilerinden"

Sonra kapı açılıyor, yüzünde her bir kırışığın yılların ve yaşadığı anıların hatırası olan, yaşından çok yaşadıklarından çökmüş olan babam görünüyordu kapının diğer ucunda. Gü-lümseyerek baktım yüzüne. Yaşlılığın verdiği o görme zorluğu ile gözlerini kısarak bakıp tanımaya çalıştı bizi. Fakat Zeynep müsaade tanımadı bu tanıma faslına ve: "Dedeciğim" diye atladı hemen. Aynı anda babamın yüzünde yüz seksen derece bir değişim oldu. Anında şaşkınlığın verdiği muzdarip bakış-lar ve vuslatın verdiği mutluluk yerleşti mimiklerinin tüm kıvrımlarına.

Yüzünde şefkatin en belirgin haliyle sarıldı torunlarına. Kapı önünde beklediğimizi unutup uzun uzun öpüp kokladı torunlarını. Çok sonra nihayet ben düşüyordum hatırına ve 'hoş geldin kızım' sözüne 'Hoş buldum babacığım' diye karşılık vererek eğilip öptüm elini.

Biraz telaşlı biraz mutlu: "Geçin hele içeri geçin" diyerek içeri davet etti nihayet bizi. Hep birlikte gülüşerek geçtik içeriye ve odada pembe dizi izleyen Cemile Anam ilk o anda fark etti bizi. Hemen elindeki kumandayı bırakıp yanımıza geldi.

Onun da tıpkı babam gibi şaşkınlığı ve sevinçli yüzünden iba-
nuyordu. Önce bana sonra çocuklara sarılıyor şapur şapur
öperken de: "Daha dün babam sizlerle konuştuğuktan sonra mu-
rali bozuk bozuk 'bu sene de gelmeyeceklerim' dediydi," diye-
rek birer görme şaşkınlığını dile getirdi.

Sonra hep birlikte odaya geçtik. Önce uzun uzun haşra-
gıderme faslı yaşadık. Cemile Anam sağ olsun mahallede ne
kadar kaçan kız, kavga eden komşu, yeni doğan bebeler, ölen,
öldüren varsa büyük bir iştahla uzun uzun anlattı. Ben de her
ne kadar anlatılanlardan hoşnut olmasam da dinler gibi yapıp
arada ayıp olmasın diye baş sallayarak geçiştirdik anlattıkları-
nı.

Akşamüstü Cemile Anam yemek için mutfaka geçti. Bütün
yardım etme ısrarlarıma rağmen, 'Al Olur mu hiç. Sen bizim
misafirimizsin diyerek geri çevirdi.

Cemile Anam akşam yemeği için mutfakta hummalı şe-
kilde çalışırken, çocuklar dedesinin başına toplanmış anlattığı
bir hikâyeyi ağzının içine düşecek gibi dikkatle dinliyorlardı.
Sessizce holden geçip bir zamanlar benim olan odaya girdim.
Pek bir değişiklik yoktu odanın içinde. Duvarlarında hala eski
gazetelerden hoşuma gidip kestiğim ve yapıştırdığım manza-
ra resimleri vardı. Köşede emektar bir vitrin ve içinde hepsini
defalarca okuduğum kitaplarım...

Genç kızlığımın en masum, en güzel yıllarına şahit olmuş-
tu bu dört duvar. Sonra sokak arasına bakan o küçük pence-
rem. Uzun kış gecelerinde soğuktan titrerken bile uzun uzun

yaşan karları izlemeye bayılırdım. Her izlediğim kar yağışında farklı hıylalara dalar ve bir gün gerçek olacağına gönülden inanırdım. Her sabah, biraz ilerde olan ve pencereden sadece kırık minaresi görünen caminin ezan sesiyle uyanır ve en sevdiğinin huzuruna giderdim.

Akşamüstü sokakta oynayan çocukların şen seslerini dinler oyunlarına ortak olurum. Pencereimin en lüks manzarası sayılan çatıların üzerinden görünen dağlara bakar ve bir gün oralara gidip görmeyi isterdim.

Yıllar ne çabuk geçiyordu böyle. Sanki yaşadıklarım bana dün gibi yakınsa şimdi o anıların tekrarının olmadığını bilmenin hüznünü yaşıyordu yüreğim.

Daldığım düşüncelerden Cemile Anam'ın: "Yemek hazır!" sözleriyle geldim kendime.

Akşam yemeği için sofrada bir araya geldiğimizde babamın yüzünde sevinci, çocukların yüzünde memnuniyeti görüp 'iyi ki gelmişim' dedim kendi kendime. Yemekten sonra eşyalarımızı yerleştirirken ise babam ve Cemile Anam için aldığımız çeşitli hediyeleri valizlerden çıkarıp kendilerine takdim ettik. Tabiri caizse çocuk gibi sevindiler hediyelere. Verilen her çanta heyecan, açılan her paket sevinç olarak yansıdı yüzlerine.

Gecenin ilerleyen saatlerinde bizim için yapılan yer yatlarında yerimizi aldık. Oğlum Hamza'yı bir yanıma kızım Zeynep'i diğer yanıma almıştım. İkisi de kucağıma sokulup kokumu içlerine çekerken Hamza: "Daha sık gelmeliyiz de-

demlere. Ben bu yer yatağı olayını sevdim” diyerek güldürdü
beni gecenin o saatinde.

Baba evine geleli birkaç gün olmuştu. Sadece bir haftalığına diye gelmişim ama ne çocukların dönmeye ne de babamların bizi göndermeye niyeti yoktu doğrusu. Benim ise her ne kadar memleketimde hasret gidermek hoşuma gitse de aklım hep Burak'ta olduğu için tam olarak tadını çıkaramıyordum ziyaretimin.

Artık ev ahalisi bize alışmıştı. Misafir tayfası da ev ahalisine... Öyle ki şu an Cemile Anam ile Zeynep kumanda kavgası

yapıyorlardı. Cemile Anam dizilerinden birinin başlamak üzere olduğunu söyleyip kumandayı istiyor, Zeynep ise en sevdiği çizgi filmin başladığını söyleyip kumandayı vermemekte direniyordu. Bense olaya müdahil olmak yerine pencere önüne oturup eskiden yaptığım gibi sessizce etrafı seyretmeyi tercih ediyordum. Babam ve Hamza birlikte gezmek için dışarı çıkmışlardı. Babam: “Kahvedeki arkadaşlara hep anlatıp duruyordum aslanımı. Götüreyim de bir de aslını görsünler.” diyerek Hamza’yı da alıp çıkmıştı evden.

Cemile Anam ile Zeynep’in kumanda kavgaları devam ederken telefonumu alıp sessizce çıktım odadan. Diğer odaya geçip Burak’ı aradım. Zaten neredeyse her gün birkaç defa arıyordum ve en son konuşmamızda ‘Bu gidişle seni hiç özlemeyeceğim galiba’ diye gülerek espri bile yapmıştı hatta. Birkaç defa çalan telefonun diğer ucunda sesini duyunca hemen “Kahvaltı yaptın mı?” diye sordum “Sana da hayırlı sabahlar Sultanım” cevabını aldım karşılığında.

Biraz kızgın biraz sitemli: “Yahu bırak şimdi latife yapmayı da cevap ver soruma! Yemeklerini düzenli yiyorsun değil mi?” diye sorumu yineledim.

“Evet, sultanım dolaba bir aylık yemek yapıp koymuşsun ve ben sayende rahatsızlığımdan dolayı verdiğim kiloyu fazlasıyla geri aldım.” Diye cevap verdi.

Yine şaka amaçlı takıldığını biliyordum fakat böylece tam da sormak istediğim konuyu açmış oldu.

Fırsattan istifade: "Sahtimden nasıl oldu canım?" diye sordum.

"İyi daha iyi" diye geçiştirdi. Tetkiklerin sonucunu alıp almadığını sordum: "Onu da şimdi almaya gidiyorum" diye cevap verdi. Şimdi sorma sırası ondaydı. Önce çocukları sordu. Hava değişimine uğrayıp, hasta olup olmadıklarını...

"Yo gayet iyiler. Pek etkilenmediler havadan. Keyifleri yerinde merak etme sen." Diye cevap verdim. Sonra babamları sordu onların da iyi olduğunu çok selam söylediklerini ilettim. Sonrasında her iki tarafın "Allah'a emanet ol. Seni seviyorum" sözleriyle kapandı telefonlar.

· Sayılı gün çabuk geçer derler ya. İşte tam da öyle olmuştu. Sayılı gün çabuk geçmiş ve bugün geleli tam on gün olmuştu. Birkaç gün sonra geldiğimi duyan komşular 'hoş geldin' e gelip sonrasında evlerine çaya davet etmişlerdi ve bu on gün evler arasında mekik dokuyarak geçmişti resmen. Çocuklar sandığımdan çabuk adapte olmuşlardı bu pek de tanıdık olmadıkları yoksul hayata. O yoksul fakat yürekleri zengin olan mahalle çocuklarının arasına kabul görünüp, hiç bilmedikleri çelik çomak, istop, yakar top, deneme döndürme, beş taş oyu-

nı gibi oyunları oynayarak hayatlarına yeni bir renk kazandırmışlardı.

İşte bu yüzden sadece bir hafta diye geldiğim memleketimde birkaç gün fazla kalmış, onların bu yeni deneyimlerinin tadını çıkarmasına müsaade etmiştim. Tekrar yolculuk için hazırlanırken, çehreler sükûta bürünmüştü. Sessizlik vedanın ne kadar zor olacağını fısıldayıp duruyordu kulağıma.

Ve o an gelip çattığında sessizliğin yanı sıra hüznün de eşlik etmeye başladı çehrelerde. Kapının önüne kadar gelen taksici valizleri taksinin bagajına yerleştirirken eğilip babamın elini öptüm saygıyla. Babam:

“Havaalanına kadar gelseydim bari.” dedi ben:

“İnan gerek yok babacığım. Boş yere perişan olma bak buradan da vedalaşıyoruz aynı şekilde” diye cevap verdim. Ben Cemile Anam ile vedalaşırken çocuklar dedelerinin elini öptüler sırayla. Herkes herkesle vedalaştıktan sonra taksiye binip el sallayarak uzaklaştık oradan. Ve çocukluğumun geçtiği memleketimden yeniden yaşadığım şehre doğru başladı yolculuk.

Dönüşte Burak'ı bıraktığımdan daha kötü buldum. Oysa telefonda sürekli iyi olduğunu söylüyordu. Kendisini merak etmememi ve memleketimde tatilin tadını çıkarmamı telkinleyip durmuştu beni. Dolapta yaptığım yemekler öylece duruyordu. Neredeyse hiç birine dokunmamıştı. Tetkiklerde kötü bir sonuç yoktu ama mide ağrısı hala devam ediyordu.

Başka doktorlara da görünmesini tavsiye ettim fakat o kendisiyle ilgilenen doktorun arkadaşı olduğunu ve işinin de ehli olduğunu söyleyip her defasında reddetti teklifimi.

Birkaç hafta sonra babamlar aradı. Babamın söylemesine göre aratan Cemile Anammış. Şaşırmıştım doğrusu. Çocuk-

ları çok özlediğini söyleyip duruyor, her gün araması için babama söyleniyormuş. Arada Zeynep'in izlediği çizgi filmleri açıp izliyor, izlerken de ağlıyormuş. Zeynep'in yaptıklarını babama anlatıyor, sonrada "Geldiler yurt ettiler, gittiler derettiler" diye hayıflanıyormuş. Babamdan gülerек dinliyordum tüm bunları. Sonra Cemile Anam aldı telefonu ve daha doğru düzgün benimle konuşmadan: "Kızımı ver hele telefona" diyerek Zeynep'i istedi hemen. O sırada salonda çizgi film izleyen Zeynep'e götürüp verdim telefonu. Sonra Hamza'ya babasının nerde olduğunu sordum arka bahçeye çıkarken gördüğünü söyledi. Üzerime bir şeyler alıp ben de çıktım bahçeye. Burak kameriyede oturmuş düşünür halde buldum. Geldiğimi duyunca dönüp baktı yüzüme. Aynı anda cılız bir gülümseme belirdi dudaklarında.

Yanı başına geçip oturdum hiçbir şey söylemeden. Başımı omzuna yasladım. O da elini omzuma attı. Bir süre öylece sessizce oturduk ikimiz de. Sonra az önce babamın telefonda anlattıkları geldi aklıma, aynı anda kendimi tutamadım ve ufak bir kahkaha olarak çıktı dudaklarımın arasından, aklıma gelenler.

Burak eğilip yüzüme baktı şaşkınlıkla ve neden güldüğümü sordu. Cemile Anam'ın yaptıklarını ona da anlattım ve o da gülmeye başladı sonra. İkimiz bir süre öylece güldük sadece. Son gülüşmelerin can çekişip öldüğü ve yerini yeniden sessizliğe bıraktığı sırada biraz dalgın, biraz hüzünlü:

"Biz de bir gün çocuklarımızın evlendiğini göreceğ, torun torba sahibi olacağız. Belki de o gün bu günkü güldüğümüz duruma düşüp evlatlarımızın yolunu gözler olacağız." dedim.

Burak'ın yüzünde acı bir tebessüm belirdi birden ve sadece: "Kim bilir belki de..." deyip sustu.

Sert, bir o kadar da kararlı bir ses tonuyla: “Hayır!” diyordum Burak’a. “Hayır buna kesinlikle müsaade edemem.” Burak aldığı kararda ısrarcı davranıyordu: “Sadece birkaç aylığına... Hem bu benim için çok iyi bir tecrübe olacak”

Yalvarmalı baktım yüzüne. İsteddiği şeyin saçmalığını anlamasını bekledim. Verdiği kararda bana sormamasının sitemi ve kırılğanlığı yansıdı ses tonuma:

“Daha tam olarak iyileşmedin. Bunu sen de biliyorsun. Hem bu kampa girmeyi neden bu kadar istediğini hiç anlamış değilim. Şükür para sıkıntımız falan da yok. Neden bu konuda bu kadar ısrarcısın?”

Burak gltmekte kararlı gibi duruyordu. "Para ile alaka sı yok Sultanım. Meslek aşkı bu... Hem bir ben değil birçok meslek arkadaşım birlikte giriyoruz kampa. Yaklaşık on yedi öğrenciye üç dört ay boyunca özel ders verip sınava hazırlaya cağız. Kampa gireceğimiz yer uzak olduğu için de gidip gele- meyeceğim tabii ki. Bu kadar büyütme bunu ne olur."

Anlamsız, sitemli baktım yüzüne. Ne yaparsam yapayım caydıramayacağımı anlamanın çaresizliğiyle:

"Bari nereye gideceğini söyle" dedim "Sen bilmezsin. Şeh- rin dışında kalıyor. Nur Sitelerinin arka tarafında bir yerde işte" diye geçiştirdi.

Çaresiz kabul etmek zorunda kaldım. Her ne kadar söyle- dikleri aklıma yatmayıp, içime sinmese de... Kampa girmesin- den çok bu zaman zarfında hiç görüşemeyeceğimizi söylemesi üzüyordu beni. Benim bildiğim, tanıdığım Burak sırf bu yüz- den bile geri çevirirdi bu teklifi. Çünkü o benden ve çocukla- rından uzak kalamazdı hiç. Şimdi ne olmuştu da böyle bir şey yapmaya karar vermişti? Bunu yapmaya hangi güç ikna etmişti onu? Bizden bu kadar zaman uzak kalabilmeyi nasıl kabul ede- bilmişti? İlk defa aldığı kararda sarf ettiğim sözlerimin değeri olmadığını hissettim. Belki de bu yüzden daha bir koyuyordu bu Burak'a göre çok kısa, bana göre ise asırlar kadar uzun sü- recek ayrılık.

Kendisi banyo yaparken ben bu düşüncelerle valizini ha- zırladım. Üzerini giyinip aşağıya indiği anda telefon çaldı.

ayıp: "Geldiniz mi? Ha tamam ben de şimdi çıkıyorum" deyip kapattı telefonu.

Yüzümde memnun olmadığımı belli eden bir ifadeyle mutfağın kapısının önünde elimde valiz öylece duruyordum. Gelip kolunu boynuma doladı. Saçlarımın arasına ufak bir buse kondururken, kokumu uzun uzun içine çekti ve fısıltı halinde:

"Her şey daha güzel olacak. Güven bana Sultanım. Bana dua et. Çok dua et. Lütfen..." dedi. Sözleri anlamlı gelse de yüreğimdeki kırgınlık gurura dönüştü ve başımı kaldırıp yüzüne bakmama engel oldu. Onca güzel sözden sonra sözlerini onadığımı gösteren kuru bir baş sallayışta bulundum sadece.

Elimdeki valizi uzatırken, yüzüne dahi bakmadan tavrılı, alınmış bir ses tonuyla:

"Ön kısmında pijamaların ve iç çamaşırların var. Arka kısmında ise gömlek ve pantolonların... Gidince hemen gömlek ve pantolonlarını çıkarıp asmayı unutma! Yoksa hepsi kırışır." diye talimat verdim. Sonra sesimin tonunu bir ton daha yumuşatıp ister istemez şefkate büründürerek: "Yan kısmına da atıştırmalık birkaç şey bıraktım. Yemek öğünlerini sakın aksatma ve ilaçlarını da düzenli kullan!"

Burak tavrımı görmezden gelip bu kadar konuşmamın ardına sadece gülümseyip tekrar - bu defa alınma - kondurduğu öpücükle beden dilinde teşekkür etti bana. Sonra tıpkı ben gibi babalarından ayrıldıkları için üzülen fakat benim aksime çehrelerinde derin bir sükûtu barındırıp, hüznelerini gizleyen çocuklarıyla vedalaştı. Sırayla ikisine de sıkı sıkı sarılıp yakın-

da döneceğini ve hana söylediği gibi her şeyin daha iyi olacağını söyleyerek vedalaştı. En son bahçe kapısından uğurlarken arabaya binmeden önce dönüp bize baktı ve gülümseyerek el salladı. Biz de her ne kadar onun sevincine iştirak edememek de ellerimizi kaldırıp aynı hareketle uğurladık onu.

Son birkaç saniyesinde gözlerini bizim üzerimizden eve çevirdi. Hızlıca baktı her bir yanına. Sanki ev ile de vedalaşır gibi bir hali vardı. Sonrasında bindiği arabanın ardından uzaklaşarak kaybolup gitti yollarda.

Bugün Burak gideli tam bir buçuk ay olmuştu. Çoğu için pek de uzun sayılmazdı bu zaman dilimi. Oysa benim için her bir günü bir yıl uzunluğunda geçip gidiyordu ömrümden. Meğer farkında olmadan ne çok alışmışım Burak'a. Meğer ne çok sevmişim bilmeden. O hiçbir terapistin yapamayacağını başarıp, sıkı sıkıya kapadığım sürgülü kapılarımı açmayı başarmıştı. Dış dünyaya tüm kapılarımı kapatıp kendi kabuğuma çekildiğim an, son umut kırıntılarımı da aç kaldığım bir gün yiyip artık ölümü beklemeye başladığım an çıkmıştı karşıma. Bir mucize gibi... Allah'ın bana bir lütfu gibi... Eğilip düştüğüm yerden beni kaldırmış ve açılan tüm yaralarımı sevgi ik-

alriyle iyileştirip bana yeniden sevmeyi öğretmişti. Belki de bu yüzden şimdi onu ziyadesiyle özölüyor, yanımda olmadığı için kendimi güçsüz, çaresiz hissediyordum.

Neredeyse her gün arayıp bizimle konuşuyor ve her defasında 'yakında döneceğim üzölmeyin' diyerek bizi teselli etmeye çalışıyordu. Son konuşmamızda Zeynep 'babacığım seni çok özledim' deyip gözyaşlarına boğulmuştu ve Zeynep'ten sonra tekrar telefonu elime aldığımda Burak'ın içli ve ağlamaklı sesi ile onunda ağladığını fark etmiştim. O da bizi özölüyordu. Biliyordum... Fakat neden bu ayrılığı bize reva gördüğünü aklımlı almiyordu bir türlü. Bizden uzak kalmasına sebep bulamıyordum ve bu daha da çok üzüyordu beni.

Her sabah, yeni bir güne onun öpücüğüyle uyanmaya alışmışım. Her sabah, sabah ezanından hemen sonra tatlı dokuşlarla davete icabet etmeye kaldırması hoşuma gidiyordu. Oysa şimdi yatağım ıssız, sabahlarım sessiz kalmıştı. Varlığına ne çok alışmışım meğer... Şimdi bunu daha iyi anlıyordum...

Bugün Burak gideli tam üç buçuk ay olmuştu. Artık onu çok özlediğimi hissediyor ve yakında geleceğini düşünerek yüreğimi teselli ediyordum. Uyandığım her sabah onun gelme takviminden bir günü daha eksilterek yüreğime ektiğim sevinç tohumlarını sevinçle sulayıp, filizlerini her gün biraz daha yeşertiyordum.

İki çocuğun varlığını sırtlamanın büyük sorumluluğuyla yorgun, aynı zamanda güvenli omza hasret olarak bir günü daha geceye çevirip başımı yastığa bıraktım. Gecenin ilerleyen saatlerinde hemen yanı başımdaki komodinin üzerinde duran telefonun ısrarla çalan sesiyle araladım gözlerimi. Biraz

telaşlı, biraz meraklı hemen doğruldum yerimden. Aynı anda uzanıp hala çalmaya devam eden telefonu aldım elime. Arayan Burak'tı. Birden bir sıkıntı çörekledi göğsümün üzerine. Te-
dirgin, bir o kadar da korkarak açtım telefonu. Telefonu açmış-
tım açmasına da bir türlü 'efendim' kelimesini çıkaramamıştım
ağzımdan. Dilim damağım kurumuş, nefesim kesilmişti sanki
Karşı taraf konuşmak için ses gelmesini bekliyor, bense hala lal
olmuş vaziyette telefon kulağımda öylece susuyordum. Sonun-
da karşı taraf telefonun açıldığını anlayıp konuştu:

"Sultanım?" Duyduğum bu ses ve aynı zamanda kelime,
birden tüm korkudan tutuşan düşüncelerime su döküp sön-
dürdü ve hala titreyen dudaklarımın arasından:

"Canım" kelimesi çıktı sadece. Burak sesimi alır almaz:

"Uyuyordun değil mi? Zamansız aradım biliyorum ama
seni çok özledim ve sadece sesini duymak istedim" dedi.

Duyduğum sözlerden sonra söyleyeceğim tüm sözler bo-
ğazıma takılıp düğümlendi. Ne söyleyebildim ne de yutkuna-
bildim. Beni ne kadar çok özlediği sesinin renginden de bel-
liydi. Ben de onu çok özlemiştim. Bunu sesini her duyuşumda
daha iyi anlıyordum. Sanki gelmeyi çok istiyormuş da gelemi-
yormuş gibi eli mahkûm konuşuyordu.

Kısa süren bir sessizliğin ardından kendimi toparlayıp:

"Sen yeter ki ara canım. Senin beni aradığın hiçbir saat za-
mansız değil. Ben de seni çok özledim." diye cevap verdim.

Hemen arkasından da "Hayırdır? Uyuyamadın mı?" diye
sorarak devam ettim.

"Hı hı" dedi en kestirme yoldan cevap vererek. Sonra derin bir iç çekikle - ki bu telefondan net bir şekilde duyuluyordu - "Sizi özledim" diye devam etti.

Sonra sesini bir ton daha kıstı. Sanki birilerinin duymasını istemez gibi fısıltı halinde: "Kokunu özledim. Omzuma başını yaslamayı, ellerimi saçlarının arasında dolaştırmayı ve uzun uzun kokunu içime çekmeyi... Ama en çok seni özledim."

Sözlerini bitirdiği anda gözlerim dolu dolu: "Biliyor musun?" diye sordum. Sonra gözlerimin kapandığı anda yanaklarıma doğru süzülen gözyaşlarımı elimin tersiyle silerken, bir yandan da komik gelmiş olacak ki gülümseyerek: "Ben de o dediklerini çok özledim" dedim. Sonra Burak gibi sesimi bir ton kısıp fısıltı halinde: "Ama en çok seni özledim." diye devam ettim.

Konuşurken titreyen ve yer yer alçak ve yüksek olarak çıkan sesimden Burak ağladığını anlamış olacak ki:

"Sana bu hasreti yaşattığım için çok üzgünüm. Seni hiç bırakmayacağıma dair söz vermiştim. Sözümü tutamadım ve sana hasreti yaşattım. Affet beni Sultanım." dedi.

Hala yanaklarıma doğru gözyaşlarım dökülürken: "Saçmalama" dedim gülerken. "Beni hiç bırakmayacağına dair söz verdin diye siyam ikizi gibi gezecek halimiz yok ya." dedim gülerken.

Burak: "Şimdi kapatmam lazım hayatım. Seni çok sevdiğimi ve hep seveceğimi bil ve rüyada beni gör. Nasıl göreceğini

biliyorsun sen işte. Söylemeye gerek yok. (kıs kıs gülerek) Biliyorsun değil mi?"

Son anda yaptığı hınzırlık güldürmüştü beni. Sözlerine ufak bir kahkaha atmaktan kendimi alamayarak: "Kapat şu telefonunu rezil seni." diye cevap verdim.

Son sözlerimiz yine her zamanki gibi "Seni seviyorum" olmuştu.

O gece tekrar uyuyamadım. O anlarda aklımdan geçen geldiğinde Burak'a çektiirdiği hasretin hesabını nasıl soracığımdı.

Artık kış aylarına girmiştik ve bugün şehre ilk karını yağıdırıyordu gökyüzü. Soğğun iliklere işlediği kara kış günlerinden bir hafta sonu Esra beni ziyarete geldi. O sırada benim mutfakta kahvaltı hazırlamakla meşgul olduğumu görünce gülerek: “Kaynanam beni sevecek” latifesi yaptı. Ben de gülümsemesine mukabil gülümseyerek: “Sen öyle san” diye cevap verdim. Esra aynı anda burun kıvrarak bana yardım etmeye başladı. Birkaç dakika sonra hep birlikte masanın başındaydık. Hamza ve Zeynep sayesinde biraz kavgalı ve yine onlar sayesinde bir o kadar da neşeli bir kahvaltı yaptık. Kahvaltıdan

sonra Hamza'yı dershaneye yolladım Zeynep ise kendisi için aldığı yeni boyama kitabını boyamak için odasına çıktı.

Yine Esra ile birlikte mutfakı topladık. Sonunda sabah telaşesini atmanın huzuruyla son olarak Esra ile kendime birer Türk Kahvesi yaptım. İçmek için salondaki kalorifer peteğinin yanını, aynı zamanda muhteşem bir şehir manzarasına sahip lik yapan pencerenin önünü seçtik. Kahvelerimizden aldığımız ilk yudumdan sonra konuşan ben oldum:

“Nasılsın bakalım görüşmeyeli? Okul nasıl gidiyor?”

Esra ufak bir gülümseyişle: “İyi işte ne olsun her şey bildiğin gibi...” diye cevap verdi.

Nedendir bilinmez; bunu söylerken gözlerini sürekli benden kaçırmıştı. Tavırları içime şüphe tohumunu düşürürken cevabına mukabil ufak bir tebessüm yerleştirdim sadece dudaklarıma. O andan itibaren hareketlerini mercek altına aldım. Duruşunu, kahve içişini, konuşma şeklini...

Sanki söylemek istediği bir şeyler vardı da söylemeye çekiniyordu. Söylemek için kıvranıyor, hatta can atıyor fakat bir şeyler söylemesine engel oluyordu sanki. Arada tam söyleyecek gibi oluyor fakat aynı hızla vazgeçiyordu. Sanki o anda aklına gelen bir şey söyleyeceği şeyi söylemesine müsaade etmiyordu.

Söyleyeceği şeyin Mehmet ile alakalı olduğunu düşünerek kıvranışlarını görmezden geldim. Hatta Esra'nın deminden beri kıvrandığı şeyi söyleme cesaretini bulup onun hakkında herhangi bir şeyi konuşmaya kalktığı anda susturma kararı al-

dım kendi kendime. Aklımdan bu düşünceler geçerken elimdeki fincandan yeni bir yudum alıyordum ki Esra:

“Burak ne zaman geliyor?” diye sordu.

Sorduğu bu soru aklımdan geçenlerle hiç uyuşmasa da ve hiç beklemediğim bir anda gelse de çehremi anında hüznü boğdu. Elimdeki fincanı yeniden diğer elimde tuttuğum tabağının içine yerleştirirken:

“Aslında bu hafta gelmiş olmalıydı ama grup, kampı iki hafta daha uzatma kararı almış.” diye cevap verdim. Bu cevabımdan sonra Esra’nın yüzü pek belli etmemeye çalışsa da istemsiz bir şekilde kasıldı.

Sonra içmiş olduğu kahvenin boş fincanını önündeki sehpa koyar gibi yaparak – ve tabi bu bahaneyle gözlerini benden kaçırarak – “Tam olarak ne kampıymış bu söylemedi mi?” diye sordu.

Yine aynı üzgün çehreyle: “Hayır söylemedi. Tek bildiğim on yedi kişilik öğrenci grubuna birkaç öğretmen arkadaşıyla birlikte üç dört ay kampa girip özel ders vereceği...” diye cevap verdim.

Esra’nın cevabımı dinledikten sonra söylediği tek şey “Hım” oldu. Daha sonra da “Hani geçen sana şu meydan karşısında bir vitrinde gördüğümü ve çok beğendiğimi anlattığım kazak var ya. İşte ben onu dün aldım.” diyerek ışıık hızında başka bir konuya geçti.

Bense konudan konuya ışık hızında geçmenin verdiği hafif şaşkınlık ve sersemlikle gülümserken: “Ya öyle mi! Hayırlı olsun.” diyebildim sadece...

Sonunda Burak'ın gelmesine çok az bir zaman kalmıştı. İçimde derin bir sevinç, aynı zamanda yüreğimde sebebini bilemediğim hafif bir burukluk vardı. Zeynep uyandığı her sabah babasına kavuşacağı günün takviminden bir yaprağı daha yırtmanın sevinciyle 'oleyy bugün babamın gelmesine tam yedi gün kaldı' gibi sayılı cümlelerle ve çığlıklarla fırlıyordu yatağından.

Bu sabah da yine artık adet haline getirdiği hareketini tekrarlayarak (elini iki yana açıp) 'oleyy bugün babamın gelmesine tam üç gün kaldı' diye çığlık atarak fırladı yataktan. Bense bu sevimli haline gülmekten kendimi alamayarak sarı-

lip koca bir öpücük kondurdum ve: “Evet tatlım çok yakında baban yeniden yanımızda olacak” dedim. Hamza her ne kadar Zeynep gibi babasına olan özlemini açıkça belli edemese de en az Zeynep kadar özlediğini biliyordum. Bu yüzden yeni uyanmanın verdiği sabah mahmurluğuyla yanımızdan öylece geçip giderken kolundan tutup kucağıma çektim ve: “Size de hayırlı sabahlar küçük bey. Bakıyorum da bize hiç yüz vermiyorsun. Oysa babanın yokluğunda evin reisi otomatikman sen oluyor-sun ve bizimle daha çok ilgilenmem lazım aslında.” diyerek şaka yollu takıldım. Hamza cümlede geçen ‘Evin reisi’ kelimelerinden pek fazla etkilenmiş olacak ki göğsünü biraz daha dışarı çıkarıp kendince güçlü erkek profili çizmeye çalışarak: “Hayırlı sabahlar anneciğim,afedersin.” diye cevap verdi. Böylece Burak’ın gelme zamanının kısalmasıyla pek alakalı sabah neşesiyle holde bir süre gülüştük. Sonrasında çocuklara iyice yüzlerini yıkamalarını tembihleyerek lavaboya yollarken ben mutfağa geçip kahvaltı hazırlığına koyuldum.

Mutfakta elimdeki çaydanlığa su doldurup ocağa koyarak altını yaktığım sırada kapı çalındı. Bu sırada salonda elinde havluyla yıkadığı yüzünü silen Hamza’ya:

“Oğlum kapı çalınıyor. Sen bakar mısın lütfen.” dedim. Hamza ‘tamam’ sözüyle kapıya doğru yürürken ben de buzdolabını açıp hazır kahvaltılıkları alıp masaya dizmeye başladım. Bir süre sonra ara holde Hamza’nın sesi duyuldu: “Anne Vedat Amca geldi. Seni çağırıyor.”

Bu Burak'ın doktor arkadaşı olan Vedat Bey'di... Aynı zamanda mide ağrısında tedavisini yapan doktor... Her ne kadar gelmesine pek anlam veremesem de aynı hızla mutfaktan hole çıkıp kapının dış tarafında bekleyen Vedat Bey'e 'Hoş geldiniz' deyip sonra aynı hızla kapının iç tarafında ve hemen yanında duran Hamza'ya bakıp: "Oğlum Vedat Amca'nı içeri davet etmedin mi? Çok ayıp!" dedim.

Vedat Bey aynı anda atılıp kıbarca: "Lütfen ona kızmayın ben girmek istemedim." diyerek açıklama yaptı. Sonra da yüzüne birden yerleştirdiği bir ciddiyetle: "Müsaitseniz benimle bir yere gelmenizi istiyorum." diye devam etti.

Bu anlamsız ve bir anda gelen birlikte yolculuk teklifine abes bakarak sebebini sordum. O anda hala kapı kenarında duran Hamza'ya bakarak - ki o anda Hamza bana bakıyordu - "İsterseniz sebebini yolda anlatayım." diye cevap verdi.

İşte o anda bir şeylerin yolunda gitmediğini ve konu her ne ise Burak ile alakalı olduğunu idrak edebildim. Bir anda içime yerleşen büyük bir korkuyla irkildi tüm bedenim. Aynı anda yüzümdeki kan çekilmiş ve bembeyaz olmuştu çehrem. Her ne kadar sesimdeki titreşime mani olamasam da sakın görünmeye çalışarak:

"Oğlum,sen ve kardeşin birlikte ben gelene kadar Gülay Teyzenlerde kalın olur mu? Ben söylerim o size kahvaltı hazırlar. Hadi şimdi hazırlanın." dedim.

Birkaç dakika içinde hazırlanıp tekrar aşağıya salona indim. Çocukları, doğru düzgün soru sormalarına bile fırsat bı-

rakmadan apar topar yan komşumuz olan Gülay Hanım'a bırakıp beni arabada bekleyen Vedat Bey'in yanına gittim.

Vedat Bey hiçbir şey söylemeden aynı hızla arabayı çalıştırıp sürmeye başladı. Onun bu aceleci tavırları daha da korkuma sebep olmuştu. Arka koltuktan dikiz aynasından Vedat Bey'in yüzüne bakarak:

"Ne olduğunu artık söyleyecek misiniz Vedat Bey?" diye merakla ve aynı anda sesimde kendini fazlaca belli eden bir korkuyla sordum.

Vedat Bey dikiz aynasından bana baktı. Sonra aynı hızla gözlerini tekrar yola çevirdi ve:

"Nazlı Hanım, Burak size ne diyerek evden ayrıldı bilmiyorum ama kendisi yaklaşık dört aydır hastanemizde yatılı tedavi görmektedir." deyiverdi.

Birden kendimi nefes alamıyor gibi hissettim. Uzun ve derin nefesler almaya çalışırken kısık ve bir o kadar da inanamamanın verdiği hayret yüklü bir ses tonuyla:

"Nasıl yani? İyi ama neden? Ne tedavisi görüyor?" diye sordum. Bu defa şaşıрма sırası Vedat Beyde idi. Dikiz aynasından kısa bir bakış atıp tekrar yola bakarken: "Yoksa size hasta olduğunu da mı söylemedi?" diyerek soruya soruyla karşılık verdi.

İçimin gittikçe daraldığını hissetmeye başladım. Sanki içimdeki bütün organlarım savaş halindeydi. Kalbimin deli gibi attığını, midemin istemsiz kasıldığını hissedebiliyordum.

Titreyen ellerimi birbirine tutundururken: "Hayırlı" dedim sanki ölmek üzere olan bir insanın son sözleri cılızlığında.

Vedat Bey aldığı cevapla burnundan uzunca bir nefes alıp aynı anda dudaklarının arasından uşağıla bırakarak bana baktı. İşte o anda benim hiçbir şey bilmediğimi anlamış ve bana en başından beri bilmediğim her şeyi anlatması gerektiğini farketmişti. Mesleği gereği belki de sık sık yapmak zorunda kaldığı bu tür konuşmalardan birini şimdi de benim için tekrarlayacaktı. Beni daha fazla telaşa sürüklememek için olacak ki konuşmasına sakın bir ses tonu bürümeye çalışarak başladı:

"Bakın Nazlı Hanım... Eşiniz... Yani Burak..."

Kesik kesik konuşuyor, bir cesaretle başladığı her cümlenin sonun getiremeyip yarım bırakıyordu. Durumu daha da zorlaştıran ve resmen işkenceye çeviren bu hallerine tahammül edemeyerek biraz sert ve biraz da aceleci bir tonda: "Lütfen Vedat Bey! Eşimin hastalığı ne? Söyler misiniz?" diye sordum.

Doktor Vedat Bey aynı anda pes etmiş vaziyette bir çırpıda: "Eşiniz mide kanseri Nazlı Hanım" diye cevap veriverdi.

Doktor Vedat Bey'in bu bir çırpıda sarf ettiği cümleyi benim aynı hızda hazmetmem beklenemezdi tabi ki. Birden çöktüm, kaldım öylece. Arka koltukta, oturduğum yerde küçüldükçe küçüldüm sanki. Yüreğim az önce duyduğum cümleyi hazmedememenin sıkıntısını yaşıyordu şimdi. Kaskatı kesilmişti vücudum. Ağlayamıyordum bile. Öyle filmlerde gördüğümüz gibi değilmiş gerçekte acı haberi almak. Genelde filmlerde acı haberi alan kadın önce şöyle bir ortalığa nara atan

kabadayı edasında bir 'hayııııı! Olamaaaazz! Yalan söylüyorsunuz!' gibi sözler sarf ederek ağlamaya başlar, sonra da önüne ne gelirse devirmeye, kırıp dökmeye başlardı. Oysa ben şimdi ne ağlayabiliyor ne konuşabiliyordum. Kolumu dahi kaldıracak dermanı kendimde bulamıyordum. Bilinen taştan farkım yoktu görünüşte. Fakat içimde öyle bir yangın vardı ki... Cihanı yakıp kül edecek cinsten. İşte öyle vahimdi durumum. Sanki kaçak bir ormancı az önce yüreğime dalıp, gözyaşlarıyla yeperterek büyüttüğüm engin ormanlarıma dalmışta eline aldığı keskin balta ile önüne gelen ağacı devirmeye başlamıştı. Bir müddet sonra da amacına ulaşmış, o içimdeki engin ormanları yok edip şimdi bir sahraya çevirmişti acımadan.

Arabanın içi bir süre sessiz kaldı. Bu tür olaylarla sık sık karşılaşan ve bu tür konularda artık ister istemez uzmanlaşan Doktor Vedat Bey bir süre sessiz kalarak olayı idrak edip durumu kavramam ve her ne kadar kolay olmasa da içime sindirmem için bi nevi bana müsaade etmiş oldu. İçimde derin bir acı tüm benliğimi yavaş yavaş, milim milim öldürerek sarıyordu. O içimde büyüdükçe elim ayağım tutmaz, gözüm görmez olmuştu. İstirabın çiftesiyle kavrulduğum o demlerde ölmek üzere olan susuz balığın son çırpınışları misali ufak kıpırdanışlarla: "Peki şimdi durumu nasıl?" diye sordum.

Doktor Vedat Bey bu soruma hemen cevap vermek yerine bir süre bekledi. O cevap vermek için beklerken ben yüzüne dikkatle bakıp 'şaka' diye bağırmasını, gülmesini, Burak'ın bana gelişi sürpriz olsun diye oynadığı kötü bir şaka olduğunu

söylemesini ve ilerde bir yerlerde bizi bekleyen Burak'ın yanında durmasını bekledim. Fakat beklediğim olmadı. Doktor Vedat Bey konuşmaya başladığı anda tüm umutlarım birer köpük baloncukuna dönüşüp tek tek patlamaya başladı.

"Hastalığı teşhis ettiğimizde çok ilerlemiş görünüyordu. Sadece ilaç ve kemoterapi tedavisi olumlu yanıt vermeyebildi. Sizde tahmin edersiniz ki bu tür vakalarda zaman hastanın lehine işler ve ne tür bir tedavi uygulanması gerektiği konusunda bir an önce karar verilmesi gerekir. Dediğim gibi teşhis koyulduğunda hastalık çok ilerlemişti. Bu yüzden ben ve doktor arkadaşlarım ameliyat olması gerektiği kararına vardık. Midenin kanserden etkilenen bölümü kesilerek alınacak ve böylece hasta bir süre sonra eski hayatına belki eskisi gibi olmasa da tekrar dönebilecekti. Sözünü ettiğim ameliyatı birkaç ay önce başarılı bir şekilde gerçekleştirdik. Fakat ameliyattan bir süre sonra hastayı taburcu etmeye hazırlanırken hastalığın yenilendiğini ve hızla yayılmaya devam ettiğini fark ettik. İkinci bir ameliyat söz konusu bile olamazdı. Bu yüzden kemoterapi ve ilaç tedavisi uygulayarak midenin hasta bölgelerini iyileştirmeye çalışıyoruz şimdi."

Doktor Vedat Bey anlatabileceği en basit dille bana anlatacağım şekilde anlatarak Burak'ın durumunu özetlemişti. Anlattıklarından sonra başımı önüme eğişim ve susup kalışım ile yeniden konuşmaya başladı:

"Burak'ın hastaneye yattığı günden beri hiç hastaneye gelmeyişiniz Burak'ı ve haliyle uzaktan da olsa sizi tanıyan biri

olarak beni plajıya nevk etti. Hala da minaca kalma riski yitir-
cek olan bir ameliyat öncesi yanında olmadığımında... Birkaç
kere Burak'a not notarak ağrısından laf almaya çalıştım. Fakat
o her defasında ya kaçamak cevaplar vererek ya da konuyu
sektir değiştirerek geçiştirdi. Haliyle ben de sizinle arasında
sorun olduğunu düşünerek üzeltme gitmedim. Aranızda tam
olarak ne geçti bilmiyorum ama biliyor olmalısınız ki bu tür
hastalıklarda hastanın moralinin yüksek olması çok önemli-
dir. Hastanın kendisine ne yaptığında kendini iyi hissediyorsa
onu yapması istenir veya kimin yanında kendini mutlu his-
sediyorsa onun yanında olması öğütlenir." Kına süren bir ses-
sizlik ve devamında: "Onun kendini iyi hissettiği tek yer sizin
yanınız Nazlı Hanım. Onun sizi ne kadar çok sevdiğine birlik-
te geçirdiğimiz şu yaklaşık birkaç ayda şahit oldum. Ameliyata
girerken elinin arasına sıkıştırdığı ve anesteziden sonra fark
ettiğimiz şey sizin ve çocuklarınızın fotoğrafıydı. Ne ameliyat,
ne kemoterapi ne de başka bir yöntem... Onu ancak siz iyi
edebilirsiniz. Sizden rica ediyorum. Onu bu kötü zamanında
yalnız bırakmayın. Hayata yeniden tutunabilmesi için iyi ola-
cağına inanın ve inandırın."

Bu samimi ve bir o kadarda öğüt verici konuşmaya sadece
ufak bir baş sallayışla olumlu yanıt verdim. Zira konuşmaya
mecalim yoktu. Doktor Vedat Bey'e Burak'ın bu davranışın sa-
dece bizi üzmemek için olduğunu söyleyemedim. Zira buna
kendim dahi şu an inanamıyordum.

Hastanenin önüne gelince Doktor Vedat Bey, doktorlar için özel olan park alanına arabasını park etti. Birlikte hastane koridorlarında hızlı adımlarla ilerlerken beyaz önlüklü ve her halinden asistan olduğu belli olan yirmili yaşlarda bir delikanlı "Hocam" diyerek Doktor Vedat Beyin yanına yanaştı.

Bir yandan Doktor Vedat Bey'e ayak uydurmaya çalışarak hızlı hızlı yürürken, bir yandan da elindeki dosyayı önüne uzatarak bir hastanın durumunu ve koyduğu teşhisi anlatma derdine girdi. Doktor Vedat Bey büyük bir soğukkanlılıkla delikanlının önüne tuttuğu dosyayı eline alarak incelemeye başladı. Sonra kendi aralarında hiçbir kelimesinden bir şey anlamadığım tıp dilinde konuşmaya başladılar. Konuşmanın sonunda Doktor Vedat Bey "Bir ara uğrar bakarım" dedi ve ardına bir soru ekledi: "317 numaralı odada yatan hastamızın durumunda bir değişiklik var mı?"

Delikanlı kendisine sorulan soruya büyük bir soğukkanlılıkla cevap verdi: "Her geçen gün durumu biraz daha kötüye gidiyor. Böyle giderse yakında X olur."

Doktor Vedat Bey duyduğu bu sözlerle birden celallendi. Kaşlarını ciddi bir otoriteyle çatarak: "Sana ne zaman X olur diye sormadım! Sadece durumunda bir değişiklik olup olmadığını sordum o kadar! Şimdi git hastalarla ilgilen!" Delikanlı birden yediği fırçayla neye uğradığını bilemedi. Sonra gözünü biraz geriye, bana doğru kaydırarak baktı. Yaptığı gafı ve yediği fırçanın sebebini işte o anda anlamış gibi mahcup baktı bana.

O halde 317 deki hasta diye konuştukları kişi benim Burak'ım oluyordu. Pekli, X ne demekti? Doktor Vedat Bey benim yanımda söylediği için kızdığına göre kötü bir şey olmalıydı. Bu düşünceler kafamda döndükçe bünyemin zayıf düştiğini hissediyordum. Vücudum yere yığılmak için fırsat kollarken Doktor Vedat Bey'in peşinden bedenimi bir ceset gibi sürükleyerek götürüyordum adeta. Attığım her yeni adım yüreğime sıkılan bir kurşun gibi canımı acıtıyor ve koridor gözümde uzadıkça uzuyordu.

Sonunda bir kapının önüne gelip durduk nihayet. Başımı kaldırıp hemen oda numarasına baktım. Gördüğüm sayı aynı anda yüreğime yeni yakılmış ateşler serpiştirdi. Zira kapı üzerindeki numara 317 idi. Doktor Vedat Bey kapı koluna elini koydu fakat açmadı. Dönüp bana baktı ve son bir uyarıda bulundu:

"Az sonra içerde göreceğiniz manzara ne kadar canınızı yakarsa yaksın sakın ağlamayın! Dediğim gibi bu tür hastaların moralinin daima yüksek tutulması lazım lütfen unutmayın!"

Doktor Vedat Beyin işaret parmağını sallayarak sıraladığı uyarılarını söz dinleyen uslu bir çocuk modunda dikkatle dinledim ve her sözünün arkasına olumlu baş sallayışları ile sözlerini onadım. Zira kolunu tuttuğu kapıyı açmasını ve beni Burak'ıma kavuşturmasını dört gözle bekliyordum. Ve evet Doktor Vedat Bey sonunda deminden beri tuttuğu o kolu çekerek açtı. Önden kendisi girerken ben de hemen arkasından bir hayalet gibi süzüldüm odaya.

Çıkanın kâğıtına koyulan hasta yatağının üzerinde yatan Burak, Yücel diğer tarafa dönmüş olduğundan görünmüyordu. Doktor Vedat Bey ve ben yavaşça ilerledik yanına. Ağrı. Yüzünü ancak yatağın yanına kadar gelince görebildim. Uyanıyordu. Ve evet, bu benim Burak'ımdı. Birkaç ay önce evden veda ederek çıktığı halinden eser kalmamıştı şimdi. Gözduğu kemoterapi tedavisinden dolayı saçları, kaşları, kirpikleri dökülmüş, zayıflıktan gözlerinin önü çökmüş, yattığı yatağın yanında çocuk gibi kalacak kadar küçülmüştü. Onca zaman ben çok uzaklarda olduğunu düşünerek hasret çekerken oysa yanı başımdaymış ve üstelik ben vuslat takviminden gün sayarken o burada acı çekerek yaşam mücadelesi veriyormuş. Ellerimi uyarır korkusuyla dokunmaya çekinerek yatağının kenarında gezdirirken, kısık bir sesle: "Neden?" dedim "Neden böyle yaptın Burak?" Taş kesilmelerim onu görene kadar devam etti. Burak'ı görünce, hem de bu halde... Çözüldü birden elim ayağım. Anlatılan hiçbir şeyi aklım idrak etmiyor, belki de kabul etmiyordu. Fakat şimdi anlatılandan fazlasını görünce feryat fğan bağırarak, hıçkırarak hıçkırarak ağlamak geliyordu içimden. İçimde patlamaya hazır volkana benzer bir ağlama birikintisi hissettim. Sanki yüreğimin ortasına koca bir ateş yakılmıştı da üzerine de içi su dolu bir kazan oturtulmuştu. Ben ağlamamak için çırpındıkça ateşin harından kaynakayan su taşıp gözlerimden dökülmek istiyordu sanki. Çaresizce yüzünü incelerken acı acı yutkundum ve sonunda daha fazla dayanamayarak ağlamaya başladım. Sessizce döküldü gözyaşlarım yanakları-

ma doğru. Doktor Vedat Bey, Burak uyuduğu için olsa gerek ağlamama ses etmedi. Başucuna kadar gelmiştim ama uyanır korkusuyla dokunamıyordum. Yüzünü inceledim uzun uzun. Çektiği ıstırap ve bize olan özlemi yüzüne çizgi çizgi yansımıştı. Boynuna sarılmamak, uzun uzun öpüp koklamamak için kendimi zorladım. Kendimi zorladıkça ağlayışlarım daha da arttı. Birden sessiz ağlayışlarım küçük hıçkırıklara dönüşmeye başladı. Artık tutamıyordum kendimi. Dayanamaz olmuştum. Hükmedemez olmuştum benliğime. Sesim gittikçe açılmaya ve hıçkırıklarım alenen duyulmaya başlamıştı artık. İşte o anda Doktor Vedat Bey kolumdan tutup kapıyı göstererek dışarı çıkmamı isteyen bir hareket yaptı. Önce umursamadım fakat ikinci defa kolumdan çekştirilmesi ile çaresiz kolumun çekştirildiği yöne doğru yürüyüp çıktım odadan. Doktor Vedat Bey odanın dışına çıkar çıkmaz uyarısını – bu defa sert bir dille – tekrarladi: “Sizi ağlarken görmesi onun için tam bir yıkım sayılır Nazlı Hanım! Lütfen bir dahaki sefere duygularınıza hâkim olun!”

Hala gözlerimden deli gibi yaşlar akıyordu. Ufak bir yutkunuştan sora başımı öne eğip kısık bir ses tonuyla: “Peki” dedim sonra boğulmamak için yeni bir yutkunuştan sonra da azar yemiş küçük bir çocuk masumiyetinde “Özür dilerim” diye devam ettim. Doktor Vedat Bey aslında benim için ne kadar zor olduğunu, bu yüzden davranışlarımı elimde olmayarak yaptığımı anlamış olacak ki perişan çehremi acıyan gözlerle süzerek ve sesini yumuşatıp şefkate bürüyerek:

“Buyurun bir tansiyonunuza falan baktıralım. Burak’ı iyi edelim derken bu defa da siz hasta olacaksınız.” Dedi.

İtiraz dolu bir baş kaldırışla: “Yok ben iyiyim. Burada kalıp Burak’ın uyanmasını bekleyeceğim.” diye cevap verdim. Doktor Vedat Bey ısrarlı: “Bakın Nazlı Hanım! İzin verin tansiyonunuza baksınlar. Sonra bir de sakinleştirici iğne vursunlar. Bu şekilde davranarak Burak’a yarardan çok zarar vermiş olursunuz. Hem merak etmeyin ben şimdi birini görevlendiririm Burak’ın başında bekleyip uyanınca bize haber verir.”

İçimden kapı önünden bir adım bile uzaklaşmak gelme- se de Doktor Vedat Bey’in ısrarcı tavrıyla çaresiz kabul ettim. Doktor Vedat Bey ile birlikte tansiyonumu ölçtürmek için doktorun odasına doğru yürürken dönüp Burak’ın yattığı odanın kapısına baktım uzun uzun...

Doktorun odasına çağrılan hemşire tansiyonumu ölçtükten sonra ellerini üniformasının cebine koyarak, Doktor Vedat Bey’e karşı:

“On bire yedi.” dedi.

Masasının başında oturmuş ellerini çenesinin altında bağ- layarak bizi seyreden Doktor Vedat Bey hemşirenin sözüyle “Hım” diye kısa bir süre düşündükten sonra:

“Nesrin Hanım size zahmet aşağıdaki kantinden bir kah- valtı menüsü alıp gelir misiniz?” diye sorarak devam etti. Hem- şire cevap vereceği sırada ondan atik davranıp atılarak: “Hiç gerek yok. Gerçekten. Canım hiçbir şey istemiyor.” dedim.

Doktor Vedat Bey sert bir ifadeyle: "Nixtinle arılaştığımızı sanıyorsun! Nasıl Hanımı!" dedi. Yüzündeki otoriter ifade ve kararlı mimikler, en inatçı insanı dahtı hiç düşünmeden teslim alacak kadar güçlüydü. Çalışanlarının kendisine bu kadar sadık olması başka şekilde açıklanamazdı zaten. Yıllar içinde kazandığı tecrübe ona nerede yumuşak, nerede sert olması gerektiğini ve hatta yeri geldiğinde bir salon erkeği kadar kibar davranabilmeyi öğretmiş görünüyordu.

Üzerimde zekice oynanan bu psikolojik baskıya yine teslim oldum ve yine kabullenerek sustum. Doktor Vedat Bey yeniden hemşireye dönerek az önceki sert, taviz vermeyen hallerinin yerinde yeller esen bir tavırla: "Siz dediğimi yapın lütfen" diye kibarca rica etti. Hemşire aramızda geçen bu gergin konuşmanın dışında kalmanın huzuruyla 'Peki efendim' diyerek çıkıp gitti odadan.

Birazdan gelen kahvaltı tabağını yine azar ıslıtmaktan korkan küçük bir kız çocuğu masumiyetle yemeye çalıştı. Oynağızıma aldığım her lokma sanki ağızda evrim geçirip birer deniztarafına dönüşüyor da ağızımın içini parçalıyordu. Ağızımın içinde dakikalarca oyaladığım lokmayı yine de zorlukla yutuyor ve yeni bir lokmayı istemeye istemeye ağızma sokmak zorunda kalıyordum. Böylece yediğim birkaç lokmanın ardından tabağı geri iteleyerek "Doydum" dedim. Doktor Vedat Bey tabaktaki yemeklerin çoğunun daha öylece durduğunu göze de üstelemedi. Zira yemeği yerken yüzümdeki ezayı okuyup

ağızıma aldığım her lokmayı yutma evresine geçirene kadar nasıl işkence çektiğimi fark etmiş olmalıydı.

Doktor Vedat Bey önüne açtığı birkaç dosyayı alırken ova-
layarak inceleyedururken ben etrafımdaki eşyalara bakarak
vakit geçirmeye çabalıyordum. Oysa şu an aklımdan geçen
tek şey bir an önce tekrar Burak'ın yanına gitmekti. Görevli
bırakılan kişinin arayıp Burak'ın uyandığını haber verdiğinde
ne yapmam gerektiğini kafamda kurgulamaya başladım. Has-
ta olduğu için ve üzülmemesi gerektiği için ilk önce kendime
ağlamamam gerektiğini telkinleyip durdum. Sonra yine has-
talığından dolayı moral bozukluluğuna uğramaması için ona
bu yaptığı saçmalığın hesabını sormamayı... Oysa ne çok is-
terdim yakasına yapışp 'Sen ne hakla kendini bizden mahrum
edersin! Sen nasıl bu durumdayken kendini yalnızlığa, bizi
özleme mahkûm edebilirsin! Biz bu yola birlikte çıkmadık mı?
Nasıl böyle bir konuda tek başına karar alabilirsin?' diyebil-
meyi. Şu durumda bunları yapamayacağıma göre geriye tek
bir şey kalıyordu: Onu ne kadar sevdiğimi ve özlediğimi uzun
uzun anlatmak...

Tabii ki bunu sadece iyi olana kadar uygulayacaktım.
Sonrasında onun canına okuyacaktım elbet. Bana ve kendime
yaşattığı bu ezaların hesabını tek tek vermeliydi. Ve bir daha
böyle bir saçmalığı yapmamanın sözünü almalıydım mutlaka.
Bu düşünceler içerisinde birkaç saati milim milim hissederek
devirmiş oldum. Odanın içinde derin bir sessizlik mevcuttu.
Doktor Vedat Bey hala önüne açtığı dosyaları ince bir titizlik-

le incelerken ve hala benim aklım bu düşüncelerle haşır neşir olurken ikimiz de birden masanın üzerindeki paralel telefonun çalmasıyla irkildik. Doktor Vedat Bey daldığı derinlikten böyle uyandırılmanın verdiği kızgınlıkla kaşlarını çatarak ahireyi kulağına götürüp, yine o otoriter sesin aracılığıyla "Evet!" dedi.

Sonra susup karşı tarafı dinlemeye başladı. Dinledikçe mimiklerindeki sertlik yerini endişeye bıraktı. Karşıdaki konuşmaya devam ettikçe o "Hı hı" diyerek dinliyor ve ağzından kesinlikle başka bir kelime çıkmıyordu. Belki de bu yüzden durumun Burak'ım ile ilgili olduğunu düşündüm ve aynı anda yüreğimde yeni filizlenen acıların tazeliğini hissettim.

Doktor Vedat Bey'in telefon konuşması, sanki dünyadaki en uzun konuşma gibi geldi o an bana. Bir an önce telefonu kapatmasını ve bana dönerek 'Acil bir vaka gelmiş onu haber veriyorlar' falan demesini bekledim.

Sonunda telefon kapandı evet. Fakat Doktor Vedat Bey yüzüme bakmıyordu 'Acil bir vaka gelmiş onu haber veriyorlar' da demiyordu. Sadece başı önünde susuyordu. Suskunluk uzadıkça yüreğimdaki yangın da aynı oranda büyüyordu. Doktor Vedat Bey ısrarla suskunluğunu korurken ben kendimde 'ne oldu?' diye sorma cesaretini bir türlü bulamıyordum. Ama aynı zamanda konuşmasını, yüzüme bakıp umut verici bir şeyler söylemesini bekledim. Fakat hayır, beklediğim gibi olmadı. Doktor Vedat Bey ellerini dudaklarının üstünde birleştirdi ve benden ısrarla kaçırıldığı gözlerini masanın üzerine dikerek:

"Nazlı Hanım!" dedi.

Sonrasında arasına küçük teselli sözçükleri yerleştirdiği cümlesine işte böyle başladı. Konuşmasında sözçük ve cümleleri uzatarak, hayattaki yaşama sebebimizin en büyük gerçeğinin üzerimize aldığımız sorumluluklar olduğundan bahsetmeye başladı.

"Vedat Bey!"

İşte o an başladığı ve uzun uzadıya sürdürmeyi amaçladığı konuşmasını bu sözlerim kesti. Sesim bir bıçak keskinliğinde sert ve tiz çıkmıştı. Vedat Bey şu saatten sonra hiçbir otoritenin benim hislerimin önüne geçemeyeceğini anlamış olacak ki kafi dolandırmak yerine direkt söylemeye karar verdi. Bunu yaparken de yine gözlerini benden kaçırmayı ihmal etmedi tabii.

"Nazlı Hanım... Burak... Az önce vefat etmiş."

Duyduğum son cümle birden vücudumda soğuk duş etkisi yarattı. Tepeden tırnağa bütün vücudum istemsiz, büyük bir titreme yaşadı. Aynı anda sırtımdan akan soğuk soğuk terlerin varlığını hissediyordum. Bir an nefes alamadığımı sanıp ağzımı açarak nefes alabilmek için çabalamaya başladım. Doktor Vedat Bey durumumu fark edip aynı hızla yerinden fırlayarak birkaç adımda soluğu yanımda aldı. Dokunmaya çekinen hareketlerle sağımda solumda telaşlı bakınarak sürekli: "Nazlı Hanım! İyi misiniz? Nazlı Hanım! Lütfen kendinize gelin!" gibi cümleler sarf ediyordu. Deli gibi ağladığımı ilk o an fark ettim. Sonra yerimden fırlayıp odadan çıkarak koridorda koşmaya

başladım. Arkamdan çıkan ve peşimden koştuğu anlaşılan Doktor Vedat Bey koridorda yankılanan otoriter ses tonuyla:

“Nazlı Hanım! Sakin olur musunuz lütfen!” diye bağırıyordu. Lakin şu saatten sonra beni hiçbir otoritenin ya da başka bir gücün durduramayacağını bilmiyordu. Hızla koşmaya devam ettim ve yine aynı hızla merdivenleri tırmanarak üst kata çıktım. Üst katın koridor başına gelince yavaşlayıp tek tek kapı numaralarını kontrol etmeye başladım. Uzayıp giden koridorda her bir kapı diğerinin aynısı gibi görüldüğü için hiçbir kapıyı es geçmeden numaralarına bakarak ilerlemeye devam ettim. Biliyordum ki telefonla haber veren kişi şu an hastanın odasında doktoru bekliyordu ve yine biliyordum ki doktor hastasının X raporunu imzalamadan hastayı morga götüremezlerdi. Demek ki ‘X’ tıp dilinde ‘ÖLÜM’ anlamına geliyordu. Oysa söylerken ne kadar rahat görünüyordu delikanlı asistan. Kim bilebilirdi ki o rahatlıkta bahsedilen şeyin hayatları parçalayan o soğuk ölüm olduğunu... Burak’ın doktora, Doktor Vedat Bey’di. O halde Doktor Vedat Bey’i arayan kişi doktora hastasının vefat ettiğini haber vererek gelip son bir kontrolden geçirmesini, morga kaldırılması için X raporunu imzalamasını istiyordu. Ağladığım için görüş alanım kısıtlıydı. Bakacağım her kapı için yeni göz kırpış ve aynı anda yanıp sönen yeni bir gözyaşı damlası bırakıyordum. Arkamdan tekrar Doktor Vedat Bey’in “Nazlı Hanım!” diye bağırmasını duyunca duymazdan gelerek tedirgin ve biraz daha hızlı hâlde kapılara bakıp geçmeye devam ettim.

Ve sonunda aradığım kapıyı bulmuştum. 317 numaralı odayı. Bu sayılar büyük ihtimalle, hayatımın geri kalanında hafızama çakılı olarak kalacaktı. Bu acı olayı her hatırladığımda bu sayılar da otomatikman aklıma gelecek ve bazen hiç hatırlamak istemediğim anlarda bir yerlerde karşıma çıkarak canımı acıtacaktı. Acı bir vesileyle öğrenmiş olmuştum sayıların sadece sayı olmadığını...

Doktor Vedat Bey'e yakalanma korkusuyla hızlı ve tedirgin hallerde kapıyı açarak içeri daldım. Hızlı ve biraz da zorba şekilde açılan kapının sesiyle içerde, hemen Burak'ın başucunda elinde bir dosya ile bekleyen genç dönüp bana baktı. Bu genç daha birkaç saat önce koridorda Doktor Vedat Bey ile konuşurken gördüğüm asistandı. Delikanlıyı görmezden gelerek Burak'ın yattığı yatağa doğru koştum. Birden beni karşısında gören delikanlı ziyadesiyle şaşırmıştı fakat aynı hızla kendini toplayıp tam Burak'ın yanına kadar gelmişken usta bir refleksle önüme geçerek beni durdurdu ve yüksek sesle: "Burada olmamanız lazım! Lütfen dışarı çıkın!" diye uyardı.

O demlerde benim gözüm ne delikanlıyı görüyor ne de kulaklarım uyarı sözlerini işitiyordu. Gözlerimden sel gibi yaşlar süzölmeye devam ederken delikanlının omzunun üstünden yatakta uyur gibi yatan Burak'a baktım. Bir yandan hala delikanlının kollarının arasından kurtulup yanına varabilmek için çırpınırken bir yandan da sitem dolu titrek bir sesle:

"Hayır gidemezsin! Böyle gidemezsin! Daha hesap sorduk sana ben. Sonra sen o tatlı gülüşünü dudaklarına takıp

Özür dileyecektin ve ben seni dayanamayıp affedecektim. Hayır, şimdi gidemezsin. Daha yaşayacak yıllarımız, yapılacak kavgalarımız vardı." Acziyetin tabana vurduğu son bir çirpinişle "Gitme! Ne olur gitme!" diye yalvardım.

Sonra birden Doktor Vedat Bey girdi odaya. O da aynı hızla gelip iki koluma yapıştı ve dışarıya doğru sürüklerken: "Lütfen Nazlı Hanım! Kendinize gelin, lütfen!" diye uyarı da bulunmayı ihmal etmedi.

Her bir direniş çirpinişim hüsrana uğrayarak kapıya doğru yaklaştırılırken hastanenin duvarlarında çığlık çığlığa şu sözlerim yankılanıyordu:

"Buraaaaakk! Söz vermiştin. Beni bırakmayacaktın. Gitme! Ne olur gitme! Yavrularımızı yetim bırakma! Buraaaaakk!"

Ağır, çok ağır bir kolonya kokusu alıyorum. Yavaş yavaş arıyorum gözlerimi ve her defasında kendimi büyük bir kalabalığın içinde buluyorum. Uğuldayan, kaynaşan büyük bir kalabalık... Kur'an sesi erişiyor kulaklarıma. Kalabalığın içinde yâsin okuyor birileri. Uykudan uyanmışım gibi sersemlemiş bakıyorum çevreme. Etrafta oturan kadınların gözlerinde hep aynı duyguyu okuyorum. Acıma duygusunu... Sonra Zeynep'in ağlama sesleri geliyor kulaklarıma. "Babacığım" diye cıglık cıglığa ağlayan ve yüreğimi kor demirlerle dağlayan o ses... O an gördüklerimin bir rüyadan ibaret olmadığını idrak etmenin acısıyla yeniden ağlamaya başlıyorum. Hiçkura

hiçkırıkla, arasıla arasıla ağlamalarımı bir süre devam ediyordum. Etrafımdaki kadınlar bana dokunuyor. Kırmızı sırtımı sıvazlıyor, kırmızı elimi tutuyor. Sonra birden her şey kararmaya başlıyordu etrafımda. Vücudumda büyük bir ağırlık hissediyordum. Gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum ama nasılsa... Birden gözlerim körmezi oluyor ve aynı anda tüm uğuldamalar çekiliyor kulaklarımdan. Sonrası büyük bir boşluk...

Burak'ın bizi yetim bırakmasının üzerinden bugün tam iki ay geçmişti. İlk günlerde, evimiz, taziye gelenlerle dolup taşmış, yoğunluk zamanla azalmış ve artık sondönemlerde onada bir kaç kişi uğrar olmuştu. Herkes ilk duyduğunda çok şaşırmış, hemen buraya koşup son görevlerini yapmış ve sonra arada hatırlayıp acıyacakları bir anı olarak beyinlerine kaydedip hayatı yaşamaya devam etmişlerdi. Bu yüzden kimseye kızamazdım tabii ki. Zira 'Ateş düştüğü yeri yakar' sözü atalarımız tarafından boşuna söylenmemiştir herhalde. Evet, ateş düştüğü yeri yakmıştı. Geriye hiçbir şey bırakmayarak talan etmişti bütün hayatımızı. Burak'ın annesi Asude Hanım

ve babası Halit Bey evlatlarının bu ani ölümünü duyup büyük bir çok ağlayarak koşup gelmişlerdi memleketlerinden. Şimdi onlar da benim gibi bu ani ölümün ardından talan olmuş, tek evlatlarının yasını tutuyorlardı sessizce. Evet, Burak'ın ölümü ani bir ölüm olmuştu bizim için. Hastalığını basit görüp bizi üzmemek istemezken, istemeden de olsa son bir vedayı esirge-mişti bizden. Sanki bir intihar gibi, sanki bir trafik kazası gibi beklenmedik bir anda kapımızı çalan ölüm bizi hazırlıksız ya-kalamış ve söyleyeceğimiz tüm sözlerimizi boğazımıza dize-rek çekip almıştı elimizden Burak'ı. Belki de bu yüzden daha bir fazla yanıyordu yürekler. Söylenememiş sözler yüreğimiz-de birer keskin cam parçasına dönüşmüş, düşündükçe batıp kanatıyordu yüreğimizi. Hamza ve Zeynep'in o kara günün öncesindeki sabah neşelerinden bu yana yüzleri bir daha hiç gülmemişti. Kim bilebilirdi ki o sabahın neşesinin bedelinin bu kadar ağır olabileceğini! Hepimiz birer hayaleti andırıyorduk. Aynı evi neredeyse hiç birimiz hiç konuşmadan paylaşı-yorduk. Burak'ın öldüğünü duyan ve herkes gibi büyük bir çok yaşayan babam ve üvey anam Cemile Hanım' a hemen koşup gelmişler ve bir ayın sonunda kayınvalidem Asude Hanım ve kayınpederim Halit Bey'e bizi emanet ederek tekrar memleke-te dönmüşlerdi.

Halit Bey ve Asude Hanım tek evlatları olan Burak'ı kay-betmenin acısını yaşamalarına rağmen her ikisi de acısını kalbine gömerek beni teselli etmeye çalışıyorlardı. Benim için çok büyük bir travma olduğunun farkındaydılar. Çok küçük

yaşlarda öksüz kaldığım ve bir yanımda hep kırık büyüdüğüm için Burak'ı bir eşten ziyade anam, babam, olmayan kardeşim ve dostum gibi gördüğümü biliyorlardı. Şimdi onun zamansız gidişini bir türlü hazmedemiyordum. Her akşam okuldan gelme saati yaklaştığında içimi her zamanki gibi bir bekleme heyecanı sarıyordu ve her geliş saatini bir müddet geçirdikten sonra ağlama krizleri tutuyordu. Alışamıyordum yokluğuna bir türlü. Sanki birazdan kapı açılacak, Burak o yüzündeki tatlı gülümsemesiyle içeri girecek ve bana bakarak sadece onun söylediğinde yüreğime bir sıcaklık veren o sihirli sözleri dudaklarından dökülecek, bana "Sultanım" diyecekti. Delirmek üzereydim. Gerçeği ve hayali karıştırmaya başlamıştım. Bazı uyandığım sabahlar tüm olanların kötü bir kâbus olduğuna inanıyordum ve yatağımdan bu umutla kalkıp aşağı indiğimde tüm umutlarım evin içinde ruh gibi gezinen hüznünlü çehrelere çarpıp paramparça oluyordu aynı anda. Esra neredeyse her gün uğruyor ve birkaç saat kalıp uzun tesellilerde bulunduktan sonra kalkıp gidiyordu. Ve yine o esrarengiz hali devam ediyordu. Sanki bana söylemek istediği bir şeyler vardı ama söyleyemiyordu. Şu halimde onun bu esrarengiz hallerini çözmeye çalışacak mecal yoktu. Bu yüzden bu kıvranışlarını görmezden gelerek kendi acımı yaşamayı yeğledim.

Vakit akşamüzeriydi. Yine Esra uğramış, yine birkaç saat oturduktan sonra kayınvalidem Asude Hanım'ın akşam yemeğine kalması ısrarlarına rağmen 'Başka zaman inşallah' diyerek kalkıp gitmişti. Kayınvalidem Asude Hanım Esra'yı kapıya

kadın yolu ettikten sonra mutfaka girip akşam için yemek yapmaya başladı. Oysa çok iyi biliyordu ki bu yaptığı yemek de neereyle hiç dokunulmadan birkaç kağıd yedikten sonra çöpe gidecekti. Burak öldükten sonra hiç birimiz masadan karnımızı doyurarak kalmamıştık. Nadice baxen Zeynep babaannemizin yoğun ısrarlarıyla ve ağzına zorla tepiktirmesiyle biraz yemek yiyordu. Hanza, babasının ölümünden sonra daha da bir sessizleşmişti. Yakınlaşmakta zorlanırken şimdi hiç ulaşamaz olmuştum ona. Yaşitlarıyla pek vakit geçirmeyen içine kapanık bir çocuktü ve onu tek anlayan babasıydı. Tek dostu, tek sırdaşı, gözünde kale gibi büyüttüğü babası yok olmuştu ve şimdi o babasının zamansız gitmesiyle babasına güvenerek çıktığı yolda yalnız kalmıştı. Hiç bilmediği bu yollarda yönünü kaybetmiş bir şaşkın gibi yolu bulmaya çabalıyordu. Ona elimi uzatamıyordum. Bilmediği yollardan çekip düzlüğe çıkaramıyordum. Ne kadar çabalarsam çabalaysayım ona ulaşamıyordum bir türlü. Asla babasının yerine koymasada büyükbabasının varlığı ona teselli veriyor ve babasının acısı yüreğinde birikip taşmaya başladığında büyükbabasının kollarında ağlamayı en büyük sığınacı biliyordu. Kendisine örnek gördüğü ve yolunu onun peşinden çizdiği babasının bu zamansız ölümü ağır geliyordu haliyle. Bir kadının kalesinin kapısı olarak gördüğü eşini kaybetmesi elbette pek acıydı. Fakat o kalenin içinde olgunlaşma evresinde olan yetiştirdiğin meyveleri varsa daha bir acıydı. Salonun köşesindeki koltuğa oturmuş, boş gözlerle yeri süzerken aklımdan geçenler bunlar-

di. Mutfaktan tıkırtılar geliyordu ve aynı zamanda evin içini saran davetkâr bir koku eşlik ediyordu. Fakat kimse mutfakta ne piştiğiyle ilgilenmiyor, yine bir köşeye çekilmiş yasını tutuyordu en sessiz haliyle. O sırada Zeynep geldi yanı başıma. Yüzünde neşenin esamesi okunmayan donuk bakışlarla: "Anneciğim kırmızı topum nerede? Oyuncaklarımın içinde bulamıyorum. Büyükbabam yemek hazır olana kadar bahçede top oynayalım diye tutturdu." dedi.

Halit Bey ve Asude Hanım evlat acılarını kalplerine gömmüş şimdi yegâne servetleri olarak gördükleri Burak'tan geriye tek ve en büyük miras kalan torunlarının derdine düşmüşlerdi. İçim hala Burak'ın acısıyla yanmaya devam ederken bu elleri öpülesi anne ve babanın varlığından dolayı yaratana binlerce kez hamdüsenalar ettim içimden. Başucumda kırmızı topunun yerini söylememi bekleyen Zeynep'e: "Hatırlayamadım ya da bilmiyorum" demek yerine sahte, cılız bir gülümseyişle: "Demek büyükbabanla bahçede top oynayacaksınız. Bu çok güzel bir fikir gerçekten... Ben şimdi bulurum merak etme." diyerek doğruldum yerimden ve topu aramaya salondan başladım. Önce, belki koltukların birinin arkasına kaçmıştır diye düşünerek oralara bakındım. Sonra gümüşlüğü sağına solu-na... Sonra belki gümüşlüğü alt dolaplarından birine koyulmuştur diyerek tek tek dolapları açmaya başladım. Bir yandan da Zeynep'e yapmacık şirin hareketler yaparak: "Hay Allah! Nereye gitmiş benim fıstığımın to..." derken ikinci açtığım dolaptan sonra gördüğüm şey ile birden sözler boğazıma dizildi

ve olduğum yere yığılıp kaldım. Bu, Burak'ın bana evlendiği mizde balayı için gittiğimiz sahil kasabasından hediye olarak aldığı cam şişenin içinde küçük şirin bir gemiydi. Usluca uzanıp şişeyi elime aldım. Elimdeki şişeye fersiz gözlerle bakınırken birden o gün canlandı gözümün önünde.

Kaldığımız evin biraz ilerisinde olan sahil kasabasına inmiştik birlikte. Vitrinlerin önünden bakarak geçip giderken ben bu gemiyi görmüş ve aynı anda duraksayıp iyice eğilerek incelemeye başlamıştım. Eğildiğim yerden incelemeye devam ederken: "Bu küçük gemileri nasıl bu cam şişenin içine koyduklarını hep merak etmişimdir." Demiştim ve sonra Burak'a dönerek: "Sence nasıl koyuyorlar?" diye sormuştum. Burak dudaklarına yerleştirdiği masum bir gülücükle dudak bükerek: "İnan ben de bilmiyorum" diye cevap vermişti.

Sonra birkaç saat daha gezip tekrar kaldığımız eve dönmüştük. Burak eve gelir gelmez kollarını sıvayarak 'Namaz vakti girdi sultanım. Ben bir abdest alayım. Sen de bu arada aldığımız erzakları yerleştir' diyerek çıkmıştı. Ben de 'Tamam' diyerek aldığımız erzakları yerleştirmeye başlamıştım. Erzakları yerleştirirken poşetin birinin içinden bir hediye paketi çıkmıştı. Önce bu buraya nasıl girmiş diye düşünüp sonra merakıma yenilerek paketi açmıştım. Hediye paketinin içinden çıkan şey benim vitrinde gördüğüm cam şişe içindeki gemiydi. Hemen şişenin yanına birde not iliştilmişti. Notta: "Cam şişenin içine geminin nasıl sığdırıldığını merak etmeyi bırak da sen bu koca halinle yüreğime sığmayı nasıl başardın onu

açıkla!" yazıyordu. Gördüğüm şey hem beni çok sevindirmiş hem de çok şaşırtmıştı. Şişeyi elimde evirip çevirirken bunu ne ara aldı diye düşünmüştüm. Sonra bir ara yanımdan ben sebze seçerken 'şurada bir yerde balık avlama malzemeleri satan bir dükkân gördüm. Sen alacağını al ben bakıp geliyorum.' diyerek ayrıldığını hatırlayıp bunun için gittiğini anlamıştım.

Hatırladığım bu anı birden yüreğime kor olup düştü. Gözlerim doldu geldi ve ufak bir göz kırpışla yanaklarıma doğru yolculuğa çıktı sessizce. Zeynep başucumda durmuş elimdeki şişeye ve bana manasız bakarak anlamaya çalışıyordu durumu. Birden sessiz ağlayışlarım hıçkırığa dönüştü. Hıçkırıklarımı duyan Zeynep eğilip yüzüme baktı ve ağladığımı anlayınca elini omzuma koyarak: "Anneciğim" diye seslendi cılız bir sesle. Fakat şu anda Zeynep'i duyacak durumda değildim ben. Şimdi eğildiğim yerde diz çökmüş kalmış, elimdeki şişeyi sıkı sıkıya kavrayarak hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Zeynep onu duymayacak kadar derine daldığımı ve ağlayışlarımın şiddetle artmaya devam ettiğini görünce ağlamaklı bir ses tonuyla dönüp mutfığa doğru bağırdı:

"Babaanne koş anneme bir şeyler oluyor."

Kayınvalidem Asude Hanım torununun endişe dolu bağıışıyla, birden telaşla mutfaktan fırlayıp soluğu yanımda aldı. Önce elimde tuttuğum şeye sonra da dönüp bana baktı ve elimdekini almaya çalışarak: "Nazlı kızım kendine gel!" dedi. Kayınvalidem Asude Hanım elimde tuttuğum şeyi almaya çalıştıkça ben daha sıkı kavırıyor ve mütemadiyen hıçkırarak ağ-

lamaya devam ediyordum. Birden Zeynep de yüksek bir sesle ağlamaya başladı. Bir yandan sırtımdan bana sıkı sıkıya sarılmış bir yandan da içini çeke çeke yüksek sesle ağlıyordu. Asude Hanım Zeynep'in ağlamaya başlamasıyla yüzüme yalvaran gözlerle bakarak: "Hadi ver kızım. Bak çocuk da korktu. Hadi üzme beni. Ver hadi." diyordu. Ama nafile. Elimdeki şişeyi vermek bir türlü gelmiyordu içimden. Bahçede Zeynep'in gelmesini beklerken birden ağlayışını duyan Halit Bey ve odasında oturan Hamza durumu anlamak için koşup salona gelmişlerdi. Bizi o halde gören Hamza da ağlamaya başladı. Asude Hanım eşi Halit Bey'in geldiğini görünce Zeynep'i işaret ederek:

"Al çıkar buradan. Helak oldu yavrucak" dedi.

Halit Bey aynı hızla eşinden aldığı komutu başarıyla onaylayarak Zeynep'in yanına geldi ve kollarının altından kavrayarak: "Büyükbabasının gülü niye ağlamış?" diyerek götürmeye çalıştı. Zeynep, büyükbabası çekip götürmeye çalıştıkça kolundan ve başörtümden çekerek daha sıkı tutmaya çalışıyordu. Fakat muvaffak olamadı ve büyükbabasının kolları arasında gitmemek için çırpınarak çıktı salondan. Halit Bey Zeynep'i kolunun altına aldı ve hala bir köşede bana bakarak ağlayan Hamza'yı da diğer kolunun altına alarak birlikte çıkardı. Asude Hanım çocuklar salondan çıkarılınca elimdeki şişeyi almaktan vazgeçti ve o da bana sarılarak ağlamaya başladı. İnsanın sevdiğini kaybetmesi meğer ne zormuş Rabbim!

Akşam yemeğinde aile efradı masanın başına toplandığında kimseden çıt çıkmıyordu. Belleklerde daha az önce yaşa-

nen olayın teselliyle çözümler altında birleştirilmiş, düşünceler derinlere inmişti.

Yine masada ara ara çatal kaşık sesleri duyuluyor fakat yemekler bir türlü tüketilmiyordu. Konuşulmanın insanfaizce aramızda kıl gıcığı bir sırada Halit Bey birkaç kez hızlı hızlı öksürdü ve masanın tam ağızının altına vurarak kırdı adeta. Onu artık tanıyordum. Ne zaman önemli bir konuşma yapacak olan veya önemli bir kararı açıklayacak olan önce tüm dikkatleri üzerine toplamak için birkaç kez mahaustan öksürürdü. Bunu ben de çocuklar da çok iyi bildiğimiz için Halit Bey'in manalı gelen öksürüğüyle birlikte hepimiz aynı anda başımızı kaldırıp ona baktık.

Halit Bey istediği ortamı yaratmıştı. Bunu bildiğinden elindeki çatalı tabağın kenarına hafifçe bırakırken konuşmaya başladı:

"Yarından tezi yok siz de alıp memlekete dönüyoruz. Çocukların okul kaydını oraya aldıracağım. Artık hep bizimle yaşayacaksınız." dedi ve sonra gözünü etrafta gezindirerek: "Anılarla dolu bu evi uzun bir süre kullanmasanız sizin için iyi olacak."

Halit Bey sustu. Az önce söyledikleri çatal bıçak seslerini de susturmuştu. Şimdi konuşmasını bitirip susa da çatal kaşık seslerini yeniden konuşturmayı başaramamıştı. Çocuklar ve Asude Hanım ne tepki vereceğini anlamak için meraklı gözlerle çaktırmadan beni süzüyorlardı. Halit Bey ise direkt gözünün içine bakarak sunabileceği en makul seçeneği sunmanın

hüsrusuyla cevabını bekliyordı. Halit Bey'in yüzüne foralız ha
kızlar atarak

"Çok iyi düşünülmüşünüz babacığım. Bence de en doğru su bu," diye cevap verdim. Hanza ve Zeynep verdiğim cevaba tepkisiz kalırken Halit Bey ve Asude Hanım yüzlerinde ziyade style belli olan memnun bir ifade belirdi.

Sessizliğin içinde yeniden çatal kaşık sesleri kargaşamaya başlamıştı ki: "Siz çocukları alıp önden gidin. Ben burada bir kaç işi halledip peşinizden gelirim." diye devam ettim. Konuşmamın sonunu böyle bağlayınca Halit Bey ve Aude Hanım'ın yüzündeki memnun ifade açamadan soldu. Zeynep elinde çatal beni bırakma der gibi masum, ağlamaklı, yardım bekleyen yaralı bir kuş gibi çırpınarak baktı yüzüme ve imalı bir ses tonuyla: "Anne" diyerek ulaşmaya çalıştı bana. Halit Bey kısa bir süre önce torununu sonra beni süzdükten sonra biraz endişeli bir ses tonuyla: "Hayırdır kızım? Bir durum mu var? Neden bizimle değil de sonra gelmek istiyorsun?" diye sordu. Başım önümde, elimdeki çatalla önümdeki tabakta duran bezelyeleri küçük birer top gibi sağa sola yuvarlarken cevap verdim:

“Burak’ın birkaç yere küçük borçları vardı. O borçları unutulmadan vereyim ki ruhu huzura ersin.”

Halit Bey bu düşünceli tavrımdan dolayı aldığı cevaptan memnun: “Ha öyle mi? Tamam o halde bekleriz biraz daha sorun değil.” dedi. İtiraz ettim.

“Hayır, baba siz şimdi gidin. Zira çocukların buradan uzaklaşmaya benim de yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

Halit Bey bu beklemediği itiraz karşısında hafif bir şaşkınlık yaşadı. Beni burada yalnız bırakmaya gönlü bir türlü el vermiyordu. Yeni bir itiraz Halit Bey'den gelmek üzereydi ki, Asude hanım söze girdi:

"Tamam, kızım sen bildiğin gibi yap. Bir süre yalnız kal. Kendini hazır hissettiğinde gelirsın yanımıza sen de."

Halit Bey bu defa iki kat fazla şaşkınlık yaşayarak karısına baktı. Aslında Halit Bey'in beni yalnız bırakmak istemeyişin sebebi intihar fala edeceğimden korkması idi... Fakat Asude Hanım benim intiharı hiçbir durumda düşünmeyecek kadar imanlı biri olduğumu biliyordu ve bunu bilmenin huzuruyla benim bu düşünceme saygı duyarak ve bana bu konuda arka çıkarak bir nevi bana kefil olmuştu. Halit Bey her ne kadar içine sinmese de Asude Hanım'ın da benden yana çıkmasıyla az oydan mağlup olmuştu.

Koltuğun üzerine bir ceset gibi yığılmış, yeri boş gözlerle süzerken Zeynep geldi aklıma. Beni burada bırakmak istemiyordu. Son anlara kadar elimi sıkı sıkıya tutmuş, uçağa giderken de kucığımdan inmeyip ağlamaya başlamıştı. “Rabbim hepimiz için ne büyük sınavdı bu böyle. Senin şerrinden yine sana sığınıyorum ve biz aciz kullarına merhamet diliyorum o cömert, yüce hazinenden. Küçücük bir yavrunun yüreğine işleyen ve önlemi alınmadığında ilerde ağır travmalara sebep olacak bu yaraya tarafından bir merhem lütfeyle. Ben bir anneyim. Yüreğim şefkat denizinde sonsuz bir liman. Artık ken-

dimden önce onlar için geliyorum kapına. Yetimlerim sana emanet. Ne olur iyi bak onlara” diye yalvardım Rabbime.

Gözlerimden şakaklarıma doğru ince ince yaşlar sızıyordu. Kendimden geçmiş bir halde saatlerce öyle kaldım koltuğun üzerinde. Akşamüzeri çalan telefonla gönülsüz doğruldum yerimden. Telefonun diğer ucundaki ses Asude Hanım’a attı. Sağ salım geldiklerini haber veriyordu. Çocuklarla da kısa kısa konuştuktan sonra telefonu tekrar alan Asude Hanım: “Hadi Allah’a emanet ol. Geldiğinde görüşürüz artık” deyip kapattı. Öyle söyledi çünkü ona giderken ‘gittiğinizde haber verin çünkü sonrasında telefonu kapatacağım. Arar ulaşamazsanız merak etmeyin’ demiştim.

Gerçekten de öyle yaptım. Telefonu kapatır kapamaz tamamen devre dışı bıraktım. Sonra üst kata çıkıp yatak odasına girdim. Uzun zamandır yapmayı düşündüğüm bir şey vardı fakat cesaret edemiyordum bir türlü. İşte şimdi o düşündüğüm şeyi yapmaya karar vermiştim. Elbise dolabını açtım. Küçük bir valiz çıkardım. Sonra valizin yanına, yere oturup uzun uzun valizi izledim. Bu Burak’ın kampa gidiyorum diye evden çıktığı gün ona hazırladığım valizdi. Morgdan naşını alırken bu valizi de teslim etmişlerdi ve ben o gün bugündür valizimi saklıyor fakat bir türlü açıp bakmaya cesaret edemiyordum. Bu defa açacaktım ama kararlıydım. Kendimi bu yönde telkinle-yerek uzandım valize. Fermuarını tutup yavaş yavaş açmaya başladım. Bu durumla karşılaşmaya hazır mıyım? Emin değildim doğrusu. Fermuar açıldıkça tereddütlerim çoğaldı. Fa-

kat sonra düştüğüm ki şimdi açmasam hiçbir zaman açmaya cesaret edemeyecektim. Böyle düşünerek açmaya devam ettim ve sonuna kadar çekip açtım fermuarı. İçinde kendisi için koyduğum gömlek ve pantolonlar hala benim koyduğum kat şeklinde öylece duruyordu. Öyle ya. Hastane odasında gömlek, kravat ya da pantolona neden ihtiyaç duysundu ki. Sonra diğer tarafına koyduğum pijamalarına baktım. Pijamaları kullanmıştı belliydi. Hatta en son üzerinde duran pijamaları en üste düzensiz şekilde tepili halde bırakmışlardı. Pijamaları elime alıp burnuma götürdüm. Tahmin ettiğim gibi... Tıpkı Burak'ım gibi kokuyordu pijamalar. Uzun bir süre burnuma dayalı tutup uzun uzun kokladım. Aynı anda kadim misafirim yine gözlerimden çat kapı gelip döküldü yanaklarıma. Bu defa ne hıçkırık ne de başka bir şey... Hasrete şahitlik ederek, sessizce akıp süzülerek gitti her bir damla.

Çantayı tek tek boşalttığımda en son dibinde cüzdanını buldum. Arasını açıp baktım hemen ve karşıma çıkan ilk şey çocuklarla birlikte çektiğimiz bir fotoğraf oldu. İçim acıyarak fotoğrafa bakarken yeni bir yutkunmayla boğulmaktan son anda kurtuldum. Diğer taraflarda ise kredi kartları, kimliği ve bir miktar da para vardı. Tam cüzdanı kapatmak üzereyken son anda bir şey dikkatimi çekti. Bizim fotoğrafımızı koyduğu bölümün altında bir kâğıt parçasının ucu görünüyordu. Hemen arasını açıp fotoğrafın altındaki kâğıtları çekip çıkardım. Birkaç tane olan bu kâğıt parçalarını çıkarıp dizime koyarken birini elime alıp tahammülsüz bir telaşla katlarını

açmaya başladım. Tüm katlarını açtığımda ilk başı 'Sukamın' diye başlayan uzunca bir yazı olduğunu yani başka bir deyişle bunun Burak'ın ağzından bana yazılmış bir mektup olduğunu gördüm. Birden heyecan ve merak istila etti yüreğimi. Titrek ellerimin arasında sıkı sıkıya tuttuğum mektubu okuyabilmek için görüş alanımı kısıtlayangoz yaşlarımı alel acele elimin tersiyle sildim ve okumaya başladım.

"SULTANIM...

Eğer bu mektupları okuyorsan başaramamışım demektir. Çünkü kendi kendime şöyle bir karar aldım. Bu mektupları yazıp cüzdanıma saklayacağım. Eğer bu iletı yenersem hastaneden çıktığım gün hepsini çıkarıp yırtacağım. Yenemezsem... İşte o zaman da sana teslim edilen eşyalarımın içinde er ya da geç sana yazılan bu mektupları fark edeceksin. Öncelikle senden özür dilemek istiyorum. Çünkü her zaman yanında olmaya ve birlikte yaşlanmaya dair sana söz vermiştim fakat ben sözümü tutamadım. En çok da bundan dolayı canım yanıyor inan. Ölümüne giderken en çok da verdiğim sözü tutamamanın

ezikliğini yaşıyorum. Acın taze olduğu için şimdi olmasa bile ilerde özrümü kabul edip beni affedeceğini düşünüyorum. Ve bana o etrafına cömertçe saçtığın ışığının altında bir ömür kalmama ve o sonsuz ışığından her daim nasiplenmeme izin verdiğin için sana sonsuz teşekkür ediyorum. Bana mutlu bir yuva, iki güzel evlat verip huzurlu bir ömür yaşattığın için sağ ol sultanım. Bugün önemli bir ameliyata gireceğim ama korkmuyorum. Çünkü şu durumumu bilmesen dahi senin her duana içtenlikle beni kattığını biliyorum. Ve ben o duaların verdiği güçle yaşıyorum belki de hala...”

Mektubun sonunda gözlerime dolan yaşları yeniden sil-dim ve dizimin üzerinde duran mektuplardan bir diğerini alarak okumaya devam ettim:

“SULTANIM...

Seni çok özledim. Kokunu, gülüşünü, bakışını... Her şeyi-
ni, her zerreni çok özledim. Bu gece özlemin beni uyutmuyor.
Rüzgâr kokunu getirip duruyor burnuma. Aklım bana oyunlar
oynuyor. Karanlığın ortasında karşı duvarda yüzün beliriyor
arada belli belirsiz. Aynı anda yüreğimi sonsuz bir heyecan
kaplıyor. Koridordan gelip geçen her hemşirenin sesini senin
sesine benzetiyorum. Çocuklarımızı da çok özledim. Aslanı-
mı, prensesimi... Evimi, odamızı, yatağımızı... Ama en çok
seni özledim Sultanım. Gözümü her kapattığımda hayalin kar-
şımda beliriyor. Önce delirdiğimi düşünüyorum sonra çok öz-

lediğimi fark ediyorum. Saat gecenin bir yarısı, gün ağarmaya başladı ve ben hala seni düşünüyorum. Sanırım dayanamayıp arayacağım çıldı seni. Yüreğimdeki özlem ateşine sesinle su serpmem lazım. Yoksa zavallı yüreğim kül olup gidecek. Seni uyandırdığım için affet beni bitanem."

Okudukça sanki yüreğime sokulmuş bir mızrabın sağa sola hareket edip derinleştğini hissediyordum. Öylesine çok acıyordu canım. Gözlerimden mütemadiyen yaşlar sessizce yolculuk yapmaya devam ediyordu yanaklarıma doğru. Ben arada elimin tersiyle siliyordum durmak bilmeyen gözyaşlarımı. Okuduğum cümleler yüreğime yeni ateşler yakmaya devam etse de okumaya devam ettim ve dizimde duran başka bir mektubu aldım elime:

"SULTANIM

Biliyor musun? Galiba ben bu illeti yenmeyi başaramayacağım. Hani insanın öleceği içine doğarmış derler ya. Bende o hissi birkaç gündür yaşıyorum. Vedat kontrol için her geldiğinde dudağına taktığı sahte gülümsemeyle 'Bugün daha iyi gördüm seni. İyiye gidiyorsun. Böyle giderse yakında taburcu olursun.' gibi yalanlar söylese de ben artık öleceğimi biliyorum ve artık kabullendim. Biliyorum. Böyle öldüğüm için bana çok kızacaksın ama başka türlü inan dayanamazdım. Seni ağlar-ken görmek benim için hayattaki en zor şeydir. Hele de her bir damlası inciden daha kıymetli gördüğüm o yaşlar benim

İçin akarsa... (Tatlılık gımdı kel ve çok çirkin bir erkek oldum. İtiraf etmeliyim ki beni böyle görüp beğenmemenden de korkmuş olabilirim. Şaka bir yana en son hayalinde böyle bir anı bırakmak istemedim aultanım. İstedim ki bizi hep iyi, güzel anılarımızla anımsa. Hafızana böyle kötü sahneler kaydedil mesin. Sen bu sahneleri hatırlayıp hüzne boğulma. Bizi hep iyi hatırla..."

Şu andan sonra beynim düşünemeyecek kadar fazla dümura uğramıştı. Yapabildiğim en normal hareket ağlamaktı ve ben mütemadiyen ağlıyordum. Okuduklarım acımı tazelese de aynı zamanda mektupları okurken Burak'la konuşuyor gibi hissediyordum kendimi ve bu his rahatlamamı sağlıyordu. İşte bu yüzden hiç tereddütsüz dizlerimin üzerinde duran son mektubu titreyen ellerimin arasına alıp okumaya devam ettim:

"SULTANIM!

Hani bu tür ölümlerin zor olduğu söylenir ya. Trafik kazası gibi ani ölümler hiç beklenmedik anda gelip hiç beklemediği zamanda insanı alıp götürdüğü için daha kolay olduğu düşünülür. Çünkü insan öleceğini bilmiyordur ve belki de son anına kadar çok mutlu yaşamıştır. Oysa bu tür ölümler öyle midir? Ne zaman olacağını bilmese de yakın bir zamanda olacağını bilen hasta büyük bir karamsarlığın içine düşer. Öleceğini ve hiç istemese de sevdiklerini bırakıp gideceğini sürekli düşünerek kendisini depresyona sürükler. İşte böyle düşünülür ve hep böyle söylenir. Oysa benim için öyle değil. Evet, yanlış

okumadın benim için öyle değil yazdım. Hayır, hastalıktan dolayı ateşim falan da çıkmadı. Yani ateşin verdiği rehavetle suçlamıyorum. Bilinçli olarak böyle düşünüyorum çünkü şimdiki oturmuş sana mektup yazabiliyorum. Seni ne kadar sevdiğimi ve severek öleceğimi söyleyebiliyorum. Ya da senden, ben öldükten sonra bir şey yapmanı vasiyet edebiliyorum. Sen çok zeki bir kadınsın. Senden bir şey isteyeceğimi şu yazıları okuduktan sonra mutlaka anlamışsındır. Evet, doğru anladın. Sana bir vasiyetim olacak. Dediğim gibi hastane köşelerinde sürekli bir odada yalnız kalarak birkaç ay geçirince düşünmeye çok vaktim oldu. Öncelikle senin mükemmel biri olduğunu ve benim sana sahip olduğum için gurur duymam gerektiğini... Fakat sonrasında yani ben öldükten sonra seni yalnızlığa mahkûm etmem doğru bir davranış değildi. Biliyordum ki sen birçok kadından daha sadık bir kadınsın ve benden sonra asla başka biriyle evlenmeyi düşünmeyeceksin. İşte bu yüzden bu son veda mektubunu son anda bir vasiyet mektubuna çevirmeye karar verdim. Çünkü senden tekrar evlenmeni istiyorum. Ben ölünce elbette dünya durmayacak. İyisiyle kötüsüyle dönmeye devam edecek ve sen bu hayatı iki çocukla tek başına omuzlamakta zorlanacaksın. Yalnız kaldığın sürece benim yokluğum içini acıtacak ve bazı zamanlar, zamansız gidip seni yalnız bıraktığım için bana çok kızacaksın. Beni gerçekten affedebilmen için, işte bu yüzden tekrar evlenmeni sana vasiyet ediyorum. Fakat herhangi biriyle değil... Mehmet ile evlenmeni istiyorum.

Okuduğum son cümle ile birden donup kaldım. Acaba yanlış mı okudum diye düşünerek aynı cümleyi birkaç defa daha okudum. Fakat yanılmıyordum. Burak benden Mehmet'le evlenmemi istiyordu. Üstelik bunu vasiyet kılarak beni bu evliliği yapmaya mecbur kılıyordu. Nasıl böyle bir şeyi yapabilir diye düşündüm kendi kendime. Onca zaman tek bir söz ya da hareketle Mehmet ile alakalı hiçbir imada bulunmamıştım kendine. Şimdi neden böyle bir çirkinliği bana vasiyet kılarak beni değersiz kılmıştı. İşte bu kırgınlığın verdiği kızgınlıkla mektubu okumaya devam ettim:

Biliyorum şimdi çok kızılıyorsun bana. Aynı zamanda neden böyle bir şey istediğimi anlamaya çalışıyorsun. O halde açıklayayım sultanım ve sen de böylece bu saçma inadını kırıp mutlu olmaya bak. Hani bir akşam Esra arayıp hasta olduğunu söylemişti de sen de bir gece onun yanında kalmıştın. Ben o gece Mehmet'in orada olduğunu biliyordum.

Okuduğum cümleler aynı hızda kafamı karıştırdı. Ne yani şimdi o gece Mehmet'in orada olduğunu gerçekten biliyor muydu? Öyle yazdığına göre evet biliyordu. Esra söylemiş olabilir miydi? Hayır hayır Esra asla böyle bir şey yapmazdı. Çünkü bu konudan ziyadesiyle utanıyor, kendisini suçluyor ve Burak'a bu konudan asla bahsetmemi istemiyordu. Peki, ama nasıl öğrenmişti? Daha da önemlisi nasıl biliyordu? Cevaplar bana elimdeki bir kâğıt parçası kadar yakinken ben okumayı bırakmış nedene, niçine kendi kafamda cevaplar bulmaya ça-

balıyordum. Bu aptallığımdan dolayı kendime kızarak elimdeki mektubu okumaya devam ettim.

Nasıl öğrendiğimi merak ediyorsun değil mi? O halde açıklayayım. O gece seni bıraktıktan sonra eve dönerken Esra'ya koyduğun çorbayı arabanın içinde unuttuğunu fark ettim ve çorbayı vermek için aynı hızla geri döndüm. Daire kapısına kadar gelip tam zile basacağım sırada içerden senin sesini duydum. 'Çekil önümden' diye bağıırıyordun. Ben daha ne olduğunu anlamaya çalışırken bu defa Mehmet'in sesi erişti kulaklarıma. O da 'Hayır önce konuşacağız!' diyordu. O an bütün kıskançlık damarlarımin kabardığını hissettim. Mehmete öyle kızmıştım ki içimde kapıyı omuzlayarak kıracak kudreti hissediyordum. Fakat hareketsiz kalıp bekledim. Neden bekledim bunu ben de bilmiyorum. Belki de senin tekrar bağırmanı ya da kapıyı açıp çıkmanı... Fakat sen ne bir daha bağırдың ne de kapıyı açmaya zorladın. Bekledim. Uzun bir süre elimde çorba kabı ile öylece orada durup bekledim. Fakat içerden beklediğim yanıt ya da sen gelmedin. Sonra çıktığım merdivenleri sessizce inip tekrar arabaya bindim. Arabayı kuytu bir köşeye çekip park ederek beklemeye başladım. Saatler geçtikçe benim içimdeki yara aynı oranda derinleşerek açılıyordu. Tam olarak nasıl olduğunu anlamasam da senin bu konudan haberinin olmadığını anlamanın iç huzuruyla sabırla beklemeye devam ettim. Bir süre sonra apartmanın önünde Mehmet'in kapıdan çıktığını gördüm. Hemen siper alıp izlemeye başladım. Önce nereye gideceğini bilemeyen bir şaşkın gibi sağa

sola bakınıp durdu. Sonra daha dikkatli baktığımda ağladığını fark ettim. Arada gözyaşlarını elleriyle siliyor fakat sonra yine ağlamaya devam ediyordu. Sonra nereye gittiğini bilmeyen bir herduş gibi yola savruldu. Geldi geldi ve tam arabamın yanından geçip gitti. O anda ne beni ne de arabamı görüp tanıyacak durumda değildi. Yanımdan geçerken içini çekişine ve tekrar hıçkırımlarla bırakışına şahit oldum. Şaka gibi gelecek ama o an ona acıdım. İşte şimdi bu yüzden onunla evlenmeni istiyorum. Çünkü seni benden sonra sevebilecek ve mutlu edebilecek tek insanın o olduğuna inanıyorum. Evlen onunla Nazlı. Evlen ve çok mutlu ol. Tıpkı Mehmet'in de dediği gibi. Sen mutlu olmayı hak ediyorsun. Hakkını helal et Sultanım. Seni seviyorum...”

Rabbim bu nasıl bir imtihandı böyle! Burak nasıl düşünebilirdi böyle bir şeyi?Artık ondan başkasına haram kılmıştım ben tenimi. Bana böyle bir şeyi nasıl vasiyet kılabilmişti? Son satırlarını kızgın bakışlarla süzerek tekrar, tekrar ve tekrar okudum. Sonra saate baktım. Saat gecenin onu olmuştu. Buraya gelip oturduğumda vakit akşamüzüreydi. Demek ki bunca zamandır burada böylece oturmuş kalmışım. Okuduğum mektupları sanki birer dört karatlık pırlanta değerinde incitmeden tutarak alıp kaldırdım. Sonra kendime gelebilmek için lavaboya gidip elimi yüzümü yıkadım. Aynaya baktığımda ağlamaktan şişen ve kızaran gözlerimle acınası bir duruma geldiğimi fark ettim. Lavabodan çıkıp tekrar yatak odasına geçtim ve çıkardığım bir seyahat çantasına elime gelen kıyafeti

koymaya başladım. Önüme geleni tepme eylemim valiz dolana kadar devam etti. Sonra eşarbımı güzelce başıma bağlayıp pardösümü giyindim. Kapıdan çıkarken bir an durup unuttuğum bir şey olabilir mi diye düşündüm. Sonra unutmadığıma emin olarak kapıyı çektim. Arabayı garajdan çıkarıp sessizce yola koyuldum. Yolda giderken açık bir market buldum. Hemen bir köşeye park ederek markete girdim.

Önüme kattığım bir alışveriş sepetinin içini doldurmaya başladım. Yaklaşık bir saate yakın süren ve ürünlerden çoğunu donmuş gıdalar oluşturan ağzına kadar dolu alışveriş sepetiyle kasaya doğru yaklaştığımda kasada oturan kasiyer kız şaşkın şaşkın bakındı bana. Şaşırmakta haksız da değildi hani. Gecenin bir yarısı yalnız bir kadın koca bir sepet dolusu alışveriş yapıyordu. Tezgâhtar kız bir yandan şaşkın bakınmaya devam ederken bir yandan da tezgâhın üzerine yığıldığım eşyaları kasadan geçirmeye başladı. Genç kızın şaşkın bakışlarını görmezden gelerek bir poşet açıp kasadan geçen malzemeleri poşete doldurmaya başladım. Son ürünün de kasadan geçip 'çit' sesinin duyulmasıyla aynı hızda sanki otomatik bir makine gibi ekranda çıkan fiyatı söyledi kasiyer kız. Aynı umursamaz edayla kredi kartımı çıkarıp uzattım. Ödemeyi yaptım, eşyaları arabaya yükledim ve yeniden çıktım yola. Vakit gece yarısı geçmiş, yollardaki arabalar bir hayli seyrekleşerek yollar ıssızlaşmıştı. Kadın başıma gecenin bir yarısı böyle bir yolculuğa çıkacağımı daha önceden biri bana söylese 'Delirmiş bu' di-

yerek gülerdim herhalde. Oysa şimdi o aklımın ucundan dahi geçirmeyeceğim yolculuğa çıkmış, gidiyordum fütursuzca.

Yenin bir günün nazlı bir çiçek gibi açılmaya, günün yavaş yavaş ağarmaya başladığı sırada varmak istediğim yere gelmiş bulunuyordum. Arabayı bir köşeye çekerek durdurdum ve içinden indim. Etrafta yeni yağın çığır serinliği ve derin, nemli kokusu mevcuttu. Güneş tepelerin ardından kızılığını vererek yüzünü göstermeye hazırlanıyordu. Buraya ilk geldiğimde de vakit bu vakitlerdi. O zaman, şu ilerdeki sala doğru çocuk gibi koşturup güneşin doğuşunu izlemiştim ucundan. Sonra yalnız değildim onda. Burak vardı yanımda. Üzerimde gelinliğim, birlikte izlemiştik güneşin doğuşunu. Üzerinden yıllar geçmişti. Ama hala her bir karesi hafızamda daha dün olmuş gibi tazeliğini koruyordu.

Sessiz adımlarla salın ucuna doğru yürüdüm yine. Fakat bu defa ürkek bir ceylan gibi seke seke değil yılların üzerimdeki ağırlığıyla yavaş yavaş ilerleyerek...

Yine ucuna gelip güneşin doğuşuna baktım. Fakat bu defa o günkü zevki yüreğimde hissedemedim. Aksine artık Burak'ın hiçbir doğan güneşi göremeyeceğini düşünerek içim acıdı. Artık yapmaktan hoşlandığım hiçbir eylem bana zevk vermiyordu. Çünkü eylemler yalnız yapıldığında bir anlam taşıyordu. Bu yüzden güneşin doğuşunu izlemekten vazgeçip eve yöneldim. Balayımızdan sonra tekrar dönerken evin sahibi anahtarı pencerenin önündeki bir saksının altına bırakmamızı istemişti. Ben sonra bir ara uğrar alırım diye de izah etmişti.

Bu yüzden pencerenin önünde duran ve sadece boş topraklardan oluşan saksıların altını bir bir kontrol etmeye başladım. Aslında bu eve bir hırsız gibi değil de önceden olduğu gibi kiralararak gelmek istedim. Fakat internette onca araştırmama rağmen bu evi tekrar bulamadım. Sonra araştırmamı derinleştirdim. Sahibi olan yaşlı amcanın hakkın rahmetine kavuştuğunu ve tek oğlu olan adamın da Almanya'da yaşadığı için ev ile ilgilenmediğini öğrendim. İşte bu yüzden bugün bu eve tekrar gelişimde bir hırsız gibi girmek zorunda kalıyordum maalesef. Elimi attığım üçüncü saksının altında anahtarı buldum. Altın bulmuş madenci sevinciyle anahtarı alıp kapıyı açtım. Büyük ve bir o kadar da ürkütücü bir sesle açıldı dış kapı. Sessizce içeriye süzıldüm. Etraftaki eşyaların üzerine üşüşen yoğun toz tabakalarından ve odanın köşelerine kurulan örümcek ağlarından uzun zamandır kullanılmadığı belli oluyordu. Evin bir odası hınca hınç kesilmiş odunlarla doluydu. Daha önce geldiğimizde de vardı bu odunlar ve hala da duruyordu yerli yerinde. Etrafı kısa bir süre inceledikten sonra tekrar arabaya dönüp marketten aldığım poşetleri ve valizimi eve taşıdım. Sonra kolları sıvayıp evi temizlemeye koyuldum.

Evin temizliğini bitirip, ortalığı bir hale koyduğumda güneş çoktan doğup yükselmişti. Son bir iş olarak kendime çay demleyip yıllar önce Burak ile yaptığımız gibi içmek için evin önündeki çardağa çıktım. Mevsim sonbahardı. Son baharın son ayı... Önümde uzanıp giden gölün etrafında şimdi rengârenk olmuş ağaçlar sıralanıp gidiyordu. Kuşlar bu yılın son şarkısını

evleri gibi biraz hüzünlü ötüşüyorlardı sanki. Ağaçların çoğu nendeyse yapraklarının hepsini dökmüş ve bu sebeple kuşların uğramadığı ıssızlıklara bürünüp sessiz kalmışlardı. Hala gök-
niründen ara ara güneye göç eden kaz sürüleri geçerken tabi-
at kendini kışa hazırlıyordu artık. Gündüzün öğle saatlerinde
sadece birkaç saati biraz ılık geçiyordu. Sonraki saatlerde ise
kışın geldiğinin en büyük belirtisi olan kuru, sert bir ayaz bü-
rüyordu ortalığı.

Buraya gelme sebebim ilk olarak şüphesiz yalnız kalma is-
teğimdi. Orada sürekli gelip giden birileri olacaktı ve benim
gerçekten yalnız kalmaya çok ihtiyacım vardı. Sonra da Burak
ile ilk mutlu günlerimi yaşadığım, kanayan yaralarımı sarma-
ya başladığım yer olduğu için seçmiştim burayı. Burak ile gü-
zel ve özel anlarımız olmuştu bu koyda, bu evde. Şimdi burada
tekrar otururken o günleri yâd etmek iyi geliyordu yüreğimin
incinen yerlerine.

Birkaç saat sonra toplanmaya başlayan kara bulutlar ve
sert esmeye başlayan rüzgâr gelecek yağmurun habercisiydi.
İçerdeki pencereden etrafı izlerken bir yandan da arada şömi-
neye sönmemesi için bir odun daha atıyordum.

Akşamüzeri marketten aldığım hazır donmuş yemeğin bi-
nini çözülüp ısınması için şöminenin yanına bıraktım. Sonra
da yanımda getirdiğim Kur'an-ı kerim'i açıp Burak için baş-
ladığım hatime devam ettim. Okudukça rahatladığımı his-
sediyordum. Bu yüzden okumaya devam ettim. Yaklaşık bir

İki saat hiç kimildamadan şöminenin önünde öylece oturup Kur'an okudum.

Gece o siyah örtüsünü her yere olduğu gibi bu saat koya da giydirmişti. Etraf gecenin karanlığına bürününce yağmur toprakla buluştu. Tıpkı gizli iki sevgili gibi... Haşret türküsünü andıran hisırtısı duyuluyor fakat gecenin karanlığından kendisi görünmüyordu. Şöminenin kenarına bıraktığım ve artık ısındığına kanaat getirdiğim hazır yemeği açıp yemeye başladım. Yıllarca ne Burak'a ne de çocuklara dışardan bir şey alıp yedirmemiş, bu konuda her bilinçli anne gibi dikkat ederek ailemi bu tür içinde birçok katkı maddesi olduğunu bildiğim ürünlerden uzak tutmaya çalışmışım. Şimdi ise oturmuş kendim yiyordum. Tadı da fena değildi hani. Ya da ben çok acıkmıştım.

Gecenin bir vakti... Şöminenin yanına serdiğim yer yatağının içinde öylece yatmış düşünüyordum. Dışarıda hala heybetli yağın yağmurun hisırtısına şöminedeki yanan odunların çıkırtısı eşlik ediyordu. Teslim oluyordum bu hoş seslere. Sesizce dinliyordum. Dışarıdaki soğuğa inat odanın içi sıcaktı... Dinlediğim sesler tatlı bir ninni gibi geliyordu kulağıma. Gözlerim kapanıyordu yavaş yavaş. Uyku en çekici haliyle beni kollarına doğru çağırıyordu. Reddedemiyor ve daha fazla dayanamayarak icabet ediyordum bu davete.

Buraya geleli kaç gün olmuştu,bilmiyordum. Bugün ayın kaç ya da günlerden ne olduğunu da... Bildiğim tek şey acımı yalnız yaşamak isteyişimdi. Artık kış tamamen gelmişti. Birkaç gün önce durmaksızın yağan kar her tarafı doldurmuştu. Havalar eksilerin çok altında seyrediyordu şimdi. Fakat bugün kışa inat güneşin ılık yüzü göründü gökyüzünde. Hava hala dondurucu derecede soğuktu. Fakat bir süredir sürekli içeride kaldığım için artık bunalmıştım ve üzerime geçirdiğim bir hırka ile bugün biraz dışarı çıkmaya karar verdim. Kapıdan çıkıp karın içinde bata çıka yürümeye çalışarak evin etrafında biraz dolaştım. Etraf muhteşem bir tabiat görüntüsündeydi.

Büyülenmemek elde değil. Uyumaya başlamama rağmen olt bu tabiat güzelliğini izlemek için bir süre daha dışa çıktı. Sonra tekrar içeri geçtim. Uyumaya başlayan ellerimi ve ayaklarımı büyük bir iştahla çıtırdatarak yanan çömlüneye tuttuğum Ateşin ortasına oturttuğum sacın üzerindeki çaydanlık ısıtıyordu. Bu sıcak sudan kendime sıcaklık bir salıp hazırlayıp yeniden dışarı çıktım. Bu defa dolaşmak yerine kenardaki çardahta oturup etrafı seyretmeye karar verdim. Zira karda bata çıka yürümek pek bir eziyetli gelmişti.

Oturduğum kögede, sıcak kalabilmek ve uyumamaya başlamak için iki elimin arasında sıkı sıkıya tuttuğum kupardan küçük bir yudum aldım. Sonra ellerimi tekrar dizlerimin üzerine indirirken etrafa bakındım. Burak ile burada kaldığımızda zamanımızın çoğunu burada geçirmeyi ne çok severdik. Bazen sadece yan yana oturup hiç konuşmadan manzarayı izlerdik. Bazen Burak Kur'an okurdu ve ben de onu dinlerdim. Bazen de gecenin karanlığında ayın suyun yüzüne vuran yansımasına bakarken uçuk, fantastik hayaller kurardık birlikte. Bir an içim sızladı. İnce bir sızlayış... Aklıma gelen bu küçük anı gözlerimden yaş olup döküldü yanaklarıma. Hala gidişini kabullenemeyen yüreğim isyan eder gibiydi sanki. Bu yoğun duygularla sarsılırken karşıdan karda bata çıka yürümeye çalışarak bana doğru gelen birini çok sonra fark edebildim. Aynı anda içimdeki acı birden korkuya dönüştü. Sonuçta pek de kalabalık olmayan bir sahil kasabasının biraz uzağında kalan oraz bir yerdeydim. Birden ne yapacağımı şaşırılmış halde ayağa fırladım.

dım Gözlerimdeki yaş dolgunluğunu gözlerimi kırıştıtarak vanaklarıma doğru boşaltıp karşıdan gelen kişiyi daha net görmeye çalıştım. Gelen kişi her kimse benim burada olduğumun bilincinde olarak atıyordu her bir adımını. Yanılıyor olabilir miydim acaba? Belki de benim gibi bu evin bir nevi sahipsiz kaldığını öğrenen biri evi sahiplenmiş olabilirdi. Her ne için gelirse gelsin, her saniye biraz daha yaklaşan bu kişi benim için tehlike arz ediyordu.

Korkuyla karışık ilk şaşkınlığımı üzerimden attıktan sonra aklıma eve girmek geldi. Fakat evin kapısı penceresi pek sağlam değildi ve girmek isteyen biri - ki bu bir de erkek ise - pekâlâ birkaç zorlamayla kolaylıkla girebilirdi eve. Üstelik eve sığınmakla kendimi daha çok köşeye kısırmış olacaktım. Saliseler hızında aklımdan geçen bu düşüncelerden bunun iyi bir fikir olmayacağını anlayıp etrafıma bakındım. Niyetim etrafımda bulabileceğim herhangi bir şeyi kendimi korumak amaçlı bir silah olarak kullanmaktı. Aklımdan bu düşünceler geçerek etrafı tararken aynı anda gözlerim çardağın köşesinde duran uzunca bir oduna ilişti. Hemen ilerleyip eğilerek odunu kavradım ve yeniden doğrulup bir tehdit unsuru nidasında kaldırıp salladım. Fakat gördüğüm şey karşısında odun aynı hızla elimden tekrar düştü. Bir süre gözlerim hedefe kilitlenmiş bir silah gibi hep aynı noktada asılı kaldı. Zira yaklaşan o yabancı kişi artık pek yakınımıdaydı ve yüzü seçilebiliyordu. Karşımda bana doğru yürüyerek gelen bu pek aşına yüzün burada görmeyi umabileceğim belki de en son kişiye ait olması

heni dehşetli bir hayrete atılmıştı. Şimdi olduğum yerde öylece kalakalmış sadece şaşkınlıkla karın içinde bata bata yığılıyarak bana doğru gelen ve arada kaşlarının altından beni gözleyen bu kişiye bakıyordum.

Sonunda bu kişi beş metre yakınımaya kadar gelip durdu. Hızlı ve derin solumalarından hızlı geldiği ve nefes nefese kaldığı belli oluyordu. Ağzından aldığı ve aynı yolla tekrar verdiği her nefes buhar buhar çıkıp havaya karışıyordu. Ben hala şaşkın bakınırken o mütemadiyen susmaya devam ediyor ve hızlı aralıklarla alıp verdiği nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. Bu andan itibaren şaşkınlığımın yerini yavaş yavaş nefret almaya başladı. Öfkeden çıkmak çıkmak olmuş gözlerime keskin bakarak:

“Senin ne işin var burada? Nasıl buldun beni?” diye sordum.

Bu sorum üzerine gözlerime derin baktı. Sonra hala düzensiz alıp verdiği nefeslerinden dolayı kesik kesik konuşarak cevap verdi: “Bulmadım. Bildim...”

Mehmet’in verdiği bu cevap aynı anda milyonlarca soruya beynime yığdı. Verdiği cevap üzerine nasıl yani der gibi bakarak, yarı şaşkın, yarı kızgın: “Bildin mi?” diye sordum bu defa. Hala nefesin düzensiz ve duyulacak kadar sesli alıp vermesi devam ediyordu. Ellerini birbirine sürüp ovuştururken: “Evet bildim. Daha doğrusu tahmin ettim. Her şeyi uzun uzun anlatacağım merak etme.” diye cevap verdi. Sonra dönüp hemen yan tarafındaki evin kapısına baktı. Halinden çok üzüldüğü

belli oluyordu ve belli ki evin içine girmek için benden müsaade ya da buyur etmemi bekliyordu. Artık ben de yavaş yavaş üşümeye başlamıştım fakat Mehmet'in beklentisini karşılamak yerine üşümeyi tercih ederek:

"O halde buyur! Anlat dinliyorum!" dedim.

Mehmet yeni bir el ovuşturma ve sonrasında ellerini dudaklarının arasına götürüp hohlayarak ısıtmaya çalışırken bana baktı. 'Hayır, benim tanıdığım Nazlı bu kadar vicdansız olamaz' der gibi... Sonra bir elini geriye doğru açıp bir yerleri işaret ederek: "Araba aşağıda kaldı. Yoğun kardan dolayı buraya kadar çıkaramadım. Tam 20 dakikadır karda bata çıka yürüyerek buraya ulaşmaya çalışıyorum" dedi. Bu sözlerinden sonra hiçbir şey söylemeden başımı önüme eğerek çardaktan inip yanından geçtim ve içeri girdim. Bir süre duraksadıktan sonra da peşimden Mehmet girdi. Zira yaptığımın bir sessiz davet olduğunu anlamıştı. Peşimden girdiğini fark ettiğim Mehmet'e arkama dahi dönmeden elimle odayı işaret ederek: "Bu odaya geç" dedim. Sonra ben dümdüz ilerleyip odunların olduğu odaya girerek kucağımı odunla doldurup peşinden içeri geçtim. İçeri girdiğimde Mehmet'i şöminenin önünde fazla yakın oturmuş ellerini ısıtırken buldum. Beni ve elimdeki odunları görünce biraz mahcup geri çekildi. Kucağımdaki odunları tek tek şöminenin içine atarken ateş attığım her odunu harlı bir şekilde kucaklarken gözüüm Mehmet'in ıslak çoraplarına takıldı. Anlaşılan gelirken ayakkabısının içine kar suyu kaçmıştı. Elimde kalan tek odunu da ateşin kucağına doğru yuvarlar-

ken: "Çorapların ıslanmış. Çıkartı şöminenin kenarındaki askının üzerine atabilirsin." dedim. Sonra odadan çıkıp bir süre sonra bir kahve fincanının içine döktüğüm salep tozu ile tekrar geri döndüm. Döndüğümde Mehmet söylediğimi yapmış, çoraplarını şöminenin kenarındaki askının üzerine atmıştı. Şöminenin yanına eğilip fokurdayan, dışı ateşten kararmış çaydanlıktan elimdeki fincana su doldurdum. Sonra elimdeki fincanın kendisine olduğundan pek emin bekleyen Mehmet'e uzattım. Elimdeki fincanı alırken teşekkür etti. Fakat ben rica etmedim. Hiçbir şey etmedim. Sustum. Sessizce bir köşeye geçip oturarak ısınmasını ve anlatacakları için kendine gelmesini bekledim. Aslında ona bu kadar iyi davranmamın tek sebebi anlatacağı her şeyi merak etmemden kaynaklanıyordu. Beni burada nasıl bulmuş olabilir sorusuna kafamdaki hiçbir yanıt tam oturmuyordu. En yakınımındaki kişilere bile bu evden hiç bahsetmemiştim. Peki, Burak söylemiş olabilir miydi acaba? Söylemişse kime söylemişti ve Mehmet nasıl öğrenmişti? Kafamda bu karmaşık sorular dönerken Mehmet: "Burayı nasıl bulduğuma bir türlü anlam veremiyor ve nereden öğrendiğimi çok merak ediyorsun değil mi? diye sordu.

Bu soruyu sorarken sırtı bana dönüktü ve söylerken dönüp bakmamıştı bile. Sırtının bana dönük olmasının ve mimiklerimi görmemesinin verdiği bir rahatlıkla sadece: "Evet" diye cevap verdim. Sonrası uzun bir sessizlik oldu. Bana sırtı dönük halde oturduğu için aklından geçirdiği düşüncelerin mimiklerine düşüp nasıl yansıdığını da göremiyordum. An-

latacağı şeyleri pek bir heyecanlı 'Evet evet istiyorum anlat ne olur anlat' deyip değerli kılmadığım için olsa gerek odada hüküm süren sessizliği uzattıkça uzatıp sabrımı zorluyordu. Her ne kadar uzayıp giden sessizlik sinirimi bozmaya başlasa da sabrımı zorlayıp sükûneti yudumladım.

Sonunda sessizliğin galibiyeti ben oldum ve Mehmet konuştu: "Burayı Burak'tan öğrendim."

Duyduğum bu sözle Mehmet'in gözlerine yerde gezinen gözlerim dikildi. Kafamda birden cevap veremediğim yeni soruların birden peyda olmasıyla yalpalayarak: "Bu... Burak mı? Na... Nasıl?" diye kekeledim. Mehmet başını önüne eğdi ve sadece: "Uzun bir hikâye olduğunu sana söylemiştim." diye cevap verdi.

Kafamın içinde beliren yap-bozun parçalarını bir türlü doğru yerleştirememenin asabiyetiyle: "Anlat o halde!" dedim.

Mehmet oturduğu yerden doğrulup ayağa kalktı. Onunla birlikte benim başım da yukarı doğru uzadı gitti. Sonra bana dönüp baktı. Kısa, fakat bir ömür uzunluğunda bir süre birbirimize bakiştık. Sonra Mehmet elini cebine atıp bir zarf çıkardı. Elinde tuttuğu zarfı bana doğru uzatırken: "Oku o halde!" dedi.

Önüme doğru uzatılan zarfı ellerim titreyerek uzanıp aldım. Zarfın üzerindeki yazıyı görünce gözlerim dehşetle açıldı. Aman Allah'ım! Bu Burak'ın el yazısıydı ve zarfın üzerinde **Mehmet'e...** diye yazıyordu sadece. Hala titreyen ellerimle bir

çırpıda zarfı açıp içindeki mektubu çıkardım ve gözlerim hızla satırların üzerinde dolaşmaya başladı:

"Selamünaleyküm...

Bu mektubu yazıp yazmama konusunda inan çok bocaladım. Fakat bir gün nedendir bilinmez kendimi bu satırları yazarken buluverdim. Belki Nazlı'yı kaybettiğin için kendine kıızıyorsundur. Belki de Nazlı'yı elinden aldığımı düşünüp bana... Sonuçta nasıl düşünürsen düşün yanlış düşündüğünü bilme i isterim. Çünkü sen Nazlı'yı hiç kaybetmedin. Çünkü ber. Nazlı'ya hiç tamamen sahip olamadım. Şaşıрма! Evet, öyle... Zira onun kalbi tek kişilikti ve sen orayı benden önce kapmıştın maalesef. Yüreğinin aşk odası tek kişilikti evet ve oranın artık sahibi vardı fakat sevgi odası tüm insanları kapsayacak kadar genişti ve ben de orada kendime en güzel yeri buldum. Biliyorum ki Nazlı tarafından çok sevildim fakat bu hissiyat hiçbir zaman onun için sevgiden ötesine geçemedi. İşte bu yüzden burada kıskanılması gereken biri varsa o da sensin dostum. Zira Nazlı'nın yüreği dünyada pek az insanda bulunabilecek cinsten. Yani aşk odası tek kişilik ve oranın yegâne sahibi hep sen oldun. Şunu da bilmelisin ki benim aşk odamın yegâne sahibi de hep Nazlı oldu. İşte bu yüzden ona bu kadar iyi anlıyor ve beni senden üstün tutamadığı için ona kızamıyorum. Bir gün ölürsem acaba aşk odamı başka birine verir mi diye düşünme çünkü emin ol orada yine sen olacaksın. Çünkü sen öldüğünde de cenazeni o aşk odasına gömecek ve o kalp attığı sürece orada sen hep baki kalacaksın. Bir erkeğin

olarak bunları itiraf etmenin bir erkeğe ne kadar zor olduğunu bilirsin. Şimdi bunları sana neden anlattığımı da merak ediyorsun. Ben ölüyorum Mehmet. Çok hastayım. Günlerimi sayılı artık hissediyorum fakat Nazlı'nın yüreği bana ihanet etse de bedeninin bana sadık kaldığını bilmenin huzuruyla ölüyorum. Mutlu bir ömür sürmenin huzuruyla... Nazlı hep en zor anında gelen kurtarıcısı olduğumu söyleyip dururdu. Oysa bilmiyordu ki asıl kurtarıcı oydu ve beni hayattayken boş bir ömür sürmekten kurtarmıştı. Hayatımın en güzel yıllarını onu tanıdıktan sonra yaşadım ben. Evlendiğimizde balayı için sahil kasabasının biraz dışında kalan bir evde kalmak için ısrar ettiğinde onu kırmamak için kabul etmiştim. Sırf onu mutlu edebilmek için gitmiştim oraya. Orada hayatımın en güzel birkaç haftasını geçireceğimi bilmeden... Güneşin doğuşundaki güzelliği, yağmurun her bir damlasındaki hikmeti orada onunla öğrendim. İlk o zaman anladım gerçekten yaşadığımı. İşte bu yüzden şimdi huzurlu ölüyorum. Çünkü Nazlı bana yaşamayı öğretmişti. Hani yıllar sonra karşılaştığımızda bana Nazlı ile ilgili bir şey söylemiştin hatırlıyor musun? 'Ona iyi bak. Çünkü o bunu hak ediyor' demiştin. Emin ol öyle yapmak için çok çalıştım kardeşim. Onu her zaman Allah'ın bana verdiği kutsal bir emanet olarak başımın üzerinde taşımak için gayret gösterdim. Şimdi aynı sözü ben de sana söylüyorum. Nazlı sana emanet dostum. Ona iyi bak ve sakın üzme! Allah sana hatalarının telafisi için ikinci bir şans sunmuşken sen ap-

tallık ve gurur yapıp onu ikinci defa kaybetme! Ve onu çok sev. Benim sevdiğim gibi...”

Mektup burada sona eriyordu. Mektubu elimin arasında yavaş yavaş büzüştürürken gözlerimdeki yaşlar damla damla aktı üstüne. Konuşamadım. Kaldım öylece. Boğulmamak için ciğerlerimi acı bir nefesle daha tazelerken elimdeki tuttuğum mektuba Burak'ın ellerinin değdiğini düşünerek bastım bağrım mektubu. Mektubu okuyup bitirdiğimi anlayan Mehmet konuşmaya başladı:

“Mektubu, beni bulup vermesi için Esra'ya yollamış. Telefonda yazdığı mektuptan bahsedip gidip postadan almasını, sonra da ne olursa olsun beni bulup vermesini istemiş. Mektuptan sana bahsetmemesi için de büyük yemin verdirmiş. Kızcağız birkaç defa sana söylemeye çalışmış fakat sonra ettiği büyük yemin aklına gelince susmak zorunda kalmış. Mektubu ‘peki ne zaman vereceğim’ diye sormuş Burak’a. O da sadece ‘zamanı geldiğinde’ deyip kapatmış ve bir daha da aramamış. Tabii Esra, Burak'ın söylediğinden hiçbir şey anlamamış. Ta ki biraz zaman geçip Burak'ın ölümünü duyana kadar... İşte o zaman Burak'ın ‘Zamanı geldiğinde’ demekle neyi kast ettiğini anlamış. Fakat sana zarar veririm korkusuyla bu mektubu bana vermeyi hiç düşünmüyormuş. Hatta sana vermeyi planlıyormuş ama önce Burak'ın acısını içinde sindirmeni ve kendine gelmeni beklemiş. Kayınpederin ve kayınvaliden çocukları alıp gidecekleri gün senden habersiz Esra'yı arayıp gideceklerini söyleyip, seni yalnız bırakmaması konusunda tembihlemiş-

ler. Sonrasında bir gün sonra da sen hiç kimseye haber dahi vermeden ortadan aniden kaybolunca çok korkmuş. Kayınvalidenler sürekli arayıp seni soruyormuş ve insanları telâşe sürüklememek için sürekli iyi olduğun yalanını söylemek zorunda kalmış kızcağız. Zaman geçip sen hala ortalarda görünmeyince de Beyza'dan bana ulaşarak olanlardan ve mektuptan bahsederek acil gelmemi istedi.”

Başım önümde hala ağlayarak dinliyordum Mehmet'i. Mehmet konuşmasının burasında bir ara sustu ve sonra: “Mektubu okuyunca senin burada olduğunu tahmin ettim. Sonrasını biliyorsun işte...”

Hiçbir şey söylemedim. Hiçbir şey söyleyemedim... Sessizce yerimden doğrulup Mehmet'in meraklı bakışları arasında bir hayalet edasında süzülerek odadan çıktım.

Geniş, ferah bir odanın ortasına koyulmuş yatağının ucunda emanet gibi oturuyordum. Üzerimde beyaz bir elbise var başında duvak... Başım önümde susuyordum. Burak'ın ölmünün üzerinden epey bir zaman geçmesine rağmen hala ~~ort~~ hatırladığımda içim o günkü gibi acıyla sızlıyor. Sonra ~~geçiyordu~~ Ben kendimden geçiyordum. O benden geçiyor-
da Bilmediğimiz bir yoldan birlikte geçiyorduk. Hayat bizden ~~geçiyor~~, biz yaşamaktan vazgeçemiyorduk. Biz aşktan geçiyor-
duk, aşk bizden vazgeçmiyordu...

Yatağın ucunda hala başı önümde ilişmiş oturuyordum. Sonra kapı açıldı ve tekrar örtüldü. İçeri giren Mehmet'ti. Aya-

kucuma kadar gelip tam karşımda durdu. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Usul usul doğruldum yerimde ve ben de ayakta tam karşısında durdum. Adet gereği duvağımı açıp geriye attı ve aynı anda alnıma sıcak bir buse kondurdu. Benim gözlerim gözlerinde bekleşti. Hem öldüren, hem yaşatan yosun yeşili gözlerinde. Onun gözleri çehremde dolaştı. Sonra elleriyle omuzlarımı tutup hafifçe sıktı. Mütebessim bir yüzle hala gözlerini çehremde gezindirirken:

“Vakit vuslat vaktidir.” dedi.

Gülümseyişine mukabil acıların en zehrini tatmış dudaklarımın inatla cılız bir tebessüm belirdi ve hala gözlerinin yeşilinde yüzerken cevap verdim:

“Evet, vakit vuslat vaktidir...”

*"Ben hep ona yordum,
o hiç okumadı"*

Safiye Uyanık

Safiye CETINKAYA

UGUR
U
TUNA
YAYINLARI

SEVGİLİYİ UYANIŞ

Belki de her okuduğunuz romanda kahraman siz olursunuz. Ama en çok kendi hikâyenizle yorulursunuz. Çünkü gecenin örtemediği bir yer varmış, o da sadece içinizdir.

Bazen mesafeler kısadır ama kavuşmak da imkânsızdır... İmkânsız aşkların, Eylül gibi içimizden döküldüğü anlarda yine bir sığınak ararız. Acaba her sığınak güvenli midir?

Bazı yürekler iki kişilik hayaller kurup, tek başına yaşamak zorunda kalır. İşte o zaman kalp, kimselerin duymadığı çılgınlıkları haykırır. Bunun adı Aşk ve yalnızlıktır. Aslında aşk herkesin bildiği bir kelimedir.

Ama herkesin hissettiği bir duygu değildir.

Siz hiç Aşk kelimesinin gerçek anlamdaki duygu yoğunluğunu yaşayabildiniz mi?

Ölümü sevgiliye kavuşmak istercesine hiç âşık oldunuz mu?

Ya da şairin dediği gibi "Âşkın üstünde bir Aşk" mı vardır?

Bu güne kadar aşk çok tarif edildi. Kimileri aşkı Leyle ile Mecnun'un sevdası gibi yorumladı... Kimileri ise aşk kelimesini, günümüzün tensel dokunuşlarıyla yorumladı. Oysa gerçekten aşk bu muydu?

Aşk sadece iki beden için olmamalıdır...

Bu kitapla kendi aşkınızı tekrar yorumlayacaksınız. Hangi aşkların sizi daha özgür kıldığını göreceksiniz.

Daima sizi hiç terk etmeyecek olan Sevgiliyle yaşayın...

Aldatılmış Masumiyet

Nermin Kılıçman

Mutluluğun Gözyaşlarıyla Bulandığı Tek Sondur

ALDATILMIŞ MASUMİYET

Farklı şehirlerde, farklı yaşam koşullarında hayat mücadelesi veren, birbirinden habersiz aynı kaderi paylaşan iki kadın... Ve bir gün, internetten tanışarak aşık oldukları erkekler vasıtasıyla yolları kesişir...

Fakat aşık oldukları erkekler evlidir ve böylece müthiş bir iç çatışma, sorular yumağıyla baş başa kalırlar...

Aldatılmak mı katlanılması zor bir şeydir? Evli bir erkeğe aşık olmak mı? Yoksa evliyken bir başkasına aşık olmak mı? Toplumca kabul görmeyen, acı çekmelerine sebep olan, ama yine de vazgeçemedikleri aşklarının sonu nereye varacaktır acaba?